

Ledina piše so ustvarjali:

Julia Bratuša, 6.a
Manca Škulj, 6.a
Tea Perme, 6.a
Karin Merlak, 6.a
Jure Žigon, 6.a
Petra Šajna, 6.a
Marvin Muthoni, 7.b
Kirill Ivanov, 7.b
Ana Novak, 8.a
Gaja Filač, 8.a
Jon Adamlje, 8.a
Jasna Bahovec, 8.a
Tara Stermšek, 8.a
Nina Danaja Kestner, 8.b
Hannah Fras, 9.a
Maša Kim Kestner, 9.a

Naslovnica: Urška Pečarič Strnad, 9.b
Mentorica naslovnice: Barbara Tacar

Urednica glasila: Katarina Rigler Šilc

UVODNIK

Časopisi, takšni v papirnati ali e-obliki, so že zdavnaj postali del našega vsakdana. Vsak dan namreč preberemo kakšen ekskluziven naslov, za katerim se skriva čisto nepomembna vsebina, ali se razburimo nad kakšnim člankom, ki vsebuje več neresnice kot resnice. Nekateri časopisu ne pripisujejo prave vrednosti, prepričani so, da gre le za papir, ki se pojavi v poštnem nabiralniku ali na avtobusni postaji, končni cilj pa je najbližji koš za smeti. Pa vendarle ni noben novinar postal slaven zaradi nekaj prepisanih stavkov iz Wikipedije. V vsako zgodbo ali novico, v vsak prispevek je potrebno vložiti veliko truda. V šoli se učimo pisati zgodbe in razvijati svojo domišljijo v neskončnost. Sama sem že od malega ljubila pisanje zgodbic. Rada sem izlivala svoje misli na papir in si izmišljala neskončne čarobne svetove. Ko smo jih nato prebrali v razredu, je bila vsaka zgodbica drugačna in bolj zanimiva.

V glasilu *Ledina piše* vam v branje ponujamo različne prispevke; objavljena pa so le dela tistih avtorjev, ki jim je uspelo zlit ljubezni do literarnega ustvarjanja z ljubeznijo do lepe besede.

Mladi novinarji smo se za vas potrudili in vam pripravili pestre in raznolike prispevke. Lahko boste prebrali pravljice, mnenja, spise, potopise, intervjuje z učitelji, učenci in še z nekaterimi imenitnimi gosti, lahko se boste pozabavali ob reševanju kviza ali pa se kaj novega naučili. Vsak petek, 7. šolsko uro, ko so se ostali Ledinci že prepuščali užitkom brezskrbnega vikenda, smo se mi, skupaj z našo mentorico Katarino Rigler Šilc, zbrali v računalniški učilnici in ustvarjali to glasilo.

Čeprav se vam zdaj ta časopis mogoče ne zdi pomemben, pa verjemite, da je to lahko zelo lep spomin na osnovno šolo. Vsako ime, ki ga vidite pod prispevkom, bo nekdanje odraslo. In ko bo ta oseba našla ta stari, prašni izvod časopisa v svoji kleti, se bo ob branju svojih starih člankov ter zgodbic z nostalgijo in nasmehom spominjala tistih čudovitih, brezskrbnih dni leta 2012.

Želim vam prijetno branje.

Hannah Fras, 8.a

IZBOR ODMEVNIH DOGODKOV NA NAŠI ŠOLI

V NOVO ŠOLSKO LETO Z MINISTROM

Prvi šolski dan, 1. 9. 2011, so našo šolo poleg prvošolcev slavnostno obarvali še visoki gostje, in sicer minister za šolstvo in šport, dr. **Igor Lukšič**, podžupan Mestne občine Ljubljana, gospod **Jani Möderndorfer**, in vodja Odseka za izobraževanje na Mestni občini Ljubljana, gospa **Olga Glaser**. Dr. Igor Lukšič je najprej nagovoril prvošolce in njihove starše, potem pa je v spremstvu ravnateljice, gospe **Marije Valenčak**, odšel na ogled šole. Ustavil se je v 5.b razredu, kjer so učenci recitirali avtorsko pesem z naslovom *Moja Ljubljana*. Obisk je nadaljeval v računalniški učilnici, kjer so mu učenci predstavili šolsko spletno stran. Svoj obisk pa je delegacija zaključila v 7.b razredu, kjer so učenci povedali, zakaj je Ledina kulturna šola. **Eva Julija Novak** je predstavila svojo avtorsko pesem z naslovom *Prijateljstvo*. Za konec pa je sedmošolec Marvin delegacijo prijazno prosil, če sme nekaj vprašati. Seveda je dobil dovoljenje. Vprašanje se je glasilo: **»Kdo je pravzaprav tukaj minister?«** Gospod minister se ni pustil zmešati in je učenca pozval, naj pove svoje mnenje. Marvin je razložil: **»Glede na obleko, bi to lahko bili Vi, glede na govorjenje, pa on.«** Pokazal je na podžupana Janija Möderndorferja. Minister ni bil prav nič v zadregi, šel je do podžupana in mu čestital. Učencu Marvinu pa je povedal, da bo njegov predlog prenesel predsedniku vlade, saj bo kmalu iskali novega ministra.

PODELITEV 2. NAGRADE EX AEQUO OŠ LEDINA

OŠ Ledina je na 9. mednarodnem natečaju za najboljšo otroško in mladinsko knjigo *»Na krilih metulja in laboda 2011«* v Schwanenstadtu v Avstriji v kategoriji osnovne šole od 1. do 5. razreda prejela **2. nagrado ex aequo** za slikanico **»Mavrica, stkana iz prijateljstva«**, ki so jo pod mentorstvom **Ljubice Kosmač** (besedilo) ter **Monike Krošelj, Irene Šimenc Mihalič** in **Karle Leban** (ilustracije) soustvarili učenci 2. a, 4. b in 5.b razreda v šolskem letu 2010/11 v okviru nacionalnega Unesco ASPnet projekta *»Dobre vesti iz naše šole in našega mesta«*. Slavnostne podelitve sta se 8. 10. 2011 v Mestni hiši v Schwanenstadtu v Avstriji udeležili vodja projekta Ljubica Kosmač in mentorica drugošolcem Monika Krošelj, od vabljenih učencev pa se je vabilu na podelitev odzvala učenka **Tina Dolinar** z družino. Denarno nagrado bomo porabili za izid slikanice, ki ni navdušila le mednarodne žirije, ampak tudi vse, ki so se doslej že srečali z njo.

PRVI KORAKI KOSOVSKIH OTROK V EVROPSKO UNIJO

Pet simpatičnih deklet s Kosova si je svojim znanjem o Evropski uniji prislužilo zanimivo in nadvse privlačno nagrado – ogled evropskih mest: Ljubljane, Frankfurta, Pariza, Bruslja in Benetk. Prva postaja v Evropski uniji je bila prav Ljubljana in tako so se dekleta v spremstvu ravnatelja, učitelja, voditeljice **Mojce Mavec** in še nekaterih drugih spremljevalcev oglasila tudi na Osnovni šoli Ledina, da bi spoznala, kako poteka pouk. Delegacijo s Kosova sta sprejeli ravnateljica Marija Valenčak in njena pomočnica Natalija Halić Portio. Po uvodnem pozdravu in ogledu šole so se učenke s spremstvom ustavile pri slovenščini, kjer so jih pričakali učenci 8. razredov. Z učiteljico so jim pripravili zanimiv program. Gaja Filač je pripravila okroglo mizo na temo Mladi in zabava. Izvedeli smo, da učenci tako v Sloveniji kot na Kosovem podobno preživljajo prosti čas, seveda pa je pri obeh močno prisotna uporaba sodobne tehnologije. V nadaljevanju sta Mark Ferjan in Gaja Filač deklamirala Prešernovo pesem Povodni mož. Za konec pa so se učenci pomerili še v kvizu o Kosovu, ki ga je sestavila in vodila Aleša Šajna.

Celoten program je v albanščino prevajala simpatična Ledinka Agnesa Cocaj. Ob zvonjenju so se naši gostje posladkali s piškoti in si z ledinskimi učenci izmenjali e-naslove. V kratkem času so se stkale drobne prijateljske vezi. Namesto besed slovesa je ravnateljica vsakemu gostu podarila pesniško zbirko z naslovom *Vsako prijateljstvo je pesem*.

Obisk kosovske delegacije je spremljala tudi RTV SLO. Prispevek, ki je bil predvajan v osrednjem Dnevniku, si lahko ogledate na:

<http://tvslo.si/predvajaj/kosovski-otroci-v-sloveniji/ava2.133322960/>

ZLATI LEDINSKI GLASOVI ODLIKOVANI Z ZLATIM PRIZNANJEM

V torek, 20. 3. 2012, sta se otroški in mladinski pevski zbor udeležila **Območne pevske revije otroških in mladinskih pevskih zborov**, ki se je odvijala v veliki dvorani Konservatorija za glasbo in balet v Ljubljani.

Otroški pevski zbor OŠ Ledina je bil uvrščen na Državno tekmovanje otroških in mladinskih pevskih zborov v Zagorju ob Savi. Tekmovanje, ki je bilo pod okriljem Javnega sklada Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, je bilo v sredo, 28. 3. 2012. Ledinski pevci otroškega zbora so pod vodstvom zborovodkinje **Dalile Beus** odlično zapeli tri pesmi in bili za svoje delo odlikovani **z zlatim priznanjem**.

Posnetek si lahko ogledate na:

<http://www.youtube.com/watch?v=U4x34xs7ZmA>

DRUGOŠOLCI SO USTVARJALI ...

DVA OBLAKA

Na lepem travniku ob robu gozda so cvetlice uživale, se pogovarjale in se grele ob toplih sončnih žarkih. Toda kmalu so postale lačne in žejne. Že ves teden ni deževalo. Listi na drevesih so se povsili k tlom. Cvetlice so sklonile svoje lepe glavice. Kaj se pripravlja? Kaj bo? Vse so bile zaskrbljene. »Misliš, da bo danes deževalo?« je vprašal žafran soseda marjetico. »Mogoče pa res«, je rekla drobna cvetka. »Bo, bo, poglejte, črni oblaki prihajajo!« je vzkliknil hrast. Res sta samo dva, a tudi dva lahko pošteno namočita zemljo. Velika črna oblaka sta spustila na zemljo veliko vode. Rastline so spet oživele. Ne nebu pa se je prikazala pisana mavrica.

Ela Marja Kolečnik in Nik Trček, 2.a

DEDEK IN JAZ

Nekega dne sva šla z dedkom v gozd. Dedek mi je naredil flavto. Ko sem nanjo zapiskala, so zapeli še ptički. Dedek mi je pokazal tudi ptičje gnezdo. Splezala sva na drevo. Proti večeru je dedek zagledal lisico. Iskala je hrano. A naju je slišala in zbežala. Šla sva naprej. Domov sva prišla, ko je bila že trda tema.

Tjaša Šadl Potočnik, 2.a

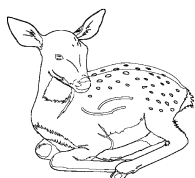
V KOPRU

Poleti sem bil na morju v Kopru. Z očetom sem šel na ladjo. Skočila sva v morje. Pod vodo sva videla ribe, ladjo, korale in celo avto. Splavala sva na površje. Na ladji je bilo tudi kosilo. Jedel sem pašto in pil kokakolo. Vse sem pojedel.

Urban Albin Turk, 2.a

NA HRIBU

Neke nedelje smo šli na Debelo peč. Bilo je kar precej naporno. Na vrhu je bil lep razgled. Sedli smo, pojedli malico in popili, kar smo imeli s seboj. Na poti nazaj smo videli veliko ptic in celo srno. To je bil moj dan. Rad hodim v hribe. Bilo je lepo, čeprav so me naslednji dan bolele noge.

Gal Ključevšek, 2.a

PRIJAZNOST

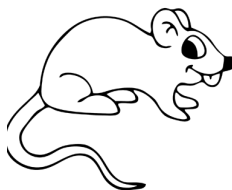
Z mamico in očkom smo šli na Pag. Tam smo imeli prijatelje. Z njimi smo se s čolnom odpeljali v zaliv. Tam smo si podajali žogo. Enemu od njih so podvodna očala padla v vodo. Poklical me je. Takoj sem priplaval in jih začel iskati. Ko sem jih zagledal, sem švignil pod čoln in mu prinesel očala. Lepo se mi je zahvalil.

Teo Cvar, 2.a

NA KORZIKI

Lansko leto sem bil na Korziki in s sestrice sva se igrala v morju. Ko sva prišla iz morja, sva se stuširala. Očka naju je peljal na sladoled, zvečer pa na pomfri. Spali smo v šotoru. V šotoru smo imeli luknjo. Skozi njo so letali komarji. Pikali so me. Z očkom sva zgradila grad iz peska. Mami je kuhala kosilo. Zabavali smo se v morju. Dvanajst dni je kar prehitro minilo.

Črt Golob, 2.a

POPLAVA

Lansko leto je bila v naši ulici poplava. Voda je naraščala in ves dan nismo mogli nikamor. Naslednji dan smo splezali čez ograjo in odšli na sprehod. Ko smo se vrnili, so nas pričakali gasilci, ker je voda zalila stanovanje. Gasilec me je nesel do vhodnih vrat. Na parkirišču pred hišo je bilo polno mišk in hrčkov, v vodi pa je plavalo nešteto pijavk. Bile so vse sluzaste. Zvečer smo se pogovarjali in se zabavali.

Nik Trček, 2.a

ŠPORT

Zelo rad imam različne športe, še posebej pa nogomet. Nogometaši morajo hoditi redno na trening in zdravo jesti. Tudi pri drugih športih moramo jesti določeno in zdravo hrano. Pri atletiki moramo imeti močne vse mišice. Pri košarki najbolj delajo mišice na rokah in nogah. Tudi rokomet je zanimiv šport. Najboljši boksar v Sloveniji je Dejan Zavec. Zelo rad gledam tudi tenis.

Nik Ivankovič, 2.a

NA JAHANJU

Z mamico in očkom smo šli jahat ponije. Že takoj smo videli, kako so hranili konje. Očka se je zmenil in trener je prinesel dve čeladi in pripeljal ponija: zame in za bratca Ambroža. On je jahal prvi, jaz pa druga. Po jahanju smo šli hraniti konje, nato pa smo si privoščili malico. Še doma sva se z bratom igrala konje.

Eva Slana, 2.a

PESMI O POMLADI

*Pomlad je že
tu!
Zvonček že
cinglja,
sonce se
prebuja.
Trobentica že
trobi,
letijo že
metulji.
Gašper Muhar,
2.b*

**Hej, hoj, pomlad!
Ju, hu, hu, pomlad!
Pomlad je lepa, ha, ha!
Cvetje že cveti, hi, hi!
Pomlad žubori, tri, li, li!
*Vid Boncelj Trošt, 2.b***

HOČEMO DEŽ

Nekega dne se je mali beli zvonček odločil, da bo vprašal oblake, zakaj tako dolgo ni dežja. Oblaki so mu obljubili, da bodo že spustili nekaj kapljic na zemljo. Zvonček je to povedal vsem rastlinam na travniku. In res so vse veselo zaplesale v dežju.

Lan Kutin, 2.a

Danes je pomlad,
ptički že pojo,
trobentice že trobijo
in zvončki že cingljajo.
Metuljček že leti,
Pomlad, pomlad!
Ti lepa si!

Erazem Gregorič, 2.b

**Danes že vse cveti,
danes že vse bedi.
Ptice že prepevajo,
lepo melodijico.
Zvončki ven pokukajo,
trobentice že trobijo.
Danes se vsi veselijo,
ker prišla je spet
pomlad.**

Lana Kariž Meško, 2.b

NA TRAVNIKU

Ko je minila zima, so iz zemlje pokukali zvončki in trobentice. Ogledovali so svoje sosede in se veselili sončnih žarkov. Ko je sonce zašlo, je nastala črna tema. Naslednjega jutra so bile rastline žejne. Zvončica je povedala, da bo popoldne mogoče deževalo. Bela breza je upala. Žafran je bil zelo suh.

Dežja pa ni in ni bilo. Tudi naslednjega in še naslednjega dne. Nekega dne so tja namestili umetne zalivalke. Rastline so si oddahnile. Travnik je bil vedno lepo zelen in na njem so se radi zadrževali taborniki.

Brina Birska in Urban Albin Turk, 2.a

Pomlad je tu.
Zvončki
cvetijo,
cvetlice žarijo,
metuljčki letijo,
čebelice frčijo,
mravljice
pridne,
si domek
gradijo.

Maks Breclj, 2.b

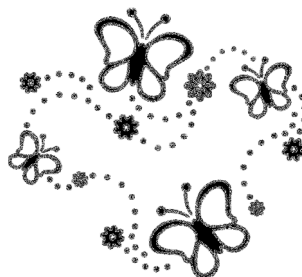

Cin cin cin
zvonček.
Cin cin cin
trobentica.
Cin cin cin
vijolica.
Cin cin cin
pomlad prebuja se.

Eva Barbara Kališnik, 2.b

Pomlad je že tu.
Zvončki že cingljajo,
trobentice že trobijo
in vijolice že cvetijo.
Metulji že letijo
in rožice se jim smejiyo.
Clara Lucia P. Kolosovski, 2.b

Pomlad je lepa stvar.
Spomladi veliko rožic
cveti.
Cvetijo žafrani, tulipani,
mačice in vijolice.
Toplo je in ptice pojo.
Jurij Urbas, 2.b

Pomlad je prišla.
Vse že cveti.
Ptički pojejo in se ženijo.
Živali se prebujaajo.
Metulji letajo.
Otroci se igrajo.

Ana Bernik Kljenak, 2.b

Pomlad je lepa in prinese veliko cvetja.
Ptički že pojo in cvetov je veliko.
Ali se tudi tebi zdi lepa pomlad?
Ugasnite peč, toplo je že.
Sonce že sije, sankanja je konec,
metulji že letijo.

Nejc Štular, 2.b

Pomlad je lep
kraj,
kjer rožice cvetijo
in ptički žvrgolijo.
Spomladi je zelo
lepo,
ker rožice rastejo.
Pomlad je lep
kraj,
je pravi raj.
Katja Pestelj, 2.b

Pomlad je pisana.
Pomladi vse cveti.
Ptički pojejo in se ženijo.
Pomladi vse zeleni.
Danes že vse žvrgoli.
Danes že vse bedi!
Maruša Komat, 2.b

SREČNO NAKLJUČJE

Bila je suša in dežja ni bilo od nikoder. Mala zvončica je rekla, da bo morda jutri deževalo. Zjutraj je bilo bolj hladno. Prepeljal se je kmet s traktorjem, na katerega je bila priključena kosilnica. Vse rastline na travniku so se prestrašile. Res je kosilnica pokosila tri zvončke. Potem pa so z neba začele padati drobne kapljice. Kmet se je obrnil in se odpeljal domov.

Luka Žagar, 2.a

Prišla je stara pomlad zopet med nas.
Zvončki cvetijo in ptice pojo.
Tulipani poganjajo in mačice plešejo.
Sonce se smeje in teloh že poganja,
otroke na travnik preganja.

Marjeta Čater Timer, 2.b

**Prišla je pomlad in sonček z njo zlat.
Metuljčki frfotajo, zvončki pa cingljajo,
trobentice cvetijo in rožice dišijo.**

Tadej Skubic, 2.b

Pomlad lepo cveti.
Ptiči žgolijo, listi šumijo,
pomlad lepo cveti.
Pomlad lepo cveti, je lepa in se smeje.
Pomlad lepo cveti.
Pomlad rože prebudi in se zasmije.
Pomlad lepo sveti.

Zarja Javh Dobernik, 2.b

**Zvončki že cvetijo,
kronice dišijo.
Metulji že letijo,
otroci pa norijo.**

Luka Kajtazović, 2.b

Pomlad je že tu
in vse cveti.
Lepo je
in čebele nabirajo med
in takrat je zelo sončno.

Maj Jakopovič, 2.b

Metuljček leti proti drevesu
in vidi, da so se listi spremenili.
Čbelica leti proti cvetlicam
in vidi, da so cvetlice že zacvetele.
Odločila se je, da bo pobrala med
in odletela na drug cvet.

Ana Katarina Tušar, 2.b

**Naj teloh cveti,
na travniku zvonček se v soncu blesti.
Ko krog potočka veter zaveje,
sonce pomladno zemljo segreje
in potoček se vije prek zelenih dobrav.**

Martin Konič, 2.b

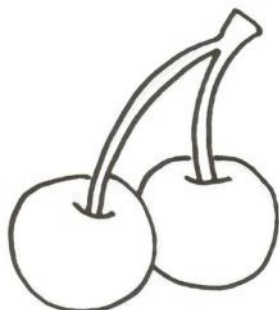
Pomlad je topla.
 Pomlad raste.
 Pomlad prinese rastline.
 Pomlad je čudovita.
 Čebelice letajo od cveta do cveta.
 Pomlad prinese veselje.
 Ko zvončki cvetijo,
 se rože smeji, smeji.
Urban Pernat, 2.b

Pomlad je zame najljubši čas,
 takrat rožice cveto, ptički pojo.
 To je zame najlepši čas!
 Listje je zeleno, zvončki že pojo:
 Cin cin, cin cin.
 Čebelice in metulji letijo.
 To je zame najlepši čas.
Jerca Marinko, 2.b

*Cin, cin, cin
 pomladi zvonim.
 Vse rožice zbudim,
 sem zvonček.
 Cin, cin.
 Marcela Grošelj, 2.b*

***Ptička je zapela,
 v pomlad zažvrgolela.
 Listje zelenelo,
 zlato sonce trobentice
 v rumeno barvo je odelo.
 Metuljček že veselo leta
 od cveta do cveta.
 Damjan Zupančič, 2.b***

ČEŠNJE

*Lansko pomlad je na mojem drevesu zraslo veliko češenj.
 Z mamo sva jih začeli pobirati. Na pomoč sva poklicali
 soseda. Potem sva šli v hišo, da bi češnje pojedli.
 Polovico sva jih dali sestrični Arjani in moji teti. Mama
 se je čudila, koliko češenj sem pojedla, saj jih prej nikoli
 nisem marala. Rekla sem, da komaj čakam naslednje leto,
 ko bodo češnje spet dozorele.
 Irma Račić, 2.a*

TRETJEŠOLCI NA OBISKU V DOMU STAREJŠIH OBČANOV

USTVARI IN PODARI BUČO

Šli smo v dom starejših občanov. Skupaj smo barvali buče za njih. Starejšim smo zapeli dve pesmici: V šolo in Modrijan. Potem pa smo peli skupaj. Na koncu mi je bilo najbolj všeč, ko smo videli tudi papigo.

Sara Kos, 3.a

Včeraj smo bili v domu starejših občanov. Hodili smo kakšnih 15 minut. Ko smo prispeli, nas je prijazna uslužbenka peljala v prostor z mizo in s sedeži. Nato smo šli barvat buče. V paru sva bili Uma in jaz, z nama sta bila tudi gospod Pero in gospa Kristina. Skupaj smo najprej naredili veliko

bučo, potem pa smo naredili še eno. Gospe in gospodu sva izročila majhni buči, veliki pa sta bili na hodnikih. Potem sem dal ploščico z ledinskim metuljem uslužbenki, ki nas je povabila. Nazaj grede po hodniku smo zagledali papigo.

Omar Horjak, 3.a

Šli smo v dom starejših občanov. Najprej smo si slekli bunde. Nato smo prišli v prostor, kjer smo izdelovali. Barvali smo buče. Pri naši mizi so bili štirje občani, s katerimi smo skupaj izdelovali. Bilo mi je zelo všeč.

Jon Napotnik, 3.a

Ko smo šli v dom starejših, sem mislil, da je dolga pot. Ko smo prišli tja, sem videl, da pot ni tako dolga. Tam smo rezali papir in ga lepili na bučo. Videli smo papigo. Izgledala je kot plišasta igrača. Ne vem, kako ji je ime. Oči je imela čisto pri miru.

Bila je različnih barv. Imeli so še enega papagaja, ki je na žalost umrl. Na koncu smo se fotografirali in podarili buče starejšim občanom.

Daniel Iskra, 3.a

ZAKAJ JE LEPO BITI STAR?

Lepo je biti star, ker ti ni več treba hoditi v šolo in službo. **Arne Sven Sikošek, 3.a**

Dobro je biti star zato, ker lahko čuvaš otroke in lahko hodiš sam na sprehode. **Anea Abdić, 3.a**

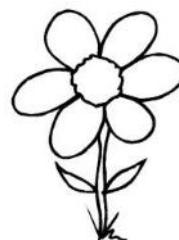
Zato, ker zgubiš nekaj pravic in jih nekaj dobiš. **Žiga Koren, 3.a**

Star je biti dobro, ker nimaš naporne službe. **Ema Štemberger, 3.a**

☼ Jaz ne bi bila nikoli stara, ker se ne bi mogla več igrati. **Lana Meško, 3.a**

- ☼ Dobro je biti star, ker imaš več pravic in se sam zaposliš in si sam služiš denar.
Omar Horjak, 3.a

- ☼ Ker imaš lahko izpit za avtobus, saj bi jaz rad znal voziti avtobus in bi bil šofer avtobusa.
Eril Leo Čeman, 3.a

- ☼ Lepo je biti star, ker te vnuki zabavajo. **Kristina Korošec, 3.a**

- ☼ Zato, ker več veš, si bolj pameten, ker lahko tudi druge učiš. **Tjaša Petek, 3.a**

- ☼ Ker imaš izpit za avto in lahko greš kamorkoli. **Jon Napotnik, 3.a**

- ☼ Dobro je biti star zato, ker ti ni treba vstajati zgodaj in si v penziji. **Sara Kos, 3.a**

- ☼ Jaz ne bi bila stara, zato ker mi je bolje, če sem mlada, ker lahko lažje delam kakšne stvari kot starostniki. **Tina Dolinar, 3.a**

- ☼ Zato, ker ti ni potrebno več hoditi v službo. **Maruša Milharčič, 3.a**

- ☼ Če si star, si lahko mamica, lahko tudi babica. Dobro je biti star, ker si svoboden.
Lana Stermšek, 3.a

- ☼ Star je biti dobro, ker veš in znaš veliko pametnih stvari. **Val Požar, 3.a**

- ☼ Meni se zdi, da ni dobro biti star zato; opazujem babico in vidim, da se počuti zelo slabo.
Abdilkerim Islami, 3.a

- ☼ Star je biti dobro zato, ker si starejši, več veš in lahko pomagaš mlajšim.
Alma Kristina Tadel, 3.a

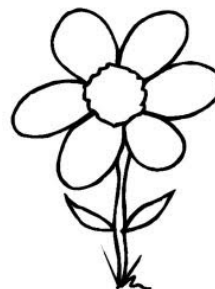
- ☼ Da imaš družino, otroke in nove prijatelje. **Daniel Iskra, 3.a**

- ☼ Meni ni lepo, če si star, ker misliš na smrt. **Uma Jordan Ferbežar, 3.a**

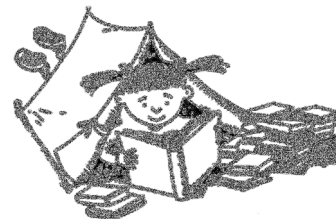
- ☼ Zato, ker se mi zdi, da imaš več spoštovanja in zato, ker veš zelo veliko. **Tea Caharijas, 3.a**

MOJA NAJ KNJIGA

Moja naj knjiga je Lov na pošasti. Napisal jo je pisatelj Adam Blade. Glavni junak je Tom, ki rešuje prijazne pošasti, hudobne pa uničuje. Pri tem mu pomaga prijateljica Elena. Tom in Elena sta se spoznala v prvi knjigi OGNJENI ZMAJ FERNO. Tom pomaga Eleni, Elena pa Tomu. Elena ima lok in puščice, Tom pa ima svoj meč in ščit.

Miha Rovtar, 3.b

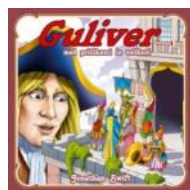

Meni je najbolj všeč knjiga z naslovom Lov na pošasti. Najljubši del nosi naslov ZMAJEVA DVOJČKA VEDRA IN KRIMON. Ves čas se nekaj dogaja, zgodba je napeta, konec pa je srečen.

Andrej Košak, 3.b

Moja naj knjiga je LOV NA POŠASTI. Napisal jo je Adam Blade. Je zelo napeta in pustolovska knjiga. Jo zelo zelo rada berem, brati pa sem jo začela ne dolgo nazaj. Govori o pošastih, Tomu in Eleni. Tom in Elena rešujeta pošasti zlobnega čarovnika Mavla s pomočjo čarovnika Adura.

Živa Opresnik, 3.b

Moja naj knjiga je Guliver med pritlikavci in velikani, to pa zato, ker je zelo zanimiva in se ti oči kar zagozdijo v knjigo.

Ela Romih, 3.b

Je zbirka Miki Muster in to zato, ker ta strip ni nasilen, je pustolovski, zanimiv in ima zelo dobre ilustracije.

Luka Milošević, 3.b

Moja najljubša knjiga je Pika Nogavička zato, ker je zabavna, je zanimiva, kdaj tudi pustolovska, ker so notri moje najljubše črke – male tiskane, ker je notri pravljичno število 3: Pika, Tomaž in Anica, ker jo je napisala moja druga najljubša pisateljica, a sem pozabil, kako ji je ime.

Ivan Mark Praprotnik, 3.b

Moja naj knjiga je Tintin, ker je zelo poučna, zanimiva. Napisal jo je Herge.

Leon Lihtenvalner, 3.b

Moja naj knjiga je Snežni medo, napisala jo je Miriam Moss. Pripoveduje o medvedku, ki je izgubil mamico. Gozdne živali mu pomagajo narediti snežno mamico. Ko se že mrači, iz gozda pridejo mame od živali in jih pokličejo domov. Potem medvedek spet ostane sam. Priporočam, da jo preberete.

Klara Velič, 3.b

Moji najljubši knjigi sta Novohlačniki in Pet prijateljev. Novohlačnike je napisal Thomas Brezina. Na nekaterih knjigah iz zbirke piše tudi Naša tolpa irharjev. Imajo tudi geslo številka 1: Kar je resno, pa ni štos, naša tolpa vtakne nos. Vse prevoha zad in spred, brž ko najde pravo sled. Naša tolpa ima štiri člane: Dominika, Aksla, Lila in Popi. Lili pravijo tudi Lieselotte.

Zora Koritnik, 3.b

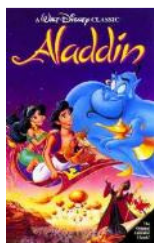
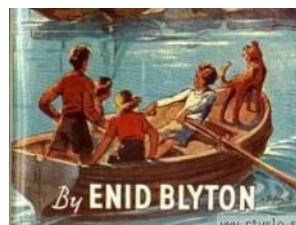
Moja naj knjiga je Grozni Gašper in udobni črni fotelj. Všeč mi je zato, ker se Gašper in Peter kregata, kdo bo sedel na črnem fotelju. Začelo se je tako, da se je Gašper zbudil in stekel v dnevno sobo, a ko je prišel, je bil ves zgrožen. To pa zato, ker je videl svojega mlajšega brata Petra v udobnem črnem fotelju. Šel je do njega in ga zrinil z udobnega črnega fotelja.

Miha Stopar, 3.b

Moja naj knjiga je Pet prijateljev. Napisala jo je Enid Blyton. Najrajši jo imam zato, ker je pustolovska, jaz pa imam rada pustolovske knjige. Veliko sem si jih izposodila v knjižnici, nekaj pa jih imam doma. Podobna ji je tudi knjiga Novohlačniki, le da so prijatelji štirje in je bolj grozljiva. Tudi ta mi je enako všeč. Napisal jo je Thomas Brezina. Teh knjig nimam doma. Izposojam si jih v knjižnici. Obe zbirki sta detektivki.

Marta Lajevce, 3.b

Moja najljubša knjiga je Aladin. Je poučna in zanimiva. Knjiga ima zanimivo zgodbo. Izvrstne so tudi ilustracije.

Silvija Fischinger, 3.b

Moja najljubša knjiga nosi naslov Štiri in pol prijatelji. Ta zbirka je zelo zanimiva. Najbolj všeč mi je zgodba z naslovom Skrivnost učiteljice biologije. V knjigi nastopajo otroci, ki so detektivi. Vsebina je poučna.

Benjamin Mureškič, 3.b

KAJ MI POMENI KNJIGA?

Knjiga mi pomeni veliko, je zabavna, v njej se dogaja veliko smešnih, veselih, žalostnih in napetih trenutkov. S tem, ko jo berem, pridobim veliko novih besed, ki jih nato uporabljam v pogovoru. V branju uživam, ker me sprošča. Knjigo berem vsak dan, ker me zanima, kaj se bo zgodilo.

Ana Škulj, 3.b

Knjiga mi pomeni tako veliko kot pouk, saj je zelo poučna in vesela. Rada berem knjige iz založbe Kres ali Učila. Knjigo berem pred spanjem in ko zaspim, sanjam o tem, kar sem prebrala. Knjiga je moja najboljša prijateljica. Tudi sestro že učim brati. Knjige sem začela brati, ko sem imela štiri leta. Knjiga me popelje v čudežni svet. Ko berem knjigo Svet princes, se zasanim, da sem princesa, ki mi je padel čevelj in me princ išče.

Sara Islami, 3.b

Knjiga mi veliko pomeni, ker je zanimiva, dobra, včasih vesela ali žalostna in tudi pravična. Včasih me kaj nauči, včasih je tudi grozljiva ali srečna.

Izabela Rac, 3.b

Knjiga mi pomeni veliko veselja, miru, sreče in ljubezni do nje. Knjiga me popelje v pravljčni svet, popelje me v veselje in v sanska potovanja. Knjiga me nauči pisati pravičnih besed. Knjiga je moja dobra prijateljica. Ko berem, se razveselim in umirim.

Pia Renner, 3.b

Meni pomeni knjiga veliko bogastvo, ker se iz nje lahko marsikaj naučiš. Knjiga te lahko popelje v pisan svet, čisto se vanjo potopiš in ne misliš na nič drugega kot samo na branje. Knjige so lahko vseh vrst: pustolovske, smešne, strašljive in zanimive. Meni so najljubše smešne! Vedno me nasmejijo.

Tibor Anželj, 3.b

MOJA NAJLJUBŠA KNJIGA 2012

V šolskem letu 2011/2012 je že petnajstič potekalo glasovanje za »Mojo najljubšo knjigo« po izboru mladih bralcev (šestič tudi preko spleta: www.naj-knjiga.si).

Glasovanje je potekalo tako v splošnih knjižnicah kot v šolskih knjižnicah. Sodelovalo je 78 mentorjev, ki smo spodbujali mlade k branju in sporočali njihove glasove. Glasovalo je 20.670 mladih bralcev iz Slovenije, pa tudi izven Slovenije.

Na OŠ Ledina je potekalo glasovanje v mesecu marcu 2012. Glasovali so učenci od 2. do 9. razreda. Preko spleta smo oddali skupno 237 glasov.

Akcijo »Moja najljubša knjigo« strokovno vodi Pionirska knjižnica (Mestna knjižnica Ljubljana) s pomočjo odbora, ki ga sestavljajo predstavniki iz splošnih in šolskih knjižnic, častni člani pa so predsednik Zveze bibliotekarskih društev Slovenije, predsednik Slovenske sekcije IBBY in predstavnik mladih bralcev. Glasujejo lahko vsi otroci, ki knjigo sami preberejo, pri čemer smejo glasovati za katero koli delo, ne glede na letnico izdaje, poudarek pa je na leposlovnih knjigi. Knjiga, ki že peto leto dobi največ glasov mladih bralcev, prejme zlato priznanje, nato pa je izložena iz nadaljnjega glasovanja.

Slovesnost s podelitvijo nagrad ob zaključku glasovanja za »Moja najljubša knjigo« je potekala v Mestni knjižnici Ljubljana 2. aprila 2012, na rojstni dan danskega pravljicarja Hansa Christiana Andersena, ki ga je Mednarodna zveza za mladinsko književnost (IBBY) proglasila za **mednarodni dan knjig za otroke**. Podelitve nagrad avtorjem in založnikom se je udeležila Gaja Filač, naša učenka iz 8. a razreda, ki je bila tudi podpisnica plaket oziroma priznanj za najboljši knjigi po izboru mladih bralcev za leto 2012.

Najljubša slovenska knjiga po izboru mladih bralcev za leto 2012 je knjiga z naslovom **BLAZNO RESNO O ŠOLI** avtorice Dese Muck. Knjigo je ilustriral Matej de Cecco, izšla pa je pri založbi Mladinska knjiga.

Prve tri knjige slovenskih avtorjev po izboru mladih bralcev – glede na število glasov:

<u>Avtor</u>	<u>Naslov</u>	<u>Število glasov</u> 📱
Desa Muck	Blazno resno o šoli	413
Goran Vojnović	Čefurji raus!	198
Primož Suhodolčan	Živalske novice	165

Najljubša prevedena knjiga po izboru mladih bralcev za leto 2012 pa je knjiga z naslovom **GROZNI GAŠPER** avtorice Francesce Simon. Knjigo je ilustriral Tony Ross, prevedla jo je Polonca Kovač, izšla pa je pri založbi Učila International.

Prve tri knjige tujih avtorjev po izboru mladih bralcev – glede na število glasov:

<u>Avtor</u>	<u>Naslov</u>	<u>Število glasov</u> ↴
Francesca Simon	Grozni Gašper	431
Stephenie Meyer	Somrak	393
Roald Dahl	Matilda	252

Besedilo in fotografije: Katarina Podobnik, šolska knjižničarka

Gaja Filač, 8.a OŠ Ledina, podpisnica priznanj za »Mojo naj knjigo 2012« v Mestni knjižnici Ljubljana

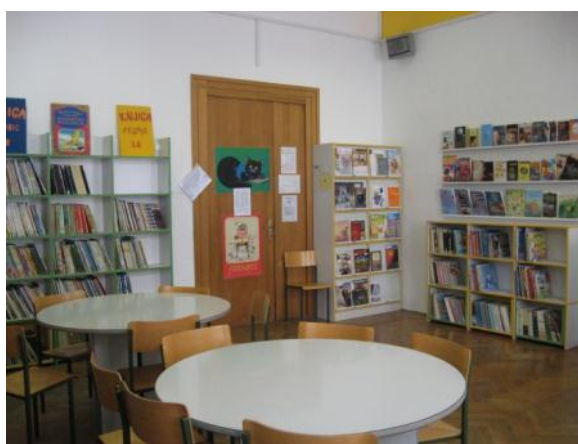
Podelitev priznanj avtorjem in založnikom za »Mojo naj knjigo 2012« v Mestni knjižnici Ljubljana, 2. 4. 2012

Šolska knjižnica OŠ Ledina ima novo podobo

Verjetno ste že vsi opazili, da ima knjižnica od preteklega leta 2011 novo podobo zaradi novih knjižnih polic in prebeljenih sten, z nakupom novih zaves v februarju 2012 pa smo jo še polepšali.

V spomladanskih mesecih leta 2011 smo namreč opravili delno prenovo šolske knjižnice z nakupom dodatnih knjižnih polic in jo prebelili z novimi, svežimi barvami. Delna prenova pa se je nadaljevala tudi v šolskem letu 2011/12, saj smo uspeli pridobiti nekaj donatorskih sredstev. Želeli smo sicer popolno prenovo knjižnice, a je žal ni bilo mogoče izpeljati zaradi visokih finančnih stroškov. Vseeno pa smo zadovoljni, da smo z nakupom knjižnih polic tako za najmlajše kot za ostale učence ter za poljudnoznanstveno literaturo in revijalni tisk vsaj za nekaj časa ublažili prenatrpanost polic. Knjižnica je bila zaradi delne prenove zaprta samo dober teden dni, saj smo se vsi sodelujoči trudili, da so bili uporabniki knjižnice čim krajši čas prikrajšani za izposojlo knjig. Sedaj je dostop do slikanic za najmlajše in ostalega knjižničnega gradiva veliko lažji, počutje v knjižnici pa za vse veliko prijetnejše.

V prihodnje imamo glede knjižnice še nekaj želja. To je kakšna poslikava na stenah, predvsem pa pridobitev novega kotička za učence pri delu z računalniki.

Šolska knjižnica OŠ Ledina v času njene delne prenove v aprilu in maju 2011 in danes.

Šolska knjižničarka: Katarina Podobnik

NAJRAJŠI NA SVETU IMAM ...

Svojo družino. Družino imam rad zato, ker mi moj mlajši bratec Jaka dela družbo, mamica kuha kosila in ker me oči uči igrati kitaro. Družino imam rad tudi zato, ker me ima rada. Rad imam tudi nintendo, ker lahko na njem igram igre, se povežem s prijatelji, se povežem z internetom in s celim svetom.

Luka Milošević, 3.b

Uf! To je težko vprašanje, ker imam na svetu rada veliko stvari, a najraje imam mamico. Rada jo imam, ker mi vedno stoji ob strani, mi pomaga razložiti, če česa ne razumem. Poleg mamice imam rada tudi družino, saj se vedno igramo, si pomagamo in se zabavamo.

Ana Škulj, 3.b

Najrajši na svetu imam družino zato, ker mi daje pogum, veselje, ljubezen, srečo in pomoč ... Spodbuja me pri delu in mi pomaga. Brata imam rada zato, ker se igrata z menoj. Mamico zato, ker mi daje hrano in mi pere perilo. Atija pa zato, ker mi daje ljubezen in me uči pravih stvari. Najrajši imam kenguruje, in sicer zato, ker so moja najljubša žival. Živijo v Avstraliji, lahko pa jih vidim v živalskem vrtu.

Pia Rener, 3.b

Najrajši na svetu imam: mamico, očka in sestrico Zalo. To je čisto naj naj. Drugače pa imam rada tudi druge. Rada imam obe babici, tistega dedka, ki še živi in tudi tistega, ki ga več nimam. Skoraj naj naj pa imam rada brata Andraža. Med naj naj ga ne uvrščam zato, ker mi včasih nagaja. Najrajši (no, ne čisto) imam učiteljico Heleno. Vsi me spodbujajo, vodijo, mi pomagajo ... In vse imam rada! Rada imam počitnice. Na morju in na Štajerskem. Na morju so mi všeč skoki v vodo ob plimi, apartma na plaži in iskanje gusarskega zaklada. Na Štajerskem mi je všeč kuža Mik. Rada se sprehajam po hosti in rada imam našo veselo družino.

Marta Lajevic, 3.b

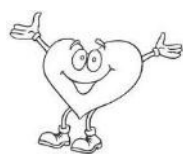

Najrajši na tem ljubem svetu imam družino. Najrajši jo imam zato, ker mi nudi vse. Mamica me ima rada in skrbi zame, babica nam kuha in me spodbuja, dedek skrbi, da se gibam, stric mi je priskrbel bratranca in sestrično, na drugega strica sem ponosna, ker je gasilec in me vedno spravi v dobro voljo, sestrično imam rada, ker je majhna in dobrovoljna, bratranec pa je smešen. Zraven družine imam rada še prijatelje. Nekatere zato, ker so smešni, druge zato, ker me imajo radi, ker mi zaupajo in ker jim jaz zaupam, me tolažijo in mi pomagajo, ko sem v stiski.

Zora Kortnik, 3.b

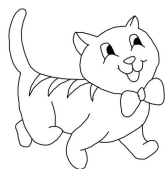
Najraje na tem ljubem svetu imam mamico in atija. Zato, ker mi priskočita na pomoč, ker mi kupita nove obleke in še druge stvari, a najrajši ju imam zato, ker mi dajeta toploto v moje srce s toplimi poljubčki in objemi. Skoraj enako najrajši imam tudi brate in sestre, saj se lahko z njimi igram, pogovarjam, se hecam in kakšno ušpičim. Zelo rada imam šolo, saj se veliko naučim in lahko kaj naredim ali kaj pospravim.

Urša Marinko, 3.b

Najrajši na svetu imam mamico in očka, ker mi kuhata, pomagata pri učenju, mi kupujeta obleke – zelo lepe, me peljeta v raznovrstne gostilne in picerije ... Zelo rad pa imam tudi avto Peugeot Bb1 zato, ker je: majhen, luškan, je na elektriko. Je za štiri osebe, ker je dolg le 2 metra in 50 centimetrov in ker je širok 1 meter in 60 centimetrov.

Ivan Mark Praprotnik, 3.b

Živali, ker so igrive in so celo zelo mehke. Ko jih včasih pogledam skozi okno, so na videz igrive. Največkrat vidim srne, ptice, psa, mačko. Tudi ko grem v živalski vrt, vidim še druge živali in bi jih gledala cel dan in celo noč.

Silvija Fischinger, 3.b

Najrajši na tem ljubem svetu imam mamico in očija. To pa zato, ker me v šoli spodbujata in sta zaveznika. Sploh pa sta kot starša zelo ljubeča.

Ela Romih, 3.b

Najrajši imam mamico, bratca, sestrico in očija. Zakaj? Ker mi pomagata, me tolažita ... Kdaj me tudi kaznujeta. Zelo rada imam tudi mamo in ata, ker name pazita. Rada imam tudi šport. Recimo nogomet, tek, košarko, skakanje in še veliko drugih športov. Tudi v šolo rada hodim. Tam se veliko naučiš in spoznaš veliko prijateljev. S prijatelji se veliko s igramo, pišemo, rišemo in se zabavamo.

Živa Opresnik, 3.b

Najrajši imam očija, ker je zelo ljubezniv, me umiri, mi pomaga, me spoštuje in je prijazen do cele družine. Poleg očija imam rad tudi babico in dedka, ker me spoštujeta, mi pomagata, mi dajeta nasvete, mi zašijeta majice in sta prijazna do cele družine. Nadvse rad pa imam svojo mamico, ki zelo lepo skrbi zame.

Andrej Košak, 3.b

Prijatelj je tisti,
ki vedno pomaga ti in želi,
da se ti vedno kaj dobrega
zgodí.

Je prijazen s tabo,
kjer koli že si.

Lavra Čater, 4.a

Prijateljstvo za vedno

Prijateljstvo je zame lepa
beseda,
ki mi pomeni veliko.
Prijateljstvo je lepo,
če ga imaš.

Prijateljstvo je zaklad.
Prijateljstva ni nikoli konec.

Noa Bajželj, 4.a

*Prijatelj zmerom s tabo je,
v srcu zmeraj nosi te.
S tabo gre čez širni svet,
spet in spat in spat in spat.*
Pina Kutin, 4.a

Prijateljstvo najlepša je
stvar.

Vsaj za mene tisoč
zvezd šteje.

Prijateljstvo, res pomembna
je ta stvar.

Prijateljstva se spomnim
vsak dan.

Vrata do prijateljstva
vsak dan za vsakogar
so odprta.

Prijatelje res rada imam
in jim prijateljstvo dam.

Tea Debeljak, 4.a

*Prijateljstvo čutim
tako,
če nas boli uho,
samo da je veliko
bolj nežno.*

*A kdo
je prijatelj?*

*Prijatelj je
tisti, ki ti
vedno pomaga,
ko se ti kaj godi
slabo.*

*A prijateljstvo in
prijatelj
sta stvari, ki ju
rabimo kot zlato
zaklad in si iz
njima zidamo
zlat grad.*

Gaber Repovž, 4.a

Prijatelj je moj,
nikomur ga ne dam,
ker je moj,
se le z njim igram.

Igrava se kar koli,
enkrat izbira on,
drugič pa jaz.

Ko se igrava,
je v najinih srcih
neizmerna zabava.

Domen Jenko, 4.a

Prijateljstvo

Prijateljstvo je čar,
ki od rojstva je tvoj dar.

Če prijateljstvo te zakrni,
od njega se obrni.

Prijateljstvo je kot srce,
ki ima dobro ime.

Prijateljstvo ni nikoli bedno,
vendar je s teboj vedno.

Prijateljstvo ni brez oblike,
v srcu tvojem nosi prijateljske slike.

Sara Bajc, 4.a

NAJLEPŠI SPOMINI IZ ŠOLE

V šoli si želim veliko dobrih ocen, veliko druženja s prijatelji ob igri na igrišču in med odmori. Rad se zabavam. Najlepši spomin iz šole je, ko sem začel hoditi sam domov. In seveda, ko sem teste pisal pet.

Domen Jenko, 4.a

~~~~~

Najlepši spomin iz šole je, ko sem prišla v prvi razred in spoznala druge učence in učiteljice. V šoli rada berem, se igram z najboljšimi prijateljicami in imam rada matematiko. V šoli uživam, ko gremo kam ven.

Laura Čater, 4.a

~~~~~

Najlepši spomin iz šole je bil, ko sem v šoli dobila prvo petko. V šoli imam rada gospo Karlo, ona nas razume in opozarja. V šoli si želim, da imam dobre prijatelje.

Ivona Gavez, 4.a

~~~~~

Najlepši spomin iz šole je, ko sem dobil dobro oceno pri športni, ko sem dobil prijatelje in ko smo se igrali.

Andraž Kristan, 4.a

~~~~~

Najlepši spomin iz šole je, ko sem spoznala gospo Karlo Leban in gospo Mirjam Sabino Žveglo. V šoli si želim, da bi bili nekateri iz višjih razredov manj sebični in ne bi bili tako nasilni, da bi pomagali mlajšim in da jim ne bi grozili.

Sara Bajc, 4.a

~~~~~

V šoli si želim krasne ocene in veliko prijateljev, ki bi bili prijazni. V šoli rad rišem in se družim s prijatelji ter se z njimi igram. Najlepši spomin iz šole je, ko sem dobil prvo oceno. To je bil zelo lep trenutek.

Gaber Repovž, 4.a

~~~~~

V šoli si želim, da bi imela dobre ocene, da bi dobila svoj inštrument in da bi imela dobre prijatelje. Da bi lepo brala in da bi bila prijazna.

Sara Bratuša, 4.a

~~~~~

V šoli rad poslušam predstavitve, ker so zanimive. Če bi imeli samo predstavitve, bi vedel vse, kar vedo sošolci.

Jan Osole, 4.a

~~~~~

V šoli rad telovadim, se imam lepo, pišem teste, se družim s prijatelji in dobivam dobre ocene. V šoli si želim imeti dobre ocene in biti dober v športu.

Žan Fidanoski Kerševan, 4.a

~~~~~

V šoli si želim, da bom odličnjak. Najlepši spomin je bil, ko sem spoznal Lana.

Jernej Rakita, 4.a

~~~~~

V šoli rada berem, pišem, rišem in se družim s prijateljicami. Rada tudi ustvarjam in se učim za DRU in NIT. Najlepši spomin iz šole je bil, ko sem izvedela, da imam tako prijazno učiteljico in da sploh ni tako težko, kot sem mislila.

Pina Kutin, 4.a

~~~~~

V šoli rad telovadim, se družim s prijatelji, se učim in pišem preverjanja in teste. V šoli si želim dobre ocene in prijatelje.

Matias Podnar, 4.a

~~~~~

V šoli rad igram nogomet in se učim. Želim si, da bi preuredili jedilnico in da bi dobili novo pohištvo. Želim si tudi, da bi prebarvali košarkarsko igrišče in narisali nove črte.

Lan Möscha, 4.a

~~~~~

V šoli si želim veliko uspehov, dobrih ocen, nič ponavljanja, veliko sreče, zdravja, dobre volje in še kaj se najde. V šoli se zelo rada družim s svojimi prijateljicami.

Ana Lončar, 4.a

~~~~~

V šoli se želim igrati razne igre z vsemi prijatelji. S prijatelji se zelo rad družim.

Ernes Redžić, 4.a

~~~~~

V šoli si želim, da se ne bi veliko kregali in da nihče ne bi bil žalosten. S prijatelji se rad se igram take igre, ki so všeč vsem. Nikoli ne bom pozabil, kako so mi sošolci pomagali pri učenju slovenskega jezika.

Andrej Risteski, 4.a

~~~~~

V šoli se rada družim s prijatelji. To mi je v veselje. Najlepši spomin je, ko sem iz vrtca prišla v šolo in spoznala nove sošolke.

Brina Škafar, 4.a

~~~~~

PESMI O ŽIVALIH

Papagaj – Tolavaj

Moj papagaj
je pravi tolovaj.

Naokoli razgraja,
Tristanu nagaja.

Moj papagaj
je pravi tolovaj.

Naokoli leti
in se z mano lovi.
Žan Skvarča, 4.a

Lenivec lažnivec

Lenivec je lažnivec.

Vsak dan se laže in
jezik mi pokaže.

A ko je kregan, je tiho,
kot da mu je jezik odrezan.

Najbolje pa je, ko je priden.

Nagrado dobi, da se igramo.

Lenivec prdi in če te prdec ulovi,
vse okoli tebe smrdi.

Sara Bajc, 4.a

Nekaj neznanega

Krtek Puhko se začudi,
razmišlja, razmišlja in se trudi.
Učiteljica Sraka čaka in na koncu
ugotovi, da s krtkom Puhkom
nič ne bo.

Potem vpraša
zajčka Uhka, ki ji odgovori,
koliko je tri krat tri.

Mark Košir, 4.a

Račke

V nebo poleti
sedem majhnih račk.
V svet čira čara,
kjer je zabava.

Tam mama je,
ki vse dovoli,
kjer je svet
najboljših stvari.

Špela Lara Potočnik, 4.a

???

Na dnu morja plava stvar,

ki ji za hrano zelo je mar.

Veliko tun na dan poje,
ko jih zmanjka, sita je.

Vsako leto v bolnici je na stotine ljudi,
saj včasih te šavsne, svoje zobovje v tebi gosti.

Ima plavut in škрге – tej uganki že bližje si,
tudi živi in diha – rešitev uganke že poznaš?

To je: Beli morski volk.

Mark Braniselj in Kristjan Denčič, 5.b

PTICA

Ptica leti sem in tja
ter v kratkem času
preleti pol sveta.

Tam kroži okoli sveta
in spozna globine morja.

Igrivo leti tja do noči
in še do širnih zvezd
malo poleti.

Cel svet tako obleti,
po zvezdah se zna
orientirati.

Atlantik tudi obleti,
a vedno se ji nazaj
domov mudi.

**Hana Kovač, Iza Ule
in Nija Vrhovec, 5.b**

AVTO ZA MIŠKE

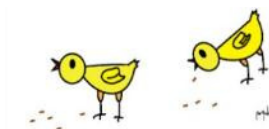
*Če je avto moj,
ne more biti tvoj.*

*Ker je zelo lep,
je z rdečo barvo vnet.
Vozijo ga miške,
ki prenašajo male piške.*

*Če pišk je premalo,
zavijejo še na obalo.*

*Tam se odpočijejo
in si novih moči vlijejo.
S čolničkom se zapeljejo
in srečo k nam pripeljejo.*

**Ana Marinko in
Ajda Zala Obreza, 5.b**

CIRKUS

Glej, ga, akrobata,
da mu ni junaka
in pa klovna,
ki se zvija kot volna.

Kdo pa tam v kotu čara?
To čarovnica je Klara.
In poglej, ga, noj zelen,
ki ga jaha mož rumen.

Kaj zdaj to je?
To je cirkuško življenje.

**Ajda Zala Obreza
in Ana Marinko, 5.b**

POT NA GOLOVEC

Dan gibanja na OŠ Ledina, 26. april 2012

Danes se imamo zelo lepo, ker nimamo pouka v šoli, temveč smo se odpravili na Golovec. Tam hodimo od postaje do postaje in izpolnujemo različne naloge.

1. postaja: Vzeli smo Ledinsko jabolko.
2. postaja: Srečali smo tabornika in se igrali igro **Kdo prej pride na cilj.**
3. postaja: Vzeli smo ledinskega metuljčka.

Imamo se krasno. Narava je lepa in lahko dihamo svež zrak.

4. postaja: Na tabli piše: **Veliko jej!**

Ob objemanju dreves, predvsem bukev, si pridobivamo energijo. Zdaj imamo veliko energije.

5. postaja: Splezati moramo pod pajkovo mrežo, nato si ogledamo šotor.
6. postaja: Na tabli piše **Veliko pij!** Tukaj si odpočijemo.
7. postaja: Igramo se igro **Vzemi mi rep.**
8. postaja: Na tabli piše: **Kmalu boš na cilju!**
9. postaja: Hodimo s hoduljami.

Juhej, konec pohoda! Sledi povratek v šolo in zapis čudovitih spominov na imeniten dan.

Živa Opresnik in Pia Rener, 3.b

Nekaj utrinkov z Golovca
na dan gibanja na OŠ
Ledina, 26. aprila 2012

PESMI O MORJU

Tam doli je morje
modro in bistro.
Tam notri so školjke
lepe in bele.

V globino modrine
poskočim zdaj.
Školjko najlepšo za
mamo
izberem sedaj.

Mami v roke brž
jo podam,
nato plavam in
skačem ves ljubi dan.

Lara Pustatičnik, 5.a

Nežni valovi se kotalijo,
z zibanjem me hladijo.
V morju je polno velikih
čudes,
kot so zakladi od starih
nevest.

Potapljači se vrstijo,
zanimivosti pa hlapijo.

Judita Zabukovec, 5.a

Morje zjutraj valovi,
ponoči pa težko zaspi.
Morje je kot modri ocean,
ki rad zaplavam vanj.

Ribe v morju plavajo,
kiti nas preganjajo.
Morje ni le za plavanje,
je tudi za sanjarjenje.

Morje mrzlo je pozimi,
lahko bi zmrznili,
če z ного
vanj bi stopili.

Sandra Čuk, 5.b

ŠOLA ŠALA

Šola je šla na dopust. Plavala je, se sončila, prišla je nazaj. Vsa je zgorela od sonca. Ampak otroci so rekli, da je to najlepša šola in so se vsi vpisali. Tako so se otroci učili v tej šoli vseh 10 let.

Emi Žvab, 4.a

Počitnice so tu in na šoli ni žive duše. Zdaj oživijo vsi šolski predmeti in se igrajo veliko različnih iger. Od športnih do miselnih. Tedaj reče neka klop: Na izlet bom šla! Odpravila se je na izlet po šoli. Ko je klop prvič prišla na dvorišče, je videla igrala, ograjo, trato in nazadnje sonce. Joj, kako je bilo to zanimivo. O tem je poročala prijateljem. Vsi so bili presenečeni in osupli. Do šole in pouka pa so odštevali vsi. Tako je čez dva tedna prišlo v šolo veliko novih učencev in šolski predmeti so bili zadovoljni.

Mark Košir, 4.a

KAKO SMO PREŽIVELI ZIMSKE POČITNICE?

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko smo odšli z družino in s sorodniki smučat v Italijo.

Klara Strojan, 4.b

Sem smučal v največjem smučišču Nasfeld.

Matija Mandič, 4.b

Med počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko je bil pust in sem se oblekel v maskare.

Jernej Koprivnikar, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko sem bila v soboto, 18. 2. 2012, na dedkovem rojstnem dnevu.

Zala Blatnik, 4.b

Med zimskimi počitnicami so mi bili najbolj všeč treningi in ker smo bili potem celo večnost pod tušem.

Titi Habicht, 4.b

Kadar sem programiral.

Rok Štular, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko sem bila pri babici in dedku in smo šli na praznovanje, kjer je bila tudi moja mrzla sestrčna Ruby. Lovili sva se po gostilni in se zelo zabavali. Skrili sva se v posebno sobo in si govorili vice. Nek natak naraju je po pomoti zaklenil v sobo, zato sva se še bolj zabavali. Ko naru je odklenil, sva se do konca praznovanja še lovili, nato pa se poslovili. Z babico in dedkom sem odšla domov.

Hana Kališnik, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko sem se kepal.

David Jurca, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko sem šla ven na sneg.

Ksenija Stanko Varcar, 4.b

Ko sem gledal računalnik in gledal TV hkrati.

Vid Kjučevšek, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko smo s prijateljico Evo in njeno sestro odšli po sladkarije za pusta. Potem pa sta še prišli na slastno kosilo!

Mila Fürst, 4.b

Med zimskimi počitnicami sem bila pri očetu na mestni kmetiji v Mariboru in videla sem, kako so se skotili majhni telički.

Filia Beronike Korošec, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko sem se igral z bratcem.

Veljko Gogić, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko sem se učila, kako se borda.

Gita Kovačič, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo všeč, ko sem na smučanju preskočil najvišjo skakalnico.

Maj Požar, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo všeč, ko sem smučal.

Gal Šinkovec, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko sem padel na smučišču tako, da sta se mi odpeli obe smučki.

Juš Černe, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko sem šla v Tivoli s skirojem.

Tina Gutnik, 4.b

Med počitnicami mi je bilo všeč, ko sem z Milo Fürst in Izabelo Rac spraševal za pusta hrusta in smo pri Mili jedli slastno kosilo.

Eva Zala Rac, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo všeč, ko sem odšel k sestri in igral igrice.

Gabriel Ris, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko smo drsali.

Tjaša Trdič, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo všeč, ko smo šli na nočno sankanje.

David Bregar, 4.b

Med zimskimi počitnicami mi je bilo najbolj všeč, ko smo s prijatelji smučali, ob večerih pa drsali.

Lana Šilc, 4.b

Med počitnicami mi je bilo všeč, ko sem se sankal z zračnico privezano za avto.

Matic Pirih, 4.b

ČAS ZA PRAVLJICE

O jabolkih, ki pomladijo, in živi vodi

Nekoč je živel car, ki je imel tri sinove. Prvemu je bilo ime Vasilij, drugemu Fjordan in tretjemu Ivan. Pa se je car postaral in oslepel. Slišal je, da obstajajo jabolka, ki pomladijo, in živa voda, ki ozdravlja slepoto. Rekel je Vasiliju: »Pojdi in poišči to.«

Vasilij je odšel. Prišel je do razpotja in na razpotju je ležal kamen. Na njem je pisalo: »Če greš levo, sebe rešiš, konja izgubiš. Če greš desno, konja rešiš, sebe pogubiš. Če greš naravnost, ženo dobiš«.

Vasilij se je odločil, da gre naravnost. Prišel je do hišice, ki je stala na kurji nožici. Vstopil je. Notri je sedela Jaga Baba in šivala. Ko ga je zagledala, je rekla: »O, človek, ustavi se in kaj pojej.« Ustavil se je in jedel in pil. Potem je zaspal. Jaga Baba pa je obrnila posteljo in Vasilij je padel v globoko jamo. Ko je minilo leto in dan, je kralj poslal srednjega sina. Zgodilo se mu je enako kot bratu. Čez leto in dan je šel še najmlajši sin. Prišel je do razpotja in izbral je pot, kjer konja rešiš in sebe pogubiš. Prišel je do Jage Babe. Rekla mu je: »Na, jej in pij«. Carjevič Ivan pa je vse, kar mu je dala, zlil pod mizo in ko je hotela obrniti posteljo, je rekel: »Ne obrni postelje, raje mi pomagaj!« In Jaga Baba mu je povedala, da so jabolka in živa voda v vrtu njene nečakinje, deklice Sinjeočke. Dala mu je najhitrejšega konja in rekla: »Samo vzemi in zbeži.« In Ivan je odšel. Prišel je na njen vrt in vzel jabolka ter vodo in hotel zbežati, a ga je premamila želja, da bi videl deklico Sinjeočko. Odšel je v dvorec, kjer je videl deklico, ki je spala. Potem je odšel. Prišel je do konja, ta pa mu je rekel: »Ker si šel noter, ne bom preskočil ograje.« »Daj, preskoči jo«, ga je prosil Ivan. Konj je ograjo preskočil, vendar se je zadel vanjo. Deklica se je zato zbudila in se pognala za njim. Ko je Ivan prišel do Jage Babe, je zamenjal konja in odjahal naprej. Tudi deklica je prišla do Jage Babe. Jaga Baba ji je rekla: »Gotovo si utrujena. Najej se in napij.« Sinjeočka je jedla in pila, potem pa se je odpravila za njim. Dohitela ga je. Oba skočita s konjev in se spoprimeta z rokami. Sinjeočka ga premaga in ga hoče ubiti. Carjevič Ivan pa ji reče: »Ne ubij me, raje se poroči z mano!« Sinjeočka je privolila. Odšla sta domov.

Ivan je rešil svoja brata, car je pojedel jabolka in popil živo vodo, Sinjeočka in Ivan pa sta se poročila.

Marta Lajevac, 3.b

Pravljica o čebeli

Nekoč v davnih časih je živela čebela. Vsak dan je nabirala cvetlični nektar. Imela je dvanajst prijateljic. Z njimi se je igrala, plesala in pela pesmico o čebelah. Tedaj je počila strela in zadela naravnost v drevo. Vse čebele so začele bežati in kričati na pomoč. Sreča, da je z drevesa padel list in rekel: »Pridite name, odpeljal vas bom domov.« Ker je na list padla kaplja, je list padel na tla in se strgal. Čebele so imele mokra krila, zato niso mogle odleteti nazaj v panj. Na srečo je priletel ptič in rekel: »Pridite, odpeljal vas bom domov.« Šle so z njim. Zaradi strele se je vnelo drevo, ptiču se je zasmodilo krilo in je strmoglavil. Hitro se je razsvetlilo, nevihte je bilo konec in čebele so ostale cele. Posušila so se jim krila in so lahko odletele domov. Ker pa je bila pot nazaj v panj naporna, so utrujene zaspale in sanjale o razburljivi dogodivščini.

Žan Fidanoski Kerševan, 4.a

In potem ...

Ko sem vse sestavine dala v svoj čarobni lonec, je to res delovalo, nihče ni umrl in nihče ni prišel več na svet. Vsi smo bili zdravi in veseli. Vsi smo bili zelo navdušeni. Ko ta napoj ni več deloval, je vsak naredil svojega. Vsak si je kupil svoj čarobni recept in celo mesto je postalo čarobno. Vsi so postali čarovniki ali čarovnice. V mestu se je prodajalo vse živo. Prodajale so se leteče metle. Živali smo lahko razumeli. Vsi so bili zelo veseli in srečni. Toda nihče si ni želel nazaj starega življenja. Prišlo je na tisoče pametnih receptov in eden od njih je bil, da se vrneš v staro življenje. Toda nihče ga še ni uporabil. Mislila sem, da bi ga uporabila jaz, toda bil je zaklenjen, da ga ne bi nihče vzel. Na srečo sem imela v roki še malo čarovnije in odprla sem ključavnico. Vzela sem recept in ga uporabila. Čirule čarule hokus pokus rompom! In bili smo v starem svetu. Pustila sem svoj čarobni napoj, ki se imenuje *Protiumivanju*. Tako, da je bil svet normalen, toda nihče ni umrl in nihče se ni rodil.

Ana Lončar, 4.a

Dobri trol

Nekoč je živel trol, ki ni bil hudoben kot njegovi bratje. Bil je zelo dober. V tistem gozdu so živeli palčki, ki so se trolov bali. Za dobrega trola niso vedeli. Dobri trol pa je hotel biti eden izmed palčkov. Toda palčki mu niso verjeli, zato so sklenili, da ga preizkusijo. To so mu povedali in trol je pristal. Povedali so mu tudi, da če opravi preizkus, se lahko spremeni v palčka. Napotili so ga na goro Tajaga. Prispeli so do jame, v kateri bi moral trol priti s čolnom na drugo stran. Toda to je nemogoče. O, pa ni. In res. Trol si je želel in čoln se je premaknil. Priplul je na

drugo stran. Na drugi strani so bila zlata vrata. Palček je rekel: »To je drugi preizkus. Imenuje se preizkus: Čisti misli. Misli na kaj lepega in vrata se bodo odprla.« Trol je mislil na ljubezen in živali, ki živijo v miru. Zlata vrata so se odprla. Bravo! Še zadnji preizkus. Za temi vrati je tisoč stopnic. Ko jih prehodiš, boš na skali zagledal rdeč, rumen in zelen bombon. Pojej rdečega in boš postal palček. Trol se je odpravil. Ko je prišel do skale, je pojedel rdeč bombon in se je spremenil v palčka. Tako je z ostalimi palčki živel do konca svojih dni.

Gita Kovačič, 4.b

Legenda o nastanku Egipta

Nekoč je v deželi Egipta vladalo zlo. Trije egipčanski bogovi so uničevali hiše in pobijali faraone. Ko so podrli še zadnjo piramido, se je prikazala zver, kakršne človek še ni videl. Imela je faraonov obraz, levjo grivo in telo šakala. Bogovi so se zazrli. Pred njimi je stala mitska legendarna prikazen. Bila je sfinga. Potem so se prikazen sfinga in bogovi: Amut, Anubis in Horus odpravili do reke Nil. Tam je sedel mlad deček Nile. Bogovi se zanj niso zmenili, ker je bil še otročaj. Čez nekaj dni je mimo sfinge prišel star gospod. Sfinga mu je zastavila uganko. Na njo ni pravilno odgovoril, zato ga je sfinga pojedla. Tako se je dogajalo še naslednjih sedem let. Po sedmih letih trpljenja dežele Egipta se je kot strela z jasnega pojavil Nile. Tudi njega je hotela sfinga pojesti, zato mu je zastavila uganko. In kot da bi bilo načrtno, je odgovoril pravilno. Sfinga je bila zelo jezna, ampak ga je morala spustiti naprej. Potem se je na nebu pojavila skrivnostna svetloba. Nile je v svetlobi opazil obraz Tutankamona. Tutankamon je rekel: »Zaupaj mi«. In svetloba je izginjala. Devet metrov stran od Nila se je pojavila luknja. Nile je šel do luknje. Tam so bile kamnite plošče. Po Tutankamonovih besedah je Nile vedel, kaj mora storiti. Egipčanske bogove je ujel v kamnite plošče. In tako je v deželi Egipta ponovno vladalo življenje.

Aljaž Ocvirk, 4.b

Pošast iz omare

Nekoč je v dvanajstem nadstropju nebotičnika živel majhen deček. Ime mu je bilo Tine, star pa je bil sedem let. Bilo je sončno sobotno jutro. Ko se je Tine zbudil, vstal iz postelje in odprl omaro, da bi se oblekel, je iz omare skočila prava pravcata pošast. Imela je dolgo dlako strupeno zelene barve, iz hrbta so ji rasle ostre vijoličaste bodice in strašljive rdeče oči so ji močno žarele. Tine se je pošasti zelo ustrašil. Zanimalo pa ga je tudi, od kod se je vzela. Začel se je boj, mama pa je Tineta ravno poklicala na zajtrk. Očeta ni bilo doma, ker je imel službo. Brat Luka je imel trening, sestra Urša pa priprave na valetu. Tudi mami se je mudilo v službo. Tine je ravno začel zajtrkovati, ko je mama privihrala iz

njegove sobe s pošastjo v roki. Tineta bi skoraj kap. »Kaj pa je to?« ga je vprašala mama. »Urša mi jo je kupila,« se je na hitro izmislil Tine. Ko pa je mama odšla, je vzel metlo, ponev in vrv. In stekel je k pošasti. Pošast je vzela kuhalnico, dežnik in začel se je neusmiljen boj. Tine je zvezal pošast, pošast pa ga je udarila z dežnikom. Dolgo časa sta se tako lovila po stanovanju. Razmetala sta vse, čisto vse, potem pa je Tine postal zaskrbljen, saj je bil prepričan, da ga bo mama močno okregala. Jezil se je na pošast, ki je postala žalostna. »Lahko ti pomagam pospraviti, če bova postala prijatelja!« je rekla pošast. In res sta postala prava prijatelja. Vse sta pospravila. Potem pa se je domov vrnila Urša. Zelo se je ustrašila pošasti, pošast pa ji je razbila obesek. Tine je hitro stekel v trgovino in ji kupil veliko lepšega. Pomiril je Uršo in ji dal obesek. Bila je zelo vesela. Ko je domov prišel Luka, se mu je zgodilo enako kot Urši, samo da je njemu pošast uničila dres. Tudi to je Tine rešil. Ko sta domov prišla mama in oče, so ju otroci prepričali, da so se spoprijateljili s pošastjo. Zvečer so odšli v kino. Ko so se vrnili, je pošast še nekaj časa ostala pri njih, nato pa je odšla naprej strašit otroke.

Hana Julija Kališnik, 4.b

Kitajski zmaj

Nekoč je na Kitajskem vladal kralj Jing. Imel je hči Džano. Snubili so jo mnogi ljudje in da bi se znebili snubcev, je Jing rekel: »Za ženo jo dobi tisti, ki napolni moj vodnjak z zlatom. »Tako bogat ni bil nihče, a nekoč je na dvor prišel nekdo, ki je vodnjak napolnil z zlatom. Kralj mu je izročil hčer, snubec pa se je spremenil v zmaja Janga in odletel s kraljično vred. Kralj je razglasil, da jo dobi za ženo tisti, ki jo reši. Mnogo jih je poskusilo, a nobeden ni ostal živ. Tudi kraljevi služabnik je odšel iskat kraljično. Prišel je do zmaja in rekel: »Daj mi kraljično, pa ti vse leto služim. »Zmaj je bil s predlogom zadovoljen. Kraljev sluga mu je služil leto dni, potem pa je odpeljal kraljično. Nek snubec pa mu je zavidal, zato ga je pretepel in odpeljal kraljično. Misli je, da je sluga v nezavesti, on pa se je samo delal. Vstal je, ukrotil goloba in mu na nogo privezal tole sporočilo:

»PRETEPEL ME JE NEKI SNUBEC IN VZEL KRALJIČNO.«

SLUGA

Ko je kralj videl pismo, je poslal po slugo. Tako sta se Džana in sluga poročila.

Marta Lajevac, 3.b

KAJ MI POMENI SVOBODA?

Zame je svoboda tekanje proti močnemu vetru. Da se igram s prijatelji na igrišču in da živim v miru. *Jaka Kasnik, 5.a*

Svoboda mi veliko pomeni, saj se lahko svobodno odločam. Pomeni mi tudi kolesarjenje, tek in srečo. *Lara Pustatičnik, 5.a*

Svoboda mi pomeni, da lahko do neke meje počnem, kar hočem. *Iza Krapenc, 5.a*

Svoboda je zame početje brez meja, tek brez konca in igra, ki se nikoli ne konča. *Aljaž Rener, 5.a*

Svoboda pomeni življenje brez ukazovanja in to, da začutiš, kdaj drugi potrebujejo pomoč. *Ana Maria Jamnik, 5.a*

Zame je svoboda rolkanje, počitnice, narava, prijatelji, igra, prosti čas ter mir. *Matej Gregorič, 5.a*

Svoboda je takrat, ko nisi zaprt, ko lahko delaš, kar želiš in postaneš, kar hočeš. *Manca Žitnik, 5.a*

Svoboda mi pomeni, da ni šole. *Oskar Obersnel, 5.a*

Svoboda mi pomeni, da si svobodna.
Judita Zabukovec, 5.a

Svoboda so počitnice, brezdelje, prostost in igranje s prijatelji. *Črtomir Kovač, 5.a*

Zame je svoboda igranje s prijatelji. *Jonas Podnar, 5.a*

Svoboda mi pomeni, da sem v svetu brez pravil. *Aljaž Košič, 5.a*

Svoboda je, da te nekdo ne omejuje. Omejujejo te lahko le starši, kar je dobro zate. *Eva Gregorič, 5.a*

JAZ SEM ČUDOVIT, TI SI ČUDOVIT!

Učenci 5.b razreda so ugotovili, da so vsi otroci na svetu čudoviti. Razmišljali so, kaj jih moti.

Moti me:

- **izzivanje** (*Andraž Lajevec*)
- **neupoštevanje dogovorov** (*Peter Kenda*)
- **opravljanje za hrbtom** (*Mark Braniselj*)
- **neupoštevanje pravil pri nogometu** (*Jakob Pejičič Paradžik*)
- **škrtanje z zobmi** (*Ana Marinko*)
- **postavljanje z materialnimi dobrinami** (*Hana Terezija Kovač*)
- **vpadanje v besedo** (*Jaka Dimec*)
- **izogibanje skupnim nalogam** (*Nika Brecelj*)
- **kričanje v jutranjih urah** (*Tristan Jožef Praprotnik*)
- **če mi mami med vikendom ne pusti dalj spati** (*Matic Rus*)
- **če si kdo prisvoji mojo idejo** (*Ana Marinko*)
- **če me kdo moti med pisanjem naloge** (*Anja Adamlje*)

RAZMIŠLJAM, DA BI POSTAL/-A ...

Moje želje o poklicu so se včasih spreminjale iz dneva v dan. V nekem trenutku pa sem se odločila in še zdaj stojim za tem, da bi postala igralka. Igra in nastopanje me veselita že od malega, vedno pa me pride pogledat tudi trema. Vedno rada igram glavno vlogo ali pa imam vsaj veliko besedila, ki ga moram odigrati. Čeprav ne morem trditi, da bom to zares postala, upam, da se mi bodo te sanje vsaj delno izpolnile. Te sanje si začenjam že sama uresničevati, saj se vsako leto prijavim na igrico, ki jo v cerkvi zaigram v času Miklavža. Te sanje pa si bom poskušala vsako leto bolj izpolniti, tako kot si jih bom tudi naslednje leto, ko se bom prijavila na dramski krožek.

Ana Špiletič, 6.a

Razmišljam, da bi postal učitelj naravoslovja. Ker se naravoslovje razdeli na kemijo, fiziko in biologijo, bi rad postal učitelj kemije. Za kemijo me je navdušila mama, ki je kemičarke, a ker ni končala fakultete, prodaja zdravila pol naravnega proizvoda. Mene so zmeraj navdušili hudi znaki, kisline in reakcije. Zmeraj sem jih želel razumeti, kaj naredijo, kako delujejo in na kakšne načine jih uporabljajo. Doma zmeraj rad delam poizkuse. V kis mečem sodo bikarbono. Enkrat sem doma poizkušal zmešati limonin sok, domač kis, ki je zelo močan, in vse to naliti v plastenko, da bi primerjal udarec samo sode bikarbone in navadnega kisa in udarec močnega kisa, limone in sode bikarbone. To sem nesel ven in prva plastenka, ki je v sebi imela limonin sok, je počila. Druga je počila šele veliko kasneje za prvo. Takih poizkusov sem naredil že ogromno in se celo poškodoval.

Marko Oblak, 6.a

Razmišljala sem, da bi postala veterinarica ali oskrbnica v živalskem vrtu. To dvojce bi rada postala zato, ker imam zelo rada živali. Zdi se mi, da se to delo išče in da bi ga zlahka dobila. Vem, da bom morala opraviti veliko šolanja, a se bom potrudila. Najrajši imam domače živali, kot na primer: pse, mačke, hrčke, zajčke, morske prašičke ... Vseeno pa mi je, tudi če delam z živalmi s kmetije, na primer: s pujsi, s kravami, s konji ... Vse živali imam rada in vsem bi rada namenila svojo pozornost. Upam, da mi bo uspelo narediti fakulteto in da bom postala to, kar si res želim. Živali so del mojega srca.

Petra Šajna, 6.a

Zelo mi je všeč delo frizerja, saj je preprosto in zdi se mi zanimivo. Ljudem rad delam pričeske (od irokez do golih glav). Veliko učiteljic mi je že reklo, da pridejo v moj frizerski salon, tako da sem potem kar hotel postati frizer, če ne bi bile name jezne učiteljice (ga. Helena, ga. Vera, ga. Mirjam in še katera druga). Zelo rad bi videl, kako bi bile moje učiteljice ponosne name, ko bi jim naredil čudovite frizure. Če ima torej katera učiteljica frizuro, ki ji ni všeč, naj se oglasi pri meni, ko končam šolo (če jo končam ...) v frizerskem salonu z imenu V.Z.F.S. d.o.o. Za ta poklic me je navdušila babica.

Vid Zorko, 6.a

Razmišljam, da bi postala odvetnica. Velikokrat sem že videla, kako to delo poteka. Nisem še poizkusila, a mislim, do bi mi bilo všeč. Moj očim pravi, da mi je to delo pisano na kožo. Povedal mi je, da sem odgovorna, znam držati obljubo in da sem zelo pridna. Povedal mi je tudi, na katero šolo naj bi šla in podobno. Poklic odvetnice je zanimiv, vendar pa moraš biti v poklicu dober. Veliko sicer zaslužiš, vendar je pomembno, da v poklicu uživaš. Zelo se moraš potruditi že na srednji šoli, saj z dobrimi ocenami prideš daleč v življenju. Pri poklicu odvetnice nekoga zastopaš, se potruдиš biti dober zagovornik, vedno pa vse na koncu zaključi sodnik ali sodnica.

Karin Merlak, 6.a

Razmišljam, da bi postala frizerka. To pa zato, ker rada friziram ljudi. S tem ne mislim na striženje ali kaj podobnega. Mislim na umivanje las, barvanje in morda striženje konic. Mislim, da bi rada postala frizerka, ker imam dolge lase. Na žalost pa si ne morem narediti kaj več kot kito, čop ipd. Če bi že naredila študij za frizerko, bi si želela svoj salon. Mislim, da bi se imenoval SUPER FRIZURE! Rada bi sprejemala le deklice in ženske, moških pa ne. To pa zato, ker bi si verjetno želeli striženje. Jaz pa tega ne maram.

Vida Zabukovec, 6.a

Razmišljam, berem, gledam, se čudim. Kaj bi bila, ko bom velika? Rešiš lahko nešteto kvizov, pa še ne veš, kaj bi postal. Bila bi ... Aha, že vem! Če rada pomagam drugim, rada človeka v stiski poslušam, se mi človeško telo ne »gabi« in me veseli delo z ljudmi, potem lahko postanem zdravnica.

Zares. Ta poklic me spremlja že od malih nog – moja starša sta zdravnika. Da, to je pravi poklic zame. Res, da je šola zelo dolga, a če jo delaš z veseljem, se nič ne vleče. Nekdo pa bo vprašal: »Kakšna zdravnica pa boš?« Tudi na to že znam odgovoriti: »Radiologinja bom!« To je poklic, pri katerem pomagaš otrokom in odraslim. Že komaj čakam, da

bom lahko opravljala ta poklic.

Rebeka Dobravec, 6.a

Policijsko delo me zelo veseli, ti hudi prijemi, oprema, vožnja ... Imel bi svojo pisarno in policijski avto, po možnosti pa tudi psa, ki lahko zavoha različna mamila in bi na moj ukaz prišel k meni. Za policista moraš narediti veliko izpitov, kot na primer streljanje, fizični poligoni, dolga vožnja ... S policijskim avtom bi peljali zločince na postajo, kjer bi jih zaprli in potem bi jih odpeljali v večje zapore. Vse to bi zapisal na računalnik in shranil, da bi pogledal, če nastopa isti zločinec. Ta poklic je zelo zanimiv in je tudi zelo nevaren. Reševal bi različne primere, jih raziskoval, dokler ne bi prišel primeru do dna.

Blaž Jošić, 6.a

Že od nekdaj sem si želel postati arhitekt, to pa zato, ker se zanimam za matematiko, likovno vzgojo in tehniko. Rad sestavljam, rišem in računam. Poklic arhitekta me je pritegnil zato, ker imam veliko idej za gradnjo hiš, blokov, hotelov ... Za ta poklic me je navdušil stric. Že velikokrat sem poskušal narisati hiše in bloke, vendar se mi ni posrečilo. Vedno sem si mislil, da je poklic arhitekta lahek, vendar sem se zmotil. Ta poklic je naporen in težak, saj moraš upoštevati želje strank, ki velikokrat želijo zelo veliko. Vendar kljub vsemu sem se odločil za poklic arhitekta in to bom skušal uresničiti.

Jan Ključevšek, 6.a

Rada bi postala zdravnica. Zdravniki imajo dobre plače, je pa tudi veliko prostih delovnih mest.

Lučka Levstek, 9.a

Rad bi postal avto serviser, to pa zato, ker me zanimajo avti.

Simon Koren, 9.a

Postal bom poklicni čebelar zaradi veselja do čebel. Zelo sem navezan na naravo in z opravljanjem svojega poklica bi bil ves čas v stiku z naravo. Tu pa tudi vidim možnost dobrega zaslužka.

Jurij Hanuna, 9.a

Po poklicu bom lesni tehnik. Za to sem se odločil, ker rad delam z lesom, zanimivo je oblikovati izdelke iz lesa.

Gal Kovič, 9.a

Razmišljam, da bi postala odvetnica. V teh vodah sta že moja starša. Mislim, da sem dovolj odločna, da bom znala v določenem trenutku pravično presoditi.

Nina Bjelica, 9.a

NAŠA PRIHODNOST

Trenutno naša prihodnost ne zgleda dobro. Zanima me, ali bomo mladi sploh še samostojno delali? Ali bodo naši učitelji, starši dobivali pokojnino?

Ne vem ...

Ali bo sploh še kaj zelenja, ko bomo pogledali skozi okno ali bodo samo tovarne za kisik, ki naj bi ga pridelale več kot vsa drevesa skupaj?

Ali bomo sploh lahko z družino vzeli šotor in šli na kampiranje?

Ali pa bo konec človeštva in vseh živali na tem svetu?

Ne vem ...

Ali bomo sploh lahko pogledali skozi okno?

Ali pa poklicali po telefonu ali se šli na računalnik malce zabavat?

Ali bomo sploh lahko prižgali televizijo, ne da bi se nam kaj zgodilo?

Bo pošta takrat sploh še obstajala?

Ali jo bodo ukinili zaradi prevelikega pošiljanja bomb?

Ali je sploh še kaj dobre prihodnosti za naš svet?

Ne vem ...

Ali bom lahko obiskal svoje bližnje v bolnišnici?

Ali pa se dobil s punco na gradu?

Bomo sploh lahko kaj jedli?

Ali pa se sladkati?

Bodo naši otroci sploh hodili v šolo?

Ne vem, ker naša prihodnost je v rokah naših politikov.

Prihodnost naše narave je v rokah vseh nas.

Vendar eno je res: Vsi imamo svojo prihodnost: dobro, slabo, žalostno, veselo ...

Vse je odvisno od nas in naših nadrejenih.

Jan Sodja, 8.b

Siva cesta

Hodim iz šole po dolgi cesti.
Dolgi, dolgi, peščeni, sivi vesti.

Zakaj vesti, se sprašujem?
Že vem, že vem!
Ker se moraš te sive vesti hitro otresti.

Se je lahko otresem?
Zakaj ne?
Ker to ni eno samo popoldne.
Kaj pa je?
Je mogoče samo ena ura?
Ne, ne. To ni ena ura,
to je cela avantura.

To je življenje, ki se ga ne moreš znebiti
ali pa kasneje nazaj pridobiti.

Kateri del življenja je zame trenutno pomemben?
Mogoče je glasben, domoljuben, udoben ali pa spodoben.
To je izobrazba,
velika življenjska preobrazba.

Še vedno hodim po dolgi cesti.
Dolgi, dolgi, peščeni, sivi vesti.
S slušalkami v ušesu
skušam uiti vsemu šolskemu stresu.

Vendar pot je še dolga,
ne bo hitro konec šolskega leta,
ne bo hitro prispela valeta.

Po cesti stopam hitreje,
dobra glasba v ušesu me greje.
Me spodbuja,
mi želi,
da vse dobro se zgodi.

Tako mene in tebe
prijatelji spodbujajo celo šolsko leto.

Zato se nikoli sredi te sive ceste ne ustavi,
raje se nasmehni in dvignjene koticke svojih ust pokaži.

Ana Novak, 8.a

PONOSNA SEM BILA ... / PONOSEN SEM BIL ...

Ples mi že od nekdaj zelo veliko pomeni. Ko sem bila majhna, sem na morju komaj čakala mini disko in v njem sem zelo uživala. Ples sem imela nato vedno rajši in tako sem se s petimi leti vpisala v plesno šolo Urška. V njej plešem že vse od takrat in bila sem že na mnogo tekmovanjih. Vrh mojih uspehov pa je predstavlja prvo mesto na svetovnem prvenstvu leta 2010 na Madžarskem.

Bila je že pozna jesen, ko smo se po številnih napornih treningih člani pionirske velike formacije usedli v avtobus in se z velikimi pričakovanji podali na pot. Ta je minila hitro in že je bil tukaj dan našega nastopa. Po četrtfinalnem nastopu, s katerim sem bila zadovoljna, je sledila razglasitev formacij, ki bodo šle naprej v polfinale. Tudi mi smo bili eni izmed tistih in bili smo zelo veseli. Napetost pa se je med nami vedno bolj dvigovala. Vse plesalke smo komaj čakale, da čim prej odplešemo polfinale in da si priplešemo tako želeni finalni nastop. Ko je bil čas za naš polfinalni nastop, sem si, ko sem prišla na oder, do začetka glasbe ves čas ponavljala, da stojim na odru samo za zabavo in da me ne sme biti strah. Vedela pa sem, da se moram zelo potruditi in odplesati točko po svojih najboljših močeh. In nato sem tudi jo – pa ne le jaz ampak, tudi vse ostale plesalke. In sodniki so nas uvrstili v finale.

Že sama beseda FINALE se lepo sliši, vendar pa si občutka stati na odru, ki bo morda ravno tebi prinesel zmago, ne moreš prav predstavljati, dokler tega dejansko ne doživiš. Strah in veselje se preprosto zlijeta v eno. Naša trenerka nam je vedno govorila, da moramo uživati na odru, ne glede na to, kaj se zgodi. Prav to plesnemu nastopu prinese tisto nekaj več, kar sodniki zmeraj nagradijo. Nastop je hitro minil in nikogar ni zanimalo nič drugega kot le razglasitev rezultatov tekmovanja. Ko je končno prišel čas za to, smo se usedle na tla in se prijele za roke. Srce mi je tako razbijalo, da sem za hip pomislila, da mi ga bo razneslo. In začela se je razglasitev rezultatov – od zadnjega mesta proti prvemu seveda. Uradni napovedovalec je na oder vabil skupino za skupino – aplavz, veselje, smeh, pri nekaterih pa tudi kakšna solzica in razočaranje. Ogromno treningov in truda je potrebno, da prideš tako daleč in seveda si takrat vsakdo želi čim boljše uvrstitve. In naenkrat sem se zavedla, da je napovedovalec prišel že do tretjega mesta. "Odlično – stali bomo na zmagovalnih stopničkih," sem pomislila. Pa nismo bili ne tretji in tudi drugi ne. Postali smo svetovni prvaki. Teh občutkov in tega veselja se ne da opisati in še manj ga je mogoče pozabiti. Zmeraj mi bo ostalo v spominu nepopisno veselje, velik pokal, ki smo ga ponosno držale v rokah, čestitke in objemi. Ves naš trud je bil poplačan in dosegla sem svoj največji cilj: postale smo svetovne prvakinje. Še danes rada pogledam diplomu, ki me spominja na trenutke sreče in zmagoslavja in mi vedno znova daje voljo za to, da treniram še bolj zavzeto.

Zarja Mörec, 6.a

PONOSEN SEM NA SVOJO SESTRO

Ponosen sem bil na svojo sestro Kristino, ki je plesala v Cankarjevem domu v predstavi La Lilphide. Sprva Kristina sploh ni hodila v šolo, saj je imela dopoldne in popoldne vaje za nastop. Pričakoval sem tudi bratca in res, par dni pred predstavo, je mami rodila bratca. Mami je morala zato ostati v porodnišnici, oči in jaz pa sva šla na predstavo. To je bilo lani. Letos je spet plesala v isti predstavi. Tako se je ves postopek ponovil. Samo mami ni še enkrat rodila. No, vrnimo se k temi. Samo, da ne bo kdo mislil, da je ples v Cankarjevem domu lahko doseči. Narobe! Pleše namreč že 10 let, kar pomeni, da je začela pri štirih letih. Po tem se pač lahko zgledujemo, kajne?

Dominik Ogrin, 6.a

PONOSEN SEM BIL NASE

Bil je lep poletni dan, nekje okoli 7. junija lanskega leta. Tekmoval sem na šolskem (ljubljskem) tekmovalstvu v disciplini troboj: tek na 60 m, skok v daljino ter met woteksa. Bilo je zanimivo. Odprava je štela 10 tekmovalcev: pet fantov in pet punc. Sam sem si želel podreti vse osebne rekorde, predvsem v metu woteksa, ki je moja paradna disciplina. V tej disciplini mi sreča ni bila naklonjena. Do takrat sem bil dvakrat četrti, enkrat sem za (0.54 m), drugič pa za (0.68 m) zgrešil tretje mesto. Ta želja po uspehu me je gnala, da sem treniral do tistega dne. In res. Worteks sem vrgel 43.02 m in dosegel drugo mesto. Ta dosežek me je popeljal med elito in na to sem zelo ponosen.

Domen Pinter, 6.a

NASE NISEM BIL NAJBOLJ PONOSEN

Nekega jutra se oblečem, pojem zajtrk in se odpravim v šolo. V šoli je bilo vse normalno, dokler ni prišla na vrsto matematika. Ko smo dobili teste, sem pričakoval lepo oceno, a na mojem testu ni pisalo odlično, ampak dobro. Nisem mogel verjeti. Takoj sem pregledal test in preštel točke, vendar je učiteljica pravilno ocenila moj test. Ugotovil sem, da sem bil zelo površen, eno nalogo sem kar izpustil, pri naslednji pa sem narobe prepisal račun in podobno. Doma so mi rekli, naj ne bom preveč površen, ker me bo to še kdaj teplo. Od takrat dalje se vedno potrudim, da ne bi bil površen, a čisto brez tega tudi ne gre. Takšen pač sem.

Martin Grošelj, 6.a

MOJA POT V ŠOLO

(Oris)

Prebudim se in se še z napol zaprtimi očmi dvignem s postelje. V kopalnici si v obraz pljusknem mrzlo vodo, da se do konca predramim. Običajno nase navlečem ozke pajkice ali hlače, se malo naličim, zavihtim težko šolsko torbo na ramo in že stopam skozi vhodna vrata. Stopnice so sive in zlizane, stene okoli mene pa sveže prepleskane.

Izstopim in v nos me zareže leden zrak. Hitro si nataknem svoje vijolične volnene rokavice in se močno zavijem v debel šal, ki me greje celo pot do šole.

Tako zakorakam na Trubarjevo ulico, ki je polna študentov, starejših občanov in raznih prodajalcev, ki ždiyo na mrazu in vlečejo sive cigarete. Še hitreje stopim po ulici do semaforja, na katerem se odštevajo števila. Vzpnem se po dolgočasni Resljevi ulici, kjer so pravkar zaprli manjšo trgovino Mercator. Ob meni se vlečejo stare sive hiše z odpadajočim ometom, na drugi strani pa rohnijo avtomobili, ki za seboj puščajo le črn dim. Nekajkrat mimo mene švigne kakšen prezebel kolesar, ki še komaj poganja zmrznjena in zarjavela pedala. Ob koncu ulice še dvakrat prečkam glavno križišče, kjer kot bedak zmrzujem, čakajoč na zeleno luč. Pot nadaljujem mimo gimnazije Ledina. Še vedno se držim glavne ceste in ogledujem si mimo brzeče avtomobile. Mimo gimnazijskega parkirišča pospešim korak, upajoč, da mi pot ne prekriža kakšen avto. Nato ob meni nastopi zaraščena hiša, obkoljena z raznovrstnim grmovjem, rastočim plevelom in mladimi drevesi, po njej pa se zvija bršljan. Stopim le nekaj korakov naprej in se ozrem na šolsko igrišče, natrpano z avtomobili staršev in učiteljev.

In že me sprejme naša visoka šola, ki dobro izgleda za svoja leta. Pohitim skozi veličastna vhodna vrata in objame me prijetna toplina, za kar vsakodnevno poskrbi naš hišnik. Vzpnem se po modrih sivih stopnicah, po katerih se kopiči skupina mlajših učencev in mojih sošolcev.

Sedim v razredu in čakam, da se začne prva, ponavadi dolgočasna, šolska ura.

Lučka Gomsí, 9.a

POT POD NOGE

NOVO LETO V DUBAJU

Novoletne počitnice sem skupaj z očetom preživel v lepem hotelu v Dubaju. Tam se nisem samo dobro imel, ampak sem se tudi veliko naučil o današnji družbi. Ugotovil sem, da se za razkošjem velikokrat skrivata beda in izkoriščanje.

Dubaj je eden od petih emirатов na zahodni strani perzijskega zaliva. Ker ima malo zemeljskega plina, se je dubajski šejk odločil, da bo mesto razvil v ogromno turistično in trgovsko središče. V nekaj desetletjih se je tako na puščavski zemlji iz malega mesteca z nekaj trgovci in lovci na bisere razvilo dvomilijonsko mesto z ogromno nebotačniki, med njimi z najvišjo stavbo na svetu, več kot 800 metrov visokim stolpom Burj al Kalifo.

Mesto ima več ogromnih nakupovalnih centrov, kjer je organizirana tudi zabava, na primer umetno smučišče pod ogromno kupolo. Poleg tega ima najmodernejšo mestno železnico z zelo lepimi postajami.

Toda cena vsega tega za okolje je ogromna. Ker je Dubaj na puščavski zemlji brez vodnih virov, morajo vso vodo pridobiti z razsoljevanjem. Zaradi suhega zraka in visoke temperature, ki poleti seže do 55 stopinj Celzija, morajo za zalivanje porabiti pet litrov, da bi dosegli učinek enega litra. Dubaj ima tako daleč najvišjo potrošnjo energije na prebivalca na svetu, osemkrat več kot ZDA.

Domorodci so v Dubaju privilegirana manjšina, ki dela zgolj v visoko plačanih državnih službah, ima zagotovljen najvišji zdravstveni in šolski standard ... Med svojim enotedenskim obiskom sploh nisem prišel v stik z nobenim domačinom. Šoferji taksijev, osebje v hotelu, natakarji in prodajalci, vsi so tujci iz bolj revnih arabskih in azijskih držav: Pakistan, Bangladeš, Filipini, Indonezija, Indija, Egipt. Na bolj pomembnih položajih v bankah in vodstvu podjetij pa so Evropejci.

Toda najbolj izkoriščanih tujcev obiskovalci sploh ne vidijo. To so delavci iz revnih azijskih držav, ki v hudi vročini gradijo hiše in ceste. So skoraj sužnji. Živijo v slabih pogojih v zaprtih področjih v predmestju in sploh nimajo prostega dostopa v bogato središče. Vzamejo jim potne liste, tako da sploh ne morejo oditi domov, če to hočejo. So zelo skromno plačani in ogromno jih umre v nesrečah na delu.

Zadnja leta pa se v Dubaju že soočajo s težavami. Gradili so preveč in zaradi svetovne ekonomske krize nimajo denarja, da bi vse gradnje dokončali. Veliko stanovanjskih stolpov je nedokončanih ali pa v njih živi le par družin, tako da je veliko stanovanj in poslovnih prostorov praznih. Ustaviti so morali tudi gradnjo ogromnih umetnih otokov v obliki palminih vej, kjer so hoteli in vile za bogataše. Samo eno palmo so skoraj končali.

Dubaj sem tako zapustil z mešanimi občutki. Po eni strani sem se imel zelo lepo, spočil sem se, užival v razkošju in videl mnoge zanimivosti. Po drugi strani pa sem počasi spoznal, da je Dubaj nori poizkus ustvariti raj za bogataše. Dubaj je zaprt svet, kjer zgubiš stik z resničnostjo.

Tim Salecl Žižek, 7.b

PARIZ

Med poletnimi počitnicami sta mi starša povedala, da bomo septembra odšli v Pariz. Bila sem navdušena. Veliko lepega in zanimivega sem slišala o Parizu in želela sem si, da bi na pot lahko odšli že takoj naslednji dan. Poletne počitnice so hitro minile in končno smo sedeli v avtu in se peljali na letališče v Benetkah. Vožnja se mi je zdela dolgočasna, a se je to v hipu spremenilo, ko

sem pred seboj zagledala letališko zgradbo.

Končno sem sedela v letalu. Letalo se je treslo in ob glasnem brnenju motorjev zdrvelo po pristajalni stezi ter se dvignilo proti oblakom. Sedela sem pri oknu in opazovala nebo okoli sebe. Razgled je bil čudovit: mehki puhasti oblaki pod nami in čudovit sončni zahod na obzorju. Tega prizora ne bom nikoli pozabila. Od tam najprej je vse potekalo presenetljivo hitro. Najprej pristanek, potem čakanje na prtljago in kmalu za tem vožnja z avtobusom do Pariza. S torbo na kolenih in kovčkom pod nogami sem opazovala lučke, trgovine, hotele, reklame. Avtobus se je nazadnje ustavil na postajališču in izstopili smo. Zazdelo se mi je, da sem vstopila v povsem drugi svet. Ogromno ljudi na ulicah kljub pozni uri, zanimive izložbe trgovin. Pariz je bil natanko tak, kot sem si ga predstavljala.

V Parizu smo si ogledali ogromno različnih znamenitosti, zato bom opisala le tiste, ki so mi ostale najbolj v spominu. Prvi dan smo si ogledali Disneyland. Tja smo odšli s podzemno železnico. Prvič sem se peljala z njo. Občutek zaradi grafitov, umazanije in nekaj neobičajnih ljudi ni bil ravno prijeten. Končno smo prišli v Disneyland, kupili vstopnice in prestopili prag te čudežne dežele. Preizkusili smo veliko vlakcev smrti, si ogledali veliko hiš, labirintov, trgovinic, gradov. V spominu sta mi najbolj ostala leseni vlakec, ki z veliko hitrostjo pelje po tunelih in zavije tik preden pade v vodo, in hiša strahov, ki se mi ni zdela preveč strašna, a je bila vseeno zelo zabavna.

Po potovanju po Disneylandu je sledila vrnitev s podzemno železnico in zaključek dneva z ogledom največje znamenitosti Pariza – Eiffelovega stolpa. Pred njim je velik travnik, na katerem smo se fotografirali in od daleč opazovali ta ogromen kovinski stolp. Odpravili smo se nanj in opazovali razgled Pariza zvečer. Bil je naravnost čudovit. Naredila sem nekaj posnetkov, si ogledala trgovinice na vrhu stolpa, nato pa nas je močan veter prisilil v vrnitev. Ob

vznožje smo prispeli ravno pravi čas, saj je stolp razsvetlilo milijone utripajočih lučk. Še dolgo sem ga opazovala z nasmehom na obrazu, potem pa smo se utrujeni odpravili domov.

V naslednjih dneh smo si ogledali še Versailles, Slavolok zmage, Louvre in še veliko drugih cerkva in stavb v Parizu, poskusili pa smo tudi nekaj njihovih specialitet. Od vsega naštetega sta se mi v spomin najbolj vtisnila Slavolok zmage in Versailles. Slavolok zmage si bom zapomnila po ozkih polžastih stopnicah, ki smo jih morali prehoditi do vrha, in po čudovitem razgledu z vrha zgradbe, Versailles pa po vseh lepih cvetlicah in labirintu. Na koncu parka je bilo jezero z labodi, ki so brez strahu priplavali čisto k tebi in pričakovali, da jih boš za pogum nagradil s priboljškom. Pa še pri fotografiranju niso imeli nič proti.

Vsekakor pa mi bo v spominu na Pariz ostala tudi stvar, ki pa je verjetno ne boste našli v nobenem turističnem vodniku za Pariz. To je poseben strojček, ki naredi naravni pomarančni sok. Zanimivo je gledati, kako posebna gonila stiskajo sok iz pomaranč. Žal mi je, da takšnega stroja ne prodajajo v Sloveniji.

Zadnji dan počitnic v Parizu smo si še malo pogledali mesto in se nato z avtobusom, precej žalostili, da že odhajamo, odpeljali proti letališču. Pariz je izpolnil vsa moja pričakovanja. Pomahala sem mu v slovo in odločili smo se, da bomo kmalu skupaj obiskali New York.

Zarja Mörec, 6.a

LONDON

Med krompirjevimi počitnicami smo z družino odšli v London. Tam smo si ogledali zelo zanimive stvari, stavbe, področja in ulice. V Londonu je bilo super, ko smo odšli na London Eye. Od tam sem videla cel London, ki je res zelo velik. V spomin se mi bodo vtisnili tudi Big Bang, High Park, Rigent Park in seveda Cambden. V Cambdnu je zelo zanimivo, saj so stvari, na primer stoli, kar viseli ven iz stavb. Zelo mi je bilo všeč, ko smo se vsak dan peljali s podzemno železnico, saj sem na koncu že čisto vse poznala. Najbolj pa sta mi bili všeč najdaljši ulici Oxford in Rigent Street. London priporočam vsem, ki se želite za počitnice imeti dobro. To so bile res najboljše počitnice.

Manca Škulj, 6.a

MEDMESTNA IZMENJAVA LJUBLJANA – MARIBOR

OŠ Leona Štuklja in OŠ Ledina v projektu Dobre vesti iz našega mesta in naše šole

Polni pričakovanj in veselja se je sedem Ledincev z gospema Lidijo Stanič in Ljubico Kosmač 24. januarja 2012 odpravilo na medmestno izmenjavo v Maribor, kjer smo obiskali OŠ Leona Štuklja. Do sedaj smo imeli le enotedenske izmenjave z Madžarsko in Francijo, zato se nam je dvodnevna izmenjava zdela nekaj posebnega. Na uro in pol dolgi vožnji z vlakom so se v nas mešali vsemogoči občutki, vendar vemo, da je tisto, za kar se potrudimo, vedno lepo. Zanesli smo se na naši učiteljici, ki sta v izmenjavo vložili mnogo dela, pa tudi mi smo se potrudili z ohranjanjem stikov z našimi mariborskimi vrstniki po spletu in preko videokonferenc.

Na mariborski železniški postaji so nas pričakali naši gostitelji. Ponovno snidenje z njimi po dveh mesecih je bilo najprej malce čudno, saj smo sprva vsi čakali, da se kdo opogumi in načne pogovor. A ni minilo dolgo, ko smo vsi vneto čekali, da nas je učiteljica komaj preglasila. Čeprav nam ni bilo najbolj všeč, smo imeli zelo natrpan urnik, saj se Maribor kot drugo največje slovensko in univerzitetno mesto ponaša s številnimi kulturnimi znamenitostmi. Ogledali smo si mnoge trge in stavbe, da se mi je na koncu že vse zdelo enako. Najprej smo šli v Akvarij – terarij, nato smo se sprehodili po mestnem parku. Nato smo obhodili Trg Rudolfa Maistra, Trg svobode, Grajski trg in Slomškov trg. Zatam smo si ogledali razstavo olimpijca Leona Štuklja na Univerzi Maribor.

Ko smo končali z ogledom, smo šli z avtobusom v šolo Leona Štuklja, kjer smo pojedli kosilo. Prepričani smo, da je naša šola lepša in bolj urejena, a hrana je pri njih boljša. Po kosilu smo se z mariborsko vzpenjačo peljali na Pohorje. Ker pa je bila na vrhu megla, da se v dolino sploh ni videlo, smo šli žalost utapljat z vročo čokolado, ki nam je dala energijo, tako da smo imeli veliko sneženo bitko. Vrnili smo se v šolo, kamor nas je prišla obiskat hči Leona Štuklja. Gospa Pavko nam je razkrila veliko zanimivosti iz življenja svojega slavnega očeta.

Zvečer smo se z našimi mariborskimi prijatelji odpravili še v kino in okoli polnoči trdno zaspali.

Naslednji dan smo si ogledali še Židovski trg, Lent in Glavni trg ter šli na predavanje v Pokrajinski arhiv. Zatam smo pokosili in popoldne šli v časopisno hišo Večer. Spoznavali smo, kako nastaja strip. Bilo je zanimivo, vendar smo bili vsi že kar precej brez energije. No, čakal nas je samo še odhod domov v Ljubljano.

Verjetno bi lahko končali z mislijo *Povsod je lepo, a doma je najlepše*, mi pa smo ugotovili, da povsod lahko najdeš dobre prijatelje in da je bila ta izmenjava nepozabna izkušnja.

Lucija Levstek in Maša Gostič, 9.a

UTRINKI IZ FRANCIJE

V soboto, 14. 4. 2012, smo se učenci 7., 8. in 9. razreda, ki se v šoli učimo francoščino, skupaj z učiteljico Nives Syed Mihelič odpravili v manjše mestece na zahodu Francije, ki se imenuje Chasseneuil. Potovali smo z avtobusom, na katerem smo tudi prespali, vožnja pa je trajala približno 18 ur. Avtobus nas je v nedeljo popoldan odložil pred šolo »Louis Pasteur«, s katero smo na izmenjavi tudi sodelovali. Pred njo so nas že nestrpno pričakali naši francoski prijatelji. Nekateri smo se med seboj poznali že od lanskega leta, drugi pa so svoje Francoze videli prvič, zato je bila nedelja namenjena spoznavanju francoskih družin.

Naslednji dan smo obiskali pristaniško mesto in občino v zahodni francoski regiji Poitou-Charentes z imenom ROCHEFORT. Tam smo si ogledali rekonstrukcijo francoske fregate Hermione iz leta 1780 in veliko barje z obzidjem Brouge. Po napornem, dolgem ter zanimivem dnevu in spoznavanju Francije se nismo mogli upreti dišečim dobrotam iz francoskih pekarn. Vsak učenec, tudi tisti, ki je bil na dieti, si je privoščil vsaj en originalen, topel, maslen francoski »croissant«, po naše rogljiček.

Naslednji dan nas je ponovno čakala zanimiva ekskurzija. Obiskali smo staro mestece z imenom MONTIGNAC, ki se nahaja v Akvitaniji. Občudovali smo njegove ozke srednjeveške uličice iz 14. stoletja. Ker pa se je v bližini mesta nahajal kompleks podzemnih jam LASCAUX, ki je poznan po prazgodovinskih slikarijah, ki naj bi bile stare približno 18000 let, si nismo mogli kaj, da si jih ne bi ogledali. Obiskali smo tudi večje mesto Pertigueux, kjer smo lahko kupili zanimive spominke.

Največja preizkušnja za nas Slovence je bila sredo, ko smo se v mestu Chasseneuil igrali igrico »lov na lisico«. Ta igra je potekala tako, da so nas učitelji razporedili po skupinah, nato pa je vsaka skupina dobila slike nekih znamenitosti, ki so se nahajale v mestu in te stvari smo morali poiskati. Mesta nismo poznali in je bilo prav zabavno, ker smo se ves čas izgubljali. Na pomoč so nam kmalu priskočili tudi naši Francozi, vendar nam iskanja niso kaj dosti olajšali. Zanimiva je bila ugotovitev, da tudi oni ne poznajo dobro svojega mesta. Ko smo z igro zaključili, smo se lahko vrnili v zavetje k svojim francoskim družinam.

V četrtek smo obiskali osnovno šolo, ki jo obiskujejo otroci, ki so stari od 8 do 11 let. Zdeli smo se jim zelo zanimivi. Postavljali so nam naslednja vprašanja: Ali v Sloveniji tudi nosite svilene pižame? Ali v Sloveniji tudi jeste zelenjavo? Ali imate domače živali? Ali sploh imate živali?!? Mi pa smo potrpežljivo odgovarjali na vsa vprašanja. Ob 11. uri so nas sprejeli v mestni hiši, kjer smo se pogovorili z županjo, za nas pa so pripravili tudi pogostitev.

Potem nas je v šoli čakala zanimiva debata o tem, kaj je za nas umetnost. Gospodična, ki je vodila delavnico, nam je prinesla tudi dve zelo zanimivi sliki iz FRAC-a (Regionalni sklad za sodobno umetnost). Večer smo preživeli vsi skupaj v šoli, kjer so nas pogostili, preostali del večera pa smo preživeli pri francoskih družinah.

In nato je prišel petek. Zjutraj smo se zbudili in spakirali svoje stvari v torbe, nato pa smo se odpravili v šolo. Imeli smo dve uri pouka, da smo dobili občutek. Zanimivo je to, da v šoli nimajo malice, ampak samo kosilo. Učenci obiskujejo šolo v ponedeljek, torek, četrtek in petek med 9.00 in 12.00 ter med 13.30 in 16.30 uro, ob sredah pa imajo pouk od 9. do 12. ure, ker je sreda namenjena izvenšolskemu verouku za tiste, ki to želijo.

Nato je prišel trenutek slovesa. Eno uro smo vsi jokali. Celo tistim najpogumnejšim frajerjem so pritekale solze. Učitelji so nas preganjali na avtobus in približno uro in pol po predvidenem odhodu smo se končno odpeljali proti Sloveniji s čudovitimi občutki.

NEKAJ ZANIMIVOSTI:

Francoski šolski sistem:

Osnovna šola sprejme otroke od 6. do 11. leta. Deli se na dva dela:

1. Obdobje osnovnega znanja – prvi dve leti
2. Obdobje nadgrajevanja znanja – zadnja tri leta

Predmetna stopnja se v Franciji začne z »le college«, ki sprejme otroke od 11. do 15. leta. Konča se z izpitom. Temu sledijo trije razredi gimnazije. Konča se z maturo.

Gaja Filač, 8.a

NAJLEPŠI DAN V MOJEM ŽIVLJENJU

Najlepši dan v mojem življenju je bil 24. avgusta nekaj let nazaj. Štiriindvajsetega avgusta pri nas doma praznujemo rojstni dan moje mami. Kot za vsak rojstni dan se odpravimo nekam in smo se tudi tokrat; na Bled. Bil je prekrasen sončen dan in kljub temu, da nam je Bled malo daleč, je vožnja hitro minila. Najprej smo šli k jezeru, kjer smo se dolgo časa kopale. Voda je bila zelo topla, zunaj pa tudi ni bilo preveč vroče.

Veliko smo tudi skakale in škropile starše. Ko smo se posušile, smo odšli na kosilo. Bilo je zelo dobro in me smo se kar malo basale. Ko smo pojedli, smo naredili še dolg sprehod okoli Blejskega jezera. Ko je sonce že zahajalo, smo se odpravili v slaščičarno in se še posladkali. Odšli smo proti avtomobilu in se počasi vrnili domov. Vso pot nazaj sem opazovala oddaljene lučke in sanjarila. Domov smo se vrnili precej pozno in vsa zasanjana sem odšla v posteljo, kjer sem imela lepe sanje o najlepšem dnevu svojega življenja.

Maša Kim Kestner, 9.a

Najlepši dan v mojem življenju je bil moj 11. rojstni dan.

Na svoj rojstni dan me je moja mami odpeljala v showroom Nine Šušnjara, kjer je bila sama Nina Šušnjara. Bila sem zelo vesela, saj se je moja mami že prej dogovorila z Nino in sem imela eno uro časa, da sem jo izprašala, kar me je zanimalo o poklicu modne oblikovalke. Kot na primer: Kdaj jo je začel zanimati poklic modne oblikovalke, koliko časa je potrebno, da nastane ena kolekcija, kaj ji daje navdih ... Lahko sem si ogledala tudi vse njene obleke iz njene zadnje kolekcije Retrospektiva. Povedala mi je tudi, da je zdaj v izdelavi njena nova kolekcija Element. Ta rojstni dan mi bo zagotovo dolgo ostal v spominu.

Tea Perme, 6.a

GLASBA

Red (x-mas) party

15. decembra 2011 je bil v dvorani Stožice koncert Davida Guetta in drugih slavnih DJ-ev. David Guetta je francoski DJ. Lansko leto je postal najboljši DJ na svetu. Na koncertu so izvajali house glasbo.

Koncert se je začel ob 21. uri. Na začetku so nastopili: Steve Edwards, Sunnery James & Ryan Marciano in Jaz Von D. Steve Edwards je znan pevec. Nastopal je pol ure in je odprl koncert z odličnim pevskim nastopom. Sunnery James & Ryan Marciano sta DJ-ski duo. Njun nastop se je dobro začel, nato pa sta malce zavlačevala. Jaz Von D je s svojim odličnim nastopom pripeljal koncert do polnoči.

Ob polnoči se je koncert šele zares začel, ko je prišel David Guetta. Predstavil je svoj album *Nothing but the beat*. Potem je predstavil še nekaj starejših albumov. Njegov nastop je bil super. Ob vrhuncu koncerta je prišlo največ

ljudi. Bilo jih je preko 7.000. Glasbo je vrtel do dveh.

Za njim je nastopil Afrojack v spremstvu Paris Hilton. Večkrat je tudi vskočil David Guetta. Predstavila sta svoj nov komad *Good Time*. Koncert se je končal ob petih. Omeniti moram tudi lightshow, ki je bil neverjeten; menjal se je vsako uro z najrazličnejšimi barvami in efekti. Vseh obiskovalcev koncerta je bilo približno 10.000. Vsi so bili zadovoljni s koncertom.

Rostja Močnik, 7.b

Potujoča muzika

Mladinski pevski zbor OŠ Ledina je bil leta 2011 izbran za nastop na prireditvi Potujoča muzika v Cankarjevem domu. Skupaj naj bi nastopilo približno 14 pevskih zborov iz cele Slovenije. Do decembra smo se morali naučiti 12 pesmi, ki niso bile lahke, zato se je gospa Dalila Beus odločila, da bomo z vajami začeli takoj na začetku leta. Ko sem slišala to novico, sem takoj pomislila, da ne bom zmogla. Ko pa sem začela hoditi k pevskim vajam, sem na to misel pozabila. Pevske vaje smo imeli dvakrat na teden po dve uri ali več, včasih pa tudi med poukom. Ker sta bila dva pevska zbora iz Ljubljane, smo se odločili, da se dvakrat dobimo in skupaj vadimo. Enkrat pa smo odšli tudi v Cerklje na Gorenjskem, kjer smo se zbrali skoraj vsi zbori, ki smo nastopili. Po dolgi in naporni vaji je prišel dan nastopa. Zbrali smo se v OŠ Majde Vrhovnik in odšli v Cankarjev dom. Tam smo se najprej postavili, potem pa imeli vajo. Po vaji smo odšli v Maximarket na kosilo. Kasneje smo imeli generalko, ki je izgledala kot pravi nastop. Končno je ura odbila šest in prireditev se je začela. Tudi naša ravnateljica, gospa Marija Valenčak, nas je prišla poslušat. Ko je bilo nastopa konec, je bilo občinstvo navdušeno, mi pa izčrpani od sedemurnega stanja na nogah. Bila sem vesela, da sem nastopila in spoznala nove prijateljice.

Vida Zabukovec, 6.a

Moj prvi izpit iz violine

Še eno šolsko leto je minilo. Z učenim uspehom v šoli sem bila zelo zadovoljna, v glasbeni šoli pa sem se morala še dokazati. Tako je bil čas za moj prvi izpit violine. Opraviti sam ga morala na Glasbeni šoli Vič-Rudnik. Šola je sicer zelo lepa, vendar sem jo zaradi živčnosti in treme gledala čisto drugače kot povprečno ustanovo. Z učiteljico sva se malo ogreli in znova preigrali vso zahtevno snov. Nato pa čakanje, čakanje in čakanje. Bila sem predzadnja. Ko sem zaslišala svoje ime, sem čisto otrpnila in se odpravila v sobo z napisom IZPIT IZ VIOLINE. Lok sem položila na strune, zajela sapo in zaporedoma zaigrala vse pesmi. Po mojem mnenju sem igrala v redu, a sem vseeno tuhtala, koliko in kakšne napake sem naredila pri izpitu. V času razglasitve ocen sam izvedela, da sem dobila 4. To se mi je zdela dobra ocena, če si na svojem prvem izpitu. Četudi ocena ni bila odlična, sem si pridobila novo izkušnjo, ki od ocene šteje mnogo več.

Ana Špiletič, 6.a

DJ BORKA

Opis življenja osebe

Borja Močnik, znan po imenu DJ Borka, je *disc jockey*. Star je trideset let. Glasbo predvaja v klubih. Samostojno glasbo ustvarja že več kot deset let in nastopa na koncertih. Ustvarja na področju *hip house* glasbe in tudi *rap* produkcije. Oboje sodi v pop glasbo.

Na navaden dan, ko Borja nima koncertov ali zvečer, ko ne dela v klubih, se zbudi ob osmih. Pred kosilom posluša glasbo, piše glasbene kritike in pripravlja glasbeno opremo za Val 202 in Radio Študent. Na kosilo gre k prijateljem ali pa k družini. Po kosilu gre v svoj studio in ustvarja glasbo.

Na dan koncertov spi dlje. Na kraj koncerta pride veliko pred začetkom. Najprej se pripravi in prepriča, da tehnika primerno deluje. Koncerti lahko trajajo do pete ali osme ure zjutraj. Naslednji dan spi do kosila in še dlje. Podoben urnik ima tudi, če dela v klubih.

Med vikendi in prazniki ima največ dela, ker je večina klubov odprtih za konec tedna in ob prostih dneh. Ko je prost, ustvarja in pregleduje skladbe, ki jih je že naredil. Ko jih ima dovolj, jih zbere v album. Enkrat naslednje dni bo izdal novega.

Med počitnicami si vzame čas za sprostitev. Takrat gre na morje ali potuje. Njegove počitnice so kratke, ker ima tudi v tistem času veliko nastopov. Poleti bo potoval v ZDA.

Rostja Močnik, 7.b

INTERVJUJI

LEDINO JE OBISKALA PISATELJICA MIRA DOBRAVEC

Intervju s pisateljico Miro Dobravec

Mira Dobravec je pisateljica, novinarka in urednica. Piše za otroke in odrasle. Učenci 6.a razreda smo preko njene vnukinje Rebeke najprej spoznali knjigo *Teta Puber na obisku*. Zanimalo nas je, kdo je ta skrivnostna pisateljica, ki tako dobro pozna svet najstnic in njihove težave, krivice in stiske. Povabili smo jo k uri slovenščine, da se nam predstavi. Vabilu se je z veseljem odzvala. Gospa Dobravec nam je v prijetnem pogovoru predstavila svojo zanimivo življenjsko in ustvarjalno pot. Prebrala nam je odlomek iz knjige *Teta Puber na obisku*. Nad odlomkom smo bili tako navdušeni, da nam je namesto besed slovesa podarila kar svojo knjigo s posvetilom.

Gospe Dobravec se je za obisk zahvalila tudi ravnateljica Marija Valenčak in ji v imenu vseh Ledincev podarila pesniško zbirko, ki so jo soustvarili ledinski učenci.

Kako ste se počutili, ko ste izdali knjigo?

To je zelo lep dogodek. Delala sem v tiskarni, tiskarna pa ima poseben vonj. Tako kot ima pekarna svojega. To je res poseben občutek, ki ga je vredno doživeti.

Kje dobivate navdih?

Povsod. Imam vnuke in črpam iz njih. Včasih pa sem ideje dobivala od svojih otrok.

Zakaj ste se odločil, da boste pisali?

Najprej sem bila urednica mladinske revije. Tako se je začelo. Potem sem začela pisati posamezne zgodbe in jih objavljati. Zgodbe so se nabirale in dozorela je ideja, da vse skupaj izidejo tudi v knjižni izdaji. Tako je nastala *Teta Puber na obisku*.

Kdaj ste napisali prvo knjigo?

Ko sem bila stara 15 let, sem napisala igro, a je niso objavili, so jo pa odigrali.

Katere knjige ste napisali?

Napisala sem veliko otroških zgodb za revije. Napisala sem tudi nekaj del za odrasle.

Kako iz navdiha razvijete zgodbo?

Zaprem oči in pišem. Ana začne sama odgovarjati. Zgodba začne teči sama od sebe. Računalnik pa omogoča, da lahko posamezne dele prestavljam.

Ste naleteli na kakšne težave?

Vsaka knjiga ima napake, zato obstajajo lektorji in korektorji. Tudi sama že vse življenje lektoriram. Svojih knjig ne lektoriram sama, ker je iskati napake za sabo zelo težko.

Kakšno se Vam zdi delo pisateljice?

Vsak svojo malho hvali. Na svetu so trije najlepši poklici: biti mama, biti babica in biti pisateljica

Ste ponosni na vnukinjo Rebeko?

Ponos je zanimiva stvar. Bolj kot ponosna bi bila vesela, da bi Rebeka vse življenje vedela, da jo imam rada. To je kot pri drsanju. Tisti, ki te imajo zares radi, te imajo radi tudi, če padeš na pomembnem tekmovanju. Ljubezen je veliko bolj pomembna kot ponos.

Kako se počutite med nami?

Lepo, med mladimi se vedno dobro počutim.

Vam je Rebeka dala kakšno idejo za knjigo?

Seveda, Rebeka, Sara in Maja – moje tri najstarejše vnukinje – pošljejo babici po elektronski pošti iztočnice za teto Puber: tale krivica se mi dogaja, starši me spet ne razumejo. Potem pa mi isto – a s svojega zornega kota – pošljejo še starši. Ideje iz obeh strani se prelivajo. Tako recimo v prvi knjigi piše, kako se je Rebečin oče naučil telefonirati. Takrat se je bilo treba naučiti bontona telefoniranja. Najprej se je bilo treba predstaviti. Danes pa je seveda vse drugače. Nekoga pokličeš in namesto pozdrava rečeš: *Kje pa si?* Ta druga knjiga *Teta puber udari nazaj* pa bo

bolj sodobna. Nekaj pa ostaja: enake probleme, kot sem imela s starši jaz, jih imate tudi vi. Starši vas ne razumejo in vi ne razumete staršev. Ko pišem knjige, se osebe kar združijo, prav vsega tega, kar je v knjigi *Teta Puber na obisku*, nista naredili moji hčeri, ampak sem vpletla tudi dogodke njunih vrstic.

Živeli ste v Keniji?

Res je. To je ob ekvatorju. Vse leto vse cveti. Od morja do Viktorijinega jezera je 1000 km. Tam je vulkanska zemlja, ki je zelo rodovitna. Leta 1952 so tamkajšnji prebivalci dobili svobodo, prej so bili angleška kolonija. V Keniji živi veliko plemen, lahko bi rekli tudi različnih narodov. Najbolj razviti so Kikuj. In kakšno šolo imajo? Postavijo šest kolov in jih prekrijejo z bananinimi listi. Vsak otrok prinese tja svojo pručko. Kenijski otroci so zelo pametni. Tudi Rebekin oče je hodil tja v šolo. Učil se je jezik svahili. Starši pa učijo otroke angleščino, da bi jim bilo v življenju lažje. So srčno dobri ljudje in imajo zelo radi otroke.

Napisali ste tudi knjigo, v kateri otrokom predstavite postopke, kako lahko kaj izdelajo sami. Nam za konec zaupate kakšen recept, kako bi mi presenetili svoje starše?

Ja, lahko jim pripravite preprosto, a zelo okusno sladico. Potrebujete jabolka, med in nasekljane lešnike ali mandeljne. Najprej olupite jabolka, a ne cela, vendar tako, da bo npr. 2 cm lupine in 2 cm olupljeno ... Potem z žličko izdolbite luknjico in vanjo daste žličko medu in mandeljne ali lešnike. Vse skupaj daste v pekač in pečico. Pečete pri 160 °C. Sladica je zelo okusna, je pa tudi lepa na izgled.

Vprašanja so postavili učenci 6.a razreda.

Vprašanja in odgovore je zapisala Katarina Rigler Šilc.

ŽIVLJENJE V KENIJI

Življenje v Keniji je bilo skoraj vsak dan enako. Zbudil sem se ob 6. uri, se oblekel in umil. Potem sem pojedel kruh z marmelado in spil čaj. Šel sem v trgovino in si kupil sok in »mufin«, sicer bi bil lačen. Ob sedmih sem moral biti pripravljen za avtobus. Če sem ga zamudil, sem moral pač počakati na drugega. Če sem zamudil v šolo, me je učiteljica kregala in tepla. Potem sem moral prepisati vse, kar so napisali sošolci. Ob 12. uri smo imeli kosilo, po kosilu pa varstvo. Med varstvom sem delal domačo nalogo. Pri vsakem predmetu si imel vsaj dve nalogi. Med vikendom sem se dobil s prijatelji in se igral. Igrali smo se skrivalnice, nogomet, tek, včasih pa smo se metali po pesku. Ker nismo imeli vedno elektrike, smo se morali znajti. Zvečer smo gledali TV, ko pa je zmanjkalo elektrike, smo šli jest. V nedeljo smo šli v cerkev. Starši so ostali v cerkvi, otroci pa smo šli v stavbo, ki je bil med tednom šola. Tam smo govorili o Jezusu Kristusu. Proti koncu smo se lahko igrali. Ker je bila nedelja, smo bili lepo oblečeni. A ko smo se vrnili domov, smo se preoblekli v trenirke in se družili s prijatelji.

Marvin Muthoni, 7.b

JE LJUBEZEN LE OVINEK V EGOIZMU?

7.B RAZRED JE OBISKAL DR. SLAVOJ ŽIŽEK

V 7.b razredu smo se odločili, da bomo na uro oddelčne skupnosti povabili svetovno znanega filozofa dr. Slavoj Žižka. Našemu vabilu se je z veseljem odzval in odgovarjal na naša vprašanja. Uro smo zastavili medpredmetno: združili smo filozofijo in slovenščino. Najprej nas je zanimalo, kaj sploh pomeni biti filozof. Za razpravo pa smo si izbrali temo, ki je prisotna v današnji družbi: rasizem. Doktor Žižek je na naša vprašanja odgovarjal zelo slikovito, vsako dejstvo je ponazoril z zelo zanimivo zgodbo. Spoznali smo, da je izjemno izobražen in načitan človek, da različna znanja med seboj odlično povezuje ter utemeljuje in da verjetno ni vprašanja, na katerega ne bi vedel odgovora.

Preberite si nekaj odlomkov iz našega srečanja.

Kdo je sploh filozof?

Čudno vprašanje. Ali obstaja realnost? Je Bog? Ali ga ni? Kakšna je vloga človeka? To je abstraktno. Ko imamo probleme, ni pomembno, da imamo rešitev, pomembno je, da problem pravilno določimo. Tukaj lahko filozofi pomagamo. Vi ste v letih, ko doživljate prve ljubezni. Kaj pa je sploh *ljubezen*? Je le ovinek v egoizmu? Filozofe zanima ravno to. Zanima jih, kaj je čas. Čas teče. Ali so vse stvari v času? Moje telo je tukaj, tvoje je tam. Kaj pa misel? Je tukaj? Upam, da sem vas zdaj samo zmedel. Ne priporočam vam, da postanete filozof, če vas to res ne zanima. Težko je namreč dobiti službo. Si čisto svoboden, nihče ti ne bo rekel, kaj moraš delati, zato moraš to vedeti ti.

Kakšen je vloga filozofije danes?

V današnjem času je prisotna ekonomska kriza. Znanost ni natančna. Imamo problem, znanost pa ima zanj različne vzroke. Pravijo, da smo preveč trošili. A spet drugi trdijo nasprotno: če bomo samo varčevali, bomo imeli še manj. Če imajo delavci manj plače, bodo manj kupili, če ne bodo kupili, bo manj naročil, če ne bo naročil, bodo odpuščanja v tovarnah ...

Nekoč je bilo sprejeto krščanstvo. Danes pa ni več skupnega prepričanja za vse ljudi. Ljudje so zmedeni. Po svetu se dogajajo nenavadne stvari. Ne moremo se orientirati, ljudje iščejo orientacijo.

Kako filozofija vidi prihodnost?

Najbolj znan filozof je bil Aristotel. Znanost je bila ena. Največji prelom je bil leta 1500. Do takrat so ljudje mislili, da ima življenje smisel. Z moderno znanostjo pa postane življenje nesmiselno. Danes lahko znanost poveže neposredno vaše možgane z računalnikom, tako da lahko z mislijo premikate stvari. Ameriški

deček, hrom po nesreči, je lahko funkcioniral samo z mislimi in govorom. Dobil je železno roko, ki jo je upravljal s pomočjo računalnika, in jo je premaknil samo z mislijo. Tako je celo železni roki poslal sporočilo, da naj poboža njegovo dekle. Imamo vse in počutimo se kot bogovi. Samo pomislimo na nekaj in to se lahko zgodi. A pri tem se ne zavedamo, da nismo več varni. Kako bomo živeli, ko bodo drugi vedeli, kaj si mi v resnici mislimo? Zanimiv je primer s podgano, ki so jo povezali z računalnikom. Pošiljali so ji navodila, kako naj se premika. Potem so jo dobesedno vodili. In ta poskus delajo sedaj na ljudeh. Si predstavljate, da nas bodo drugi upravljali? Človek, ki ga bodo upravljali, se tega ne bo zavedal. Bomo sploh še ljudje? Zdaj, ta hip, smo v sebi še svobodni. Danes je moderno, da rečemo, da Evropa zaostaja za Korejo in Kitajsko. Postali bomo barbari skozi samo znanost. Vsi bomo kot roboti. Zanimivo je dejstvo, da v Ameriki 80 % oseb, ki dela na univerzi, jemlje tablete proti depresiji. To pa spremeni našo moralo.

Kako postaneš filozof?

Filozofi se zanimajo za abstraktne probleme. Imeti morajo delovno veselje in veselje do samega sebe. Mi delamo tisto, kar nas veseli. Potem pa moraš imeti srečo. Jaz sem imel blazno srečo. Včasih je bila Jugoslavija in ni bilo take svobode govora, zato mi v začetku 70-let niso dovolili, da bi predaval. Ker nisem smel predavati, so me dali na raziskovalni inštitut. Tam sem imel veliko časa za študij in potovanja. Če ne bi imel te sreče, bi bil danes eden od mnogih profesorjev na fakulteti.

Filozofija ni resna znanost, kot je na primer fizika. V Sloveniji je približno šest dobrih filozofov. Filozofi iz fakultete se tako sovražimo, da se, ko se srečamo na cesti, obrnemo stran. Vsak ima svoj prav.

Mladen Dolar, asistent na fakulteti, mi je povedal, da je bila v času njegovega šolanja učiteljica, pri kateri je on vedno, upoštevajoč njeno razpoloženje, pravilno napovedal, kakšne ocene bodo dobili učenci tisti dan pri spraševanju. Če je prepoznal učiteljčino slabo razpoloženje, je napovedal, da bo tisti dan najvišja ocena tri, in potem se je to res zgodilo.

Tudi sam imam zanimiv primer iz šole. Moja učiteljica, mislim, da je bila za naravoslovje, je ocenjevala tudi domiselnost izgovora, zakaj nisi opravil domače naloge. Takrat je bilo med sošolci tudi nekaj otrok iz kmečkih družin. Eden izmed njih si je za izgovor izmislil nenavadno reč: da je zaspal na krušni peči in se je peč udrla. Znašel se je v ognju in potem se je moral ohladiti. In kakšen izgovor je našel njegov prijatelj? Da mu je telefonirala mama tega prijatelja, ki je padel v ogenj, naj mu pride pomagat, da se bo ohladil. In tako nista imela časa za domačo nalogo. Učiteljica se je smejala njuni duhovitosti.

Kaj je rasizem?

To je odnos do drugih, ko druge sovražiš, zaničuješ, zavidaš ne glede na osebo. In nič ni narobe, če zaničuješ človeka, ker je hudoben. Če pa ga zaničuješ zaradi drugačnosti, pa to ni v redu. Rasisti so namreč kot biciklisti. Imajo ukrivljen

hrbet in pritiskajo navzdol. In zakaj ljudje zaničujejo druge? Ker jih je strah, ker so nemočni. Ta strah se kaže tudi iz vicev. Ali veste, zakaj zaničujemo Rome? V prvi vrsti zato, ker jim zavidamo osnovno svobodo. Jaz v predavanja v tujini rad vključim norčevanje iz svojega naroda. Povem, da smo Slovenci skopi in zavistni in to utemeljim z vicem o dobri vili. Pride dobra vila h kmetu, da mu bo izpolnila vse tiste želje, ki si jih bo zaželel, vendar mu postavi en sam pogoj: da bo sosedu dala dvojno. In kaj reče Slovenec: Ubij mi kravo, da boš sosedu dve. Ali druga varianta: Vzemi mi eno oko, da boš sosedu obe. Tudi vici o Muju in Hasu niso rasistični, ker se sami norčujejo iz sebe. Ljudje imamo različne navade. Navade drugih ljudi se nam zdijo čudne in nenavadne. Ko vidiš osebo, ki je kakor koli drugačna od tebe, najprej pomisli, kako ona vidi tebe. Pa si oglejmo primer. Mi se poljubljamo na usta. Eskimi se poljubljajo na nos. Eskimi živijo v mrzlem okolju, jejo surove ribe, se pol leta ne umivajo in jim zagotovo smrdi iz ust. Iz tega dejstva lahko sklepamo, da se njim naše poljubljanje zdi gnusno. To je osnovna modrost. To dokazuje tudi primer s slino. Vsak dan jo nenehno požiramo in je del nas. Predstavljajte si, da imate pred seboj kozarec in vanj pljunete svojo slino. Potem vam nekdo reče, da to isto slino popijete. Ne bo šlo. Ne gre, ker ni več del nas. Ko sem bil v restavraciji na Kitajskem, sem opazil, da imajo zelo čiste mize. A nekaj čisto normalnega je, da pljuvajo hrano na tla, če se jim zatakne. Indijci se nam zdijo umazani; nam se zdi tako, pa ni čisto res. Njim je sveta notranja lepota in so čisti znotraj. Imajo tanek trak, ki ga dajo skozi nos v usta in ga vlečejo, da bi bili čisti. Mi vidimo torej Indijce umazane, se pa ne zavedamo, da oni nas vidijo umazane v notranjosti. Ste že videli koga, ki bi se pri nas čistil na tak način?

Pomislite, česa je strah tiste, ki žalijo druge. Zaradi šibkosti so občutljivi in branijo sebe. Če vidiš rasista, ga ne napadi, glej ga s sočutjem. Zagotovo ga je nečesa neznansko strah.

**Dr. Slavoj Žižek s prijateljem
Marvinom Muthonijem, 7.b**

Dele pogovorov zbrala in uredila: Katarina Rigler Šilc, razredničarka 7.b.

LASZLO HERMAN, učitelj, slikar, fotograf, umetnik

László Herman je po poklicu profesor likovne umetnosti in dela kot predmetni učitelj na OŠ Ledina in OŠ Livada. Je tudi odličen slikar. Nekatera slikarska dela so narejena v fussing tehniki, ki jo je v večini razvil avtor sam: to je tehnika slikanja na steklo in stapljanja dveh plošč stekla.

Kje ste študirali?

V Ljubljani na Pedagoški akademiji likovno in tehnično vzgojo, kasneje pa sem še diplomiral na Pedagoški fakulteti na smeri likovna pedagogika. Tako sem pridobil naziv profesor likovne umetnosti.

Nam lahko opišete svojo poklicno pot?

Že v absolventskem času sem začel poučevati na osnovnih šolah, prvih pet let sem nadomeščal učiteljice na porodniških dopustih ali kaj podobnega, potem pa sem dobil stalno zaposlitev.

Kdaj ste ugotovili, da si v življenju želite biti učitelj?

Že kot osnovnošolec sem vedel, da bom nekoč učitelj. Spomnim se, da sem kot otrok najpogosteje igral vlogo učitelja likovne vzgoje.

S čim se poleg poučevanja še ukvarjate?

Večino prostega časa posvečam slikarstvu, vsako leto pripravim kakšno samostojno ali skupinsko razstavo. Občasno pa delam tudi kot turistični vodnik po Srednji Evropi.

Kaj ste želeli postati po poklicu, ko ste bili majhni?

Aja, na to vprašanje sem že odgovoril, ampak ne bi bil normalen otrok, če ne bi želel biti pilot lovskega letala ali vsaj zdravnik.

Kje ste se rodili?

V kraju Felsőlakos, pa poglej na Google, če boš to našla.

Če bi bili spet stari 18, kaj bi šli študirat?

Spet bi šel študirat slikarstvo, vendar bi tokrat vztrajal v umetniški karieri.

Kakšen uspeh ste imeli v osnovni šoli ter kakšen v gimnaziji oziroma srednji šoli? Katerega predmeta niste marali?

Kot osnovnošolec nisem bil ravno cvet inteligence, ker sem živel na kmetiji in tam smo imeli bolj pomembne opravke, kot so domače naloge. Na srednji šoli za oblikovanje se mi je odprlo in sem zamujeno nadoknadil, tu sem bil veliko bolj uspešen. Nisem maral matematike in fizike, sovražil sem glasbeno vzgojo, ker se je cel razred norčeval iz mojega glasbenega talenta.

Kaj je vaš življenjski moto?

Uživaj življenje in delaj drugim samo tisto, kar bi rad, da ti drugi počnejo.

Največji uspeh v Vaši karieri?

V pedagoški karieri je moje vztrajanje v tem poklicu, v umetniški pa nekaj odmevnih razstav doma in v tujini.

Pogovarjala se je Gaja Filač , 8.a razred.

VLADO ŠTRIBL, PROFESOR MATEMATIKE

MATEMATIK S CANKARJEVIM PRIZNANJEM

Gospod Vlado Štribl je učitelj na Osnovni šoli Ledina, kjer tretje leto poučuje matematiko in računalništvo. Že od petega leta ve, da bo postal učitelj matematike. Takrat je prvič sam odkrival svet števil in črk. Da pa ima v sebi tudi matematični talent, je prva opazila učiteljica v 3. razredu, ko je videla, da deček rešuje naloge za 7. razred. V času osnovne šole je veliko bral in si bogatil besedni zaklad, tako da je v 8. razredu osvojil zlato Cankarjevo priznanje. Sedem let je treniral nogomet. Po končani osnovni šoli je odšel na gimnazijo, kasneje pa na enopredmetni študij matematike na Fakulteti za naravoslovje in matematiko. V prostem času gleda znanstveno-fantastične filme. Trenutno se izobražuje na Fakulteti za matematiko in fiziko, da bo postal tudi profesor računalništva.

Na katerem koncu Slovenije ste se rodili?

Na štajerskem koncu, v Mariboru.

Ste že kot majhen otrok želeli postati računalnikar in matematični učitelj?

Vedno sem vedel, da bom učitelj matematike, računalništvo pa sem imel za hobi.

Koliko časa ste matematični učitelj in koliko računalnikar?

Učitelj matematike malo več kot tri leta, računalnikar malo manj kot tri leta.

Kaj se vam zdi bolj zahtevno: biti učitelj ali računalnikar?

Kakor kdaj, če te v razredu jezijo učenci, je zahtevnejše biti učitelj, če pa ne veš, kaj je vzrok, da ne dela računalnik, pa računalnikar.

Ste že kdaj bili v stiski, v kateri vas je rešila matematika?

Matematika te lahko reši iz vsake stiske, če jo znaš uporabljati.

Na katerih drugih šolah ste že učili?

Na gimnaziji Trbovlje.

Bi svoje delo lažje opravljali, če bi imeli asistenta?

A se javiš, Marvin?

Radi potujete? Katere države ste že obiskali in katere bi še radi?

Rad bi potoval, ampak ni časa. Bil sem samo v sosednjih državah Slovenije. Rad bi si ogledal Španijo in stadion Santiago Bernabeu.

S čim se ukvarjate v prostem času?

Kaj je to prosti čas? Če ga le najdem, preberem kakšno dobro knjigo ali pa grem igrat nogomet.

Kaj je vaše geslo/moto?

Življenje je kompleksno. Ima realno in imaginarno komponento. (Tom Potter)

Kateri je bil Vaš najljubši predmet v osnovni šoli in zakaj?

Matematika, ker je bila tako enostavna.

Kateri je Vaš najljubši dan v tednu?

Sreda, ker je na sredi tedna.

Z gospodom Štriblom se je pogovarjal Marvin Muthoni, 7.b.

DEKLE Z VSEH VETROV

Hannah Fras že skoraj dve leti obiskuje našo šolo. Ko smo se med poukom slovenščine pogovarjali o naši preteklosti, sem se odločila, da bom s Hannah naredila intervju o njenem nadvse zanimivem življenju.

Hannah, se lahko za začetek predstaviš?

Sem Hannah Sofija Fras. Rodila sem je 17. septembra 1997 na Dunaju. Kmalu po mojem porodu sta se starša ločila in ko sem bila stara dve leti, sem se preselila v Slovenijo, kjer sem živela dve leti. Moja mama je v tem času spoznala mojega očima, s katerim sta se po poroki leta 2001, preselila v Rusijo.

Kje se je začelo tvoje šolanje?

Leta 2004 sem prestopila prag prvega razreda v Rusiji. Šola je tam drugačna. Da si prišel v šolo, si moral opraviti poseben izpit. Šola je bila zelo težka in stroga, zato so nas že v vrtcu pripravljali in nas učili angleščino ter retoriko. Kot učenka prvega razreda sem morala nositi šolsko uniformo. Poleg ruske šole sem obiskovala tudi šolo za umetnike, kjer sem se učila likovno, balet, gledališče, orkester, solo instrument in solo petje. V Rusiji sem se učila flavto, klavir in ksilofon. Po prvem razredu sem se preselila nazaj v Slovenijo, kjer sem začela hoditi v tretji razred. Navajena ruske strogosti sem vsak dan prišla v šolo v uniformi ter dveh trdno spletenih kitkah. Na začetku mi je bila selitev v Slovenijo težka, a sem se hitro privadila. S flavto sicer nisem nadaljevala, a sem se vpisala na klavir, ki ga sedaj vestno igram že osmo leto. Življenje v Sloveniji je potekalo predvsem mirno.

In kdaj ste se preselili v Ameriko?

Po treh letih je moj očim dobil službo v Ameriki kot dopisnik Dela in isto poletje smo se preselili v mesto zraven Washingtona, ki se imenuje Bethesda. Ta selitev

se mi je zdela še težja kakor v Slovenijo. Ko sem prišla tja, sem potrebovala kar nekaj časa, da sem se privadila. Kmalu sem začejala razumeti drugačno življenje in se privadila na Ameriko. V Ameriki sem živela dve leti, nato pa sem se preselila nazaj v Slovenijo. Očim je sicer ostal in se preselil na Manhattan (New York), mama pa je odšla z mano v Slovenijo. Sedaj sem že dve leti v Sloveniji in spet obiskujem OŠ Ledina.

S čim se ukvarjaš v prostem času?

Rada igram klavir, ukvarjam se s petjem, s plesom, z novinarstvom, z branjem in z bloganjem, rada pa tudi gledam nadaljevanke, kot so Awkward, Glee, New girl in mnoge druge.

Kaj je tvoj življenjski cilj?

Moj življenjski cilj je pomagati drugim, se preseliti na Manhattan in živeti uspešno življenje.

Kaj je bilo zate najtežje v življenju? Selitve ali privajanje na novo šolo ali mogoče kaj drugega?

Najtežje mi je bilo privajanje na novo šolo in nove ljudi. Selitve mi ne delajo težav, saj sem že navajena.

Ali se z družino nameravate še kdaj preseliti?

Za zdaj še ne vem točno, ampak imam občutek, da ja.

Kaj pa razlike med šolami? Kje je bilo najlažje?

Ruske šole se ne spomnim natančno, razen tega, da so bili učitelji grozno strogi in smo imeli veliko zanimivih dodatnih predmetov, kot recimo balet. Šola v Ameriki pa je bila čisto drugačna. Bilo je veliko več ljudi. Hodila sem v »middle school«, kar je šesti, sedmi in osmi razred. V celi šoli je bilo približno toliko ljudi kot na Ledini, ki ima kar devet razredov. Nismo imeli razredne skupnosti, saj je vsak učenec imel svoj urnik. Imeli smo sedem ur na dan in vsak dan smo imeli iste predmete. Imeli smo znanost, ki je obsegala kemijo, biologijo in fiziko, športno vzgojo, angleščino, izbirati smo morali med likovno in glasbeno vzgojo, branje, matematiko. Imeli smo posebno uro – šolska televizija, kjer smo se vsi zbrali. Tam so nam predstavili novice, obeležili pa smo tudi posebne dneve. Tako so lahko organizirali toliko učencev, saj nas je bilo v razredu približno 300. Meni so se zdele vse šole še kar »težke«, tako da ne morem povedati, katera je »najlažja«.

Kje boš nadaljevala šolanje?

Srednjo šolo bom nadaljevala na Dunaju. Prijavila sem se na nekaj šol, sedaj pa čakam obvestilo, kje me bodo sprejeli.

Na kaj se v Sloveniji ne moreš navaditi?

V ameriški šoli smo bili v čevljih in ko sem prišla v Slovenijo, sem potrebovala več kot eno leto, da sem se začela preobuvati v copate. Vedno sem bila bosa.

Kako je s šolsko prehrano po svetu?

Za Rusijo se ne spomnim, v Ameriki pa so hrano prodajali v šolski jedilnici. Bila je zelo nezdrava, zato smo si jo vsi prinašali od doma. V slovenskih šolah je za prehrano šolarjev boljše poskrbljeno kot v ameriških.

Zanimivo! Samo še nekaj me zanima. Če bi te kdo vprašal *Od kod si?*, kaj bi odgovorila?

Rekla bi: »Haha, dobro vprašanje!«

Haha, dober odgovor. Hvala za sodelovanje!

Maša Kim Kestner, 9.a

MANCA ŠKULJ, PLAVALKA

S katerim športom se ukvarjaš?

Treniram plavanje.

V katerem klubu treniraš in v katerih klubih si že bila?

Skozi svojo plavalno kariero sem trenirala vsa leta pri plavalnem klubu Ilirija.

Kje treniraš?

V bazenu na Kodeljevem, kjer je zdaj balon.

Kolikokrat na teden treniraš?

Vsak dan, od ponedeljka do petka (včasih tudi ob sobotah).

Po koliko časa treniraš in od kdaj do kdaj?

Treniram po dve uri vsak dan od 15.40 do 18.00.

Kaj potrebuješ na treningih v vodi in kaj na treningih na suhem?

V vodi potrebujem: kopalke, plavalna očala, plavalno kapo, plavutke, dihalko, plastenko s pijačo. Na suhem pa potrebujem: trak Thera-Band, kolebnico, podlogo armafleks in plastenko s pijačo.

Katere plavalne tehnike plavaš na treningih in na tekmah?

Delfin, hrbtno, prsno in kravl.

Katera je tvoja najljubša tehnika in katero ne maraš plavati?

Najraje plavam prsno ali hrbtno, ne maram pa plavati delfina.

Na kakšnih tekmovanjih tekmuješ?

Tekmujem na različnih plavalnih tekmovanjih npr.: kola, mitingih, državna prvenstva.

Kakšne uvrstitve na tekmovanjih si že dosegla?

S klubom smo bili državni prvaki in bila sem druga na kolu v svoji kategoriji.

Koliko časa nameravaš še trenirati?

Rada bi še dolgo, saj v tem res uživam.

Z Manco se je pogovarjala Petra Šajna, 6.a.

ZARJA MÖREC – PLESALKA JAZZ BALETA

Zarja Mörec je odlična plesalka jazz baleta. Tekmovala je že na veliko svetovnih in državnih prvenstvih. Sedaj pa je bila evropskem prvenstvu v Beogradu.

Slišali smo da si bila ravnokar na evropskem prvenstvu v Beogradu. Kakšna je bila vaša skupinska uvrstitev?

V veliki formaciji smo bile 6., v dvojicah pa sva bili tudi 6.

Ali si s to uvrstitvijo zadovoljna?

Ja, saj je tekmovalo veliko dobrih skupin.

Kolikokrat na teden imaš trening? Kako dolgo?

Trenutno imam treninge štirikrat na teden po 90 minut. Treningi potekajo po ustaljenem vrstnem redu. Najprej je ogrevanje, potem pa sledi preplesavanje točk.

In kakšno opremo imaš na treningu??

Plesne copate (bleyarke), kratke hlače in kratko majico. Na treningih pred nastopi oblečemo drese in treniramo v njih.

Kaj pa na nastopu?

Plesne copate (bleyarke) in dres. Končno podobo ustvarita tudi lepa frizura in iskren nasmeh.

Še nekaj besed o vaši trenerki ...

Našo trenerko kličemo Mimi. Je stroga, a vseeno prijazna. Njeno vodilo je, da ko treniramo, treniramo, ko pa se zabavamo, pa se zabavamo. Po vsaki tekmi nam v dvorani priredi zabavo s sladkarijami.

Ali si zadovoljna s trenerko?

Težko vprašanje. Po eni strani je zelo prijazna, včasih pa ima tudi svoje trenutke.

Plešeš tudi v dvojicah. Kdo je tvoja soplesalka?

Ime ji je Sara Klepec. Stara je 11 let in skupaj se zelo zabavava ter se dobro razumeva. Lahko pa povem, da z mano trenira tudi sošolka Tea Perme in skupaj nastopava v veliki formaciji.

Z Zarjo se je pogovarjala Karin Merlak, 6.a.

ARDI COCAJ

Kdaj si prišel v Slovenijo?

Prvič sem prišel v Slovenijo junija 2012.

Kateri predmet imaš najraje?

Najraje imam športno vzgojo in matematiko.

S kom se najraje igraš?

Zelo rad se igram z Aljažem, Gito in Jernejem. Največkrat se skupaj igramo z blyblydi.

Kaj rad počneš?

Rad imam živali. Vesel sem bil, ko sem se igral z morskim prašičkom. Živali se ne bojim, čeprav v roke ne primem kače ali škorpijona.

Kako je ime tvojemu prijatelju v Albaniji?

Arlenor.

Kaj mu boš povedal o tvojem bivanju v Sloveniji?

V Sloveniji mi je všeč naše stanovanje in šola.

Katere knjige rad bereš?

Zelo rad berem Groznega Gašperja.

Ardija je spraševala razredničarka, gospa Vladka Mladenović.

KO SE BESEDE PRELIJEJO V PESEM ...

MLADINA

Mladina
je čudna vrlina.

Dela napake,
da te glava boli.
Se norčuje,
na to trpi.
Se poškoduje
in solzi.

Iznenada pride puberteta!

Takrat te srce boli,
se ti meša
in vrti.

Gledaš drugače na vse
nepomembne reči.

Jočeš,
če te kdo prizadene
ter teži.

Se zaljubiš
in te spet boli,
ko te ona zapusti.

Pa pride odraslost:
konec neumnosti,
samo še resnost –
smrt ljubeznivosti.

Tako se ta poezija
konča,
ko mladost zapusti
zrelega moža.

Marko Oblak, 6.a,

PESEM O PRIJATELJSTVU

Hudobna mačeha spodila
od doma Lenko je siroto.
Jokala Lenka je, prosila.
Zaman: zdaj mora v noč, v samoto.

Na poti sreča petelina,
ki pravi: »Žalost lažje nosi,
kogar tolaži družba fina.«

Za njim priteče muc in prosi:
»Še jaz bi z vama šel po poti.«
Nazadnje se ob pozni uri
pridruži jim še pes siroti.

Zvečer potrkajo na duri
gradu v mesečini rajski.
Odpro se vrata, ven hitijo
vsi hlapci in vojščaki grajski.

»Zbežite urno,« govorijo,
»opolnoči se strah predrami.
Nihče mu kos ni,« jih svarijo,
»po vas bo, če ne greste z nami!«

Tovar'ši z Lenko ne bojijo
nikogar se. Pred spanjem mirno
nahranijo se, napojijo.
Vsi uležejo se v postelj širo.

Zaspali so, kar strah jih zdrami,
strašno se dere in razgraja.
»Ne boš tako se šalil z nami,«
zavpije Lenka, pes zalaja.

Muc kremplje v kožo mu zatika,
pes grize ga, Lenka ga dregne,
petelin kljuva, kikirika.
Strah se prestraši in pobegne.

Glavar jim zjutraj vaški pravi:
»Prekletstvo naše ste odgnali!«
– »Samo prijatelji smo pravi,
drug drugemu smo pomagali!«

Rostja Močnik, 7.b

PUBERTETA

Puberteta je kakor roža,
ki cveti.

Takrat si v dobi,
ko ti nič jasno ni.

Oziraš se na vse
nepomembne stvari,
ko pa zagledaš punco,
se ti zavrti.

Misliš, da boš telebnil,
a se ti tako samo zdi ...

Takrat je res doba,
ko ti vse narobe gre
pa še pri srcu te boli,
da bi se jokal, zgražal
nad vsemi stvarmi.

Marko Oblak, 6.a

LJUBEZEN

Vse je zaljubljeno,
in po tem hrepeni.
Še mačke ter pse
pa čebele ta reč ulovi.

Ljubezen je lahko
hudobna, zlobna in podobna,
lahko te hitro na cedilu pusti.

Ali pa je takšna, kot se meni zdi:
Materinska.

Ki je edinstvena in prvinska,
ki je iskrena in zaželena,
ki te nikoli ne zapusti
in te vedno kaj novega nauči.

S to ljubeznijo se človek rodi
in ima največjo srečo,
če lahko svoje življenje z njo množi.

Marko Oblak, 6.a

ZIMA

Je čas,
ko je mrzlo,
da kar boli.

Vsak hlad
te rahlo zmrazi
in ohladi,
da te pri srcu boli.

Takrat vse umira in trpi,
saj ne odeje ne družine
nimajo vsi.

Ta čas te lahko spremeni
in za vedno na tebi pusti
turobne spomine na hladne zimske
dni.

Marko Oblak, 6.a

POLETJE

Je čas,
ko je vroče,
da kar gori.
Vsak veter
te rahlo ohladi,
nato pa izgine,
ko prešteješ do tri.

Vse takrat nori,
umira in trpi,
saj ne sence ne vode
ne najdejo vsi.

Ta čas je krut
do vseh ljudi,
a hkrati do
nekaterih ni.

Marko Oblak, 6.a

MLADOST

Mladost je prelepa,
vznemirljiva močno,
z norostjo navzeta,
predrzna zelo!

Vsak, ki je mlad,
v lepoti žari,
a v glavi otročji,
da takega ni.

Mladost, ti, prelepa,
zdaj te več ni.
Zdaj do življenja
meni več ni.

Jurij Hanuna, 9.a

DEKLE

Narava je oživila,
polja rož so zacvetela,
a meni žalost
je veselje vzela.

Dekle me je pustilo,
srce s tem hudo mi je ranilo.

Ne vem,
ali naj mi bo vseeno
ali naj prosim,
še za priložnost eno.
Ali pa odidem daleč stran,
da umirim se,
in pozabim nanj.

Jurij Hanuna, 9.a

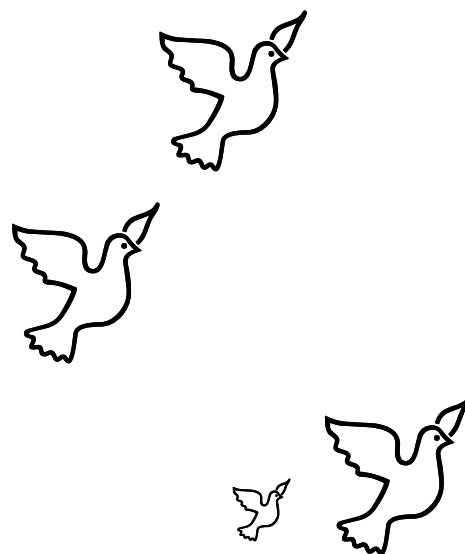
ŽALOST

Sonce zašlo je,
mrak je že tu,
a meni žalost,
na da miru.

Noč že prihaja,
že zvezde žare,
a misli moje
k Ani beže.

Srce objokuje,
Ano potrebuje.
Opazno pa nežnost pojenjuje,
saj Ana v življenju
mene več ne potrebuje.

Jurij Hanuna, 9.a

SLOVO

Z dneva v dan,
v naravi je topleje.
A v srcu mojem
vedno je hladneje.

Nemirna duša,
strto srce,
misel na Ano
ubija me.

Ponoči ne morem spati,
podnevi ne morem jokati.
Srce moje ne more sprejeti,
da je ne morem več objeti.

A zanjo več ne obstajam,
le v napoto ji ostajam.

Ana,
ubogo, zmedeno dekle.
Zakaj tako sovražiš me?

Zdaj solze ledene
ohlajajo me.
V večni počitek
potapljaš me.

Zbogom, baletka,
prelepo dekle!
Moje srce izpraznjeno je.

Jurij Hanuna, 9.a

BELA SMRT

V tem letnem času,
v pisanem maju,
ko vse lepo cvete,
v mojem srcu
pozeblo je vse.

Prišla je pozeba,
z njo je hud boj.
Boj za preživetje,
boj za obstoj.

Srce moje mlado
uklonilo se je,
za večno zamrlo,
utihnilo je.

Boj premočan
očitno je bil.
Moje življenje
v smrt je zavil.

Jurij Hanuna, 9.a

NESREČNA LJUBEZEN

Ob tebi se počutim najlepše,
vendar me ti ne poznaš.
Ko vidim te, mi v glavi zapleše,
pa vendar romanco končaš.

Drugi nasmeh daješ,
takega, kot si želim jaz.
Nikoli ji prav ne ugajaš,
zamegljen ji je tvoj obraz.

Misli nate skelijo,
bolečina razjeda me.
Okrog tebe se planeti vrtijo,
pa še vedno spregledaš me.

Moje neskončno sanjarjenje
okrog tebe vrti se vse,
odšla bi na dolgo križarjenje,
kjer živela do konca bi le.

A sanjarjenje ni resničnost,
nikoli resničnost ne bo.

Tebi ostane realnost,
meni pa srce zlomljeno.

Gaja Smodiš, 9.a

Nesreča v ljubezni

Sama v sobi ležim,
ne vem ne kam ne kod,
pred svojo senco bežim,
želim le zbežati od tod.

A tudi ko mojim očem,
videti ničesar ni,
v sobi z zaprtim podbojem,
vidim tvoje oči.

Brezčutno gledajo vame
in se ozirajo naokrog,
prezirljivo skomignejo rame,
kot kakšen majhen otrok.

Priznati težko mi je
in tudi ti nisi v pomoč.

A vedi, da ljubim te
dolgo in pozno v noč.

Maša Kim Kestner, 9.a

NESREČNA LJUBEZEN

Tisti prvi pogled
mi je na glavo obrnil svet.
Na pomolu sva sedela
in si večno ljubezen oba želela.

Poljub si mi vzela,
in rekel,
da ob meni vedno boš živel.
Želim si, da bi se lahko
vrnila v ta trenutek,
da bi lahko podoživela občutek.

Želim si tebe z menoj
vedno od nocoj.
Vendar moram nehati sanjati
in pravo resnico spoznati.

Da si kot prelep rožnat cvet –
zame v meglo ujet!

Lucija Levstek, 9.a

Tujec v Ljubljani

Ko tujec vrata Ljubljane odpre,
lepote prestolnice se mu v očeh zablešče.
Od sinje lepote prevzet
na pot se poda – odkrivat nov svet.
Pred Magistratom svoje raziskovanje začne,
proti grajskemu hribu pogled se zazre.
Ker časa je malo, se z vzpenjačo povzpne,
v zahvalo na vrhu se mu čudovit razgled odpre.
Celo mesto na dlani ima,
za hip pomisli, da je tu tako lepo, kot je le doma.
Koliko zelenja se po Ljubljani razprostira,
nove možnosti raziskovanja tujcu odstira.
Z grajskega hriba se na Stari trg spusti,
na Tromostovju živahen utrip meščanov doživi.
Kako lepo mesto, kako prijazni so ljudje,
našemu tujcu iz glave ne gre.
Po Čopovi mimo Name se v oazo miru odpravi,
v Tivoliju se mu nova ideja v glavi pojavi.
Vzel je svoj mobilni telefon
in s kratkim SMS sporočilom
svojcem v tujo deželo je sporočil,
da svoje življenje v Ljubljani bo prebil.
Zraven je še dve fotografiji dodal,
da tuji svet bi bolje Ljubljano spoznal.
Časa za ogled bo sedaj dovolj imel,
saj si je Ljubljano za svoj dom vzel.

Iza Šilc, 8.a

LJUBEZEN

Ko ljubezen začutiš,
metuljčka v trebuhu občutiš.
Ko pa jo zgubiš,
se ti zdi nesmiselno,
da o tem sploh še kdaj spregovoriš.
Ljubezen je taka,
da se ti naježi vsa dlaka.
Pa tudi taka,
da prazna noč bo vsaka.
Pri ljubezni nikoli nisi sam.
Vedno je nekdo, ki te osreči
in ti v življenju nesmisel prepreči.

Taja Sekelj, 9.b

Nesrečna ljubezen

Ko ljubezen se zaduši,
ves svet se kar naenkrat poruši.
Med gledanjem vrtnice, ki se suši,
se ti srce kos za koščkom kruši.

Hannah Fras, 9.a

PESMI O MARTINU KRPANU

Boj z Brdavsom

Nad travnikom se sivi oblaki zberé,
Martin Krpan pa z Brdavsom v boj hité.
Poprimeta vsak za svoje orožje,
saj se bo zatreslo okrožje.

Oba pogledata se grdo,
nebo postane črno.
Konja si zatečeta nasproti,
sedaj bojevalca nič ne zmoti.

Brdavs udari prvi,
Krpan udarec ubrani in ga vrne,
Brdavs pa se na tla zvrne.

Krpan mu zagrozi,
nato pa Brdavs glava odleti.

Krpan se ponosno vrne,
a cesar hčerko zanj zavrne.
Namesto hčerke dobi denar,
kar pomeni – Krpan je »car«!

Nato se vrne v svoj notranjski kraj,
ki je zanj bil pravi raj.
Bil je strah in trepet, da se ga je bal tudi vrhovni svét,
danes ga ni več, ker je šel preč.

Poznamo ga po sliki,
kjer drži sekiro in svojo kobilo.
Poznamo pa ga tudi
pod naslovom »mesnine dežele Kranjske«,
kjer se klobase prodajajo skoraj do Danske.

Danes se lopovi njegovega duha bojijo,
zato toliko ne ropajo, včasih kar zblaznijo.
Peter Oreški, 7.a

Martin Krpan

Martin Krpan gre v boj!
Poslušaj, človek moj!
Kaj na bojnem polju se godi,
kdo zmago danes to dobi?

Brdavs smeji se
in norčuje,
ne ve, da sebi
nesrečo kuje.

Krpan resno se drži,
on je časten mož,
on brani cesarja –
svojega vladarja.

Martin Krpan mesarico zavihti,
Brdavs glava odleti.

Ves Dunaj se veseli,
ker Brdavs več ne grozi.
Elisa Camara, 7.b

Pesem o Martinu Krpanu

Brdavs hudoben mož je bil,
vsaj bitja pred sabo je pobil.
A pred Krpanom je pokleknil,
v boj privolil, ni pobegnil.
Glava odrezana je bila,
da Dunajčani veseli so bili tega.

Krpana niso ljubili,
rešil jih je Brdavs, a so ga pozabili.
Kraljica ga ni spoštovala,
zaradi drevesa ga je zaničevala.

Krpan odšel je praznih rok,
da zvrhan lonec je bilo zarot.
Tilen Zupanc, 7.b

V Piranu stoji znamenita hiša Benečanka. V njej je prebivala Lucija Tamaro. Vas zanima njena usoda? Preberite si pesmi in izvedeli boste vse skrivnosti piranske lepoticice.

DEKLE IZ PIRANA

Hči steklarjeva,
 črnooka lepoticica,
 noben moški ni te bil vreden, to si mislila?
 Na trgu piranskem si dramo naredila,
 ko so tvoji starši mislili, da na poroko si
 pripravljena.
 Jokala si in ječala,
 da bi si moža zbrala.
 In v vsej nevihti in solzah,
 krvavo rdeča vrtnica ti je na kolena bila
 položena.
 Podaril ti jo je bogat gospod, beneški šarmer!
 Našla si svojo ljubezen,
 svojo drugo dušo,
 a ta ljubezen je izpuhtela pod rušo.
 Gospodov oče se je vmešal
 in tok usode je premešal.
 Beneški oče je ukazal,
 da za sina le nevesta iz Benetk je tista,
 ki mu bo do groba zvesta.

Katarina Velkov, 7.b

LUCIJA TAMARO

Črnooka deklica Lucija se je rodila,
 starši so čez leta hoteli, da bi se oženila.
 Želeli so,
 da bi bil bogat moški njenih sanj
 in vedno nasmejan.
 Lucija si je fante izbirala,
 do njenega srca
 si je le pot Markova utirala.
 Ponudil ji je vrtnico krvavo rdečo
 in ji obljubil poroko zvenečo.
 Na dan poroke oče Markov
 z gondolo prihiti,
 in Marku obljubi Benečanko,
 ki v vsej lepoti žari.
 Marko pristopil k očetu je spretno,
 Lucijo osramotil je pred vsemi za vedno.
 Jokala Lucija je cele dni,
 a noben piranski fant je ni hotel slišati.
 Očetu deklica se je zasmilila v dno srca,
 zato ji je zgradil hišo blizu morja.
 David Peršič, 7.b

LUCIJA TAMARO

Bila je Lucija Tamaro
 in govorili so: »Vsi jo poznamo!«
 Iz Benetk prišel je trgovec,
 Luciji vrtnico izročil
 in se z njo poročil.
 Potem je v Benetke odšel,
 in čez mesec dni nazaj v Piran prišel.
 Pirančanke so govorile:
 »Vara te, ta Benečan,
 tako ne bi delal noben Pirančan!«
 Trgovec je rekel:
 »Rad te imam, to ti govorim,
 v dokaz ti zdaj rdečo hišo zgradim!«
Nejc Merljak, 7.a

Lucija Tamara

Lucija Tamaro, lepa in črnooka,
se steklarju in njegovi ženi v zibelko
prijoka.

S svojim nasmehom je sonce prižgala,
s svojim jokom pa veter in dež pripihala.
Ko se je smejala, so se ostali smejali z njo,
ko pa je jokala,
so tudi vsi drugi padli v žalostno temo.

Starša sta si poroke želela,
zato jo je tudi ona hotela.

Na glavnem trgu so se zbrali vsi,
a z vrtnico presrečni Marko njeno roko
dobi.

A pride Markov oče,
poroke z Lucijo noče.

Sinu pove za lepše beneško dekle,
zato Marko takoj poroko z Lucijo odpove.

Z gondolo se v Benetke odpeljeta,

Lucijo za vedno v žalost ogrneta.

Ji oče v odkup hišo rdečo na trgu podari,
a njeno srce še vedno po Marku hrepeni.

Tako ostala za vedno je sama,
v zavetju Benečanke – svojega hrama.

Piranska ljubezen

V Piranu živi,
v mestu tiči,
črnooka mladenka,
Lucija Tamaro.

Mladeniča čaka,
na kamnu sedi,
za njo se ozirajo
mlade oči.

Marko v Benetkah sameva,
Lucija se v Piranu
z opravljkami krega.

»Ljuba, predraga, jaz zvest sem ti sam,
ne dovoli, da ti grde govorice
pokvarijo dan!«

»Ljubi moj mož, saj vem, da si zvest,
a v meni so dvomi, to dobro ti veš.«

»Hiša rdeča stala bo tu,
tebi v čast in drugim za slast.«

Tako verjela mu je na besedo,
skupaj ostala sta v hiši za vedno.

Nikolina Mlinarič, 7.a

Pia Kokelj, 7.a

PESNIMO PO ANGLEŠKO

Vse tri pesmi, ki so pred Vami, so sodelovale na angleškem natečaju pisanja ljubezenskih pesmi v angleščini, ki ga je organizirala Gimnazija Vič. Pesmi *Love* in *Broken* sta bili nagrajeni.

YOU AND ME

You and me, me and you - there was once love between us two.
There was a time when I said: "You are mine", but that time is over now.
You disappeared. Yes, you just walked away.
You didn't tell me why. You didn't even say goodbye.
You left me alone like I'm just a stone
And you never came back again.
I was crying all night. I was missing you by my side.
I just wanted to die, touch the sky and fly with angels away.
But one day you will cry for me like I cried for you.
One day you will love me just like I loved you.
One day you will think of me like I thought on you.
One day you will wish to be with me like I wished to be with you.
But when that day comes I'm not going to wish for you!

Gaja Filač, 8.a

LOVE

Love works in strange ways,
Taking up so many beautiful days,
But in some case,
Love is filled with all kinds of craze.

Love is always there to amaze,
Bringing to people all those wonderful days,
And when your heart is in a race,
Love can bring it back to its normal pace.

Hannah Fras, 9. a

BROKEN

**Being at home alone
Isn't the hardest thing.
But trying to move on
Is harder than you think.**

**Dreaming about the day
When your eyes will tell me that I'm
The reason you don't go away,
The dream of your deepest desire.**

**Writing this song makes me realize
How much you mean to me
But the thing that is killing me inside
Is knowing you don't feel the same.**

**Still at the end
I'm writing this song alone,
Trying not to pretend or worry
That I'm scared because you're gone.**

Maša Kim Kestner, 9.a

IZOBRAŽEVANJE JE VREDNOTA

"Izobraževanje je postavljanje mostov," je izjavil ameriški pisatelj Ralph Ellison. Poleg tega, da je znanje danes vrednota, za katero se splača boriti, je tudi zemljevid na poti do samostojnega življenja.

Izobraževanje je slovenski izraz za dejavnost povečevanja znanja. Nekaterim mladostnikom, slovenskim osnovnošolcem, izobraževanje velikokrat predstavlja nekaj nepotrebnega, neko dolžnost, ki je ne opravljajo radi. Zato v slovenskih šolah večkrat slišimo: "Joj! Danes se mi pa ne da učiti!". Ali pa: "Ah, zakaj bi naredil to nalogo? Saj sploh ni pomembna!". Ta mišljenja so napačna. Šolarji se ne zavedamo, da nam izobraževanje omogoča spoznati in razumeti svet okoli sebe, da ga uporabljamo v vsakdanjem življenju, da je eden izmed ključnih dejavnikov za naše preživetje.

Če pogledamo v svet, vidimo, da obstajajo otroci, ki nimajo dostopa do osnovnošolskega izobraževanja ali pa imajo zaradi drugih razlogov težave v izobraževanju. To niso le otroci in mladostniki iz Podsaharske Afrike ali iz drugih manj razvitih dežel, ti otroci so tudi med nami. Prihajajo iz revnih družin, so otroci z motnjami v razvoju, invalidni otroci in drugi.

Pravica do izobraževanja je temeljna in zelo pomembna človekova pravica, ki so jo Združeni narodi leta 1948 vključili v Splošno deklaracijo o človekovih pravicah. "Vsakdo ima pravico do izobraževanja. Izobraževanje mora biti brezplačno vsaj na začetni stopnji. Šolanje na začetni stopnji mora biti obvezno. Tehnično in poklicno šolanje mora biti splošno dostopno. Višje šolanje mora biti na osnovi doseženih uspehov vsem enako dostopno." To je zapisano pod 26. členom v Splošni deklaraciji o človekovih pravicah.

"Kdor se v mladosti pridno uči, v starosti lepo in krasno živi," pravi moja babica. Znanje je posledica izobraževanja. Znanje uporabljamo v vsakdanjem svetu, v različnih okoliščinah in je splošna razgledanost. Menim, da je izobraževanje pomembno, saj tako pridobimo znanje, ki je zelo pomembno. Menim, da bi moralo biti dostopno vsem, otrokom iz revnih družin, invalidom in nam, ki smo zdravi.

Upam, do bodo osnovnošolci in srednješolci opustili misel, da je izobraževanje nepotrebna in dolgočasna dolžnost, da se ne učijo zaradi učiteljev ali staršev, temveč zase ter da znanje ne pride v glavo kar čez noč.

Sama se zelo dobro zavedam, kako pomembno je znanje in ne obupujem nad učenjem.

Ana Novak, 8.a

VSE JE UČENJE

V letošnjem šolskem letu zaključujem deveti razred osnovne šole. Že devet let hodim v šolo, se učim, pišem domače naloge, poleg tega pa v svojem prostem času hodim še na ure baleta in tenisa. Seveda tudi del svojega prostega časa preživim za računalnikom in ob gledanju televizije.

Večkrat pomislim na to, da imam srečo, da si lahko pridobivam nova znanja in da je znanje vrednota, ki človeka bogati. Znanja ne moreš nikoli izgubiti, pomaga pa ti lahko mnogokrat v življenju. Žal se nekateri moji vrstniki tega še ne zavedajo dovolj. Menijo, da je obiskovanje pouka, pisanje nalog in učenje le izguba časa.

Vem, da marsikateremu otroku moje starosti ni dana možnost izobraževanja. Nekateri otroci živijo v državah, ki gospodarsko in družbeno še niso dovolj razvite, da bi bilo vsem otrokom omogočeno obiskovanje šole.

Pri nas je na srečo vsem otrokom zagotovljena možnost izobraževanja. Menim pa, da beseda izobraževanje ne pomeni le možnosti brezplačnega obiskovanja šolskega pouka, ampak vključuje tudi druge dejavnosti, s katerimi si širimo svoje znanje. To je: obiskovanje različnih dejavnosti, knjižnic, muzejev, gledališč, gledanje poučnih televizijskih oddaj, branje časopisov in raziskovanje spletnih strani po računalniku.

Gledanje televizijskih oddaj in raziskovanje spletnih strani je zame in moje vrstnike eden izmed pogostih načinov preživljanja prostega časa. Vendar pa ugotavljam, da večina mojih vrstnikov uporablja računalnik za igranje igrice, svetovni splet pa za ogledovanje zabavnih vsebin in obiskovanje socialnih omrežij. To, da svetovni splet omogoča pridobivanje novih informacij in znanj, pa se prepogosto pozablja. Z le nekaj kliki na računalniški tipkovnici sem lahko na drugem kontinentu, spoznavam nove kraje, mesta in načine življenja, se učim tuje jezike, pridobivam nova znanja z različnih področij, npr. zgodovine, glasbe, biologije, oblikovanja, arhitekture, mode ...

Prav tako je z gledanjem televizije. Televizijo lahko vklopim, pregledam vse televizijske programe in se ustavim na programu, ki je najbolj zabaven. Lahko pa je tudi drugače. V roke vzamem televizijski spored in si na njem označim tiste oddaje in filme, ki prikazujejo svet, naravo, zgodovino, dosežke tehnike, zanimive pogovorne oddaje, poročila ... In tako na enostaven način pridobim nova znanja.

Svoj prosti čas tudi zelo rada preživljam v knjigarni in knjižnici. Vsakokrat, ko se odpravim v mesto, se najprej ustavim v knjigarni. Barvite in zanimive naslovnice knjig kar same kličejo k temu, da jih vzamem v roke in prelistam. Včasih katero knjigo kupim, ker si jo želim večkrat prebrati, še pogosteje pa se odločim in si knjigo izposodim v knjižnici. Ob prebiranju knjig vedno znova ugotovim, koliko novega in zanimivega izvem iz knjig.

Tudi dnevni časopis rada prelistam. Posebno me zanima, kakšne so novice iz sveta. Tako pridobim informacije, o aktualnih dogodkih v svetu. Žalostna sem, ker so te novice pogosto slabe in govorijo o tem, da še vedno zelo veliko ljudi, med katerimi je čedalje več otrok, živi zelo slabo, brez doma, brez hrane, brez možnosti izobraževanja. Kraji, kjer živi največ otrok sveta, so pogosto izpostavljeni vojnem, boleznim in naravnim nesrečam.

Menim, da lahko s tem, ko se izobražujem, bolje razumem svoje okolje in svet. Z razumevanjem različnosti in drugačnosti imam tudi možnost, da bom s svojim znanjem lahko prispevala in pomagala k pozitivnim spremembam v svoji okolici in v svetu.

Anja Sedej, 9.b

IZOBRAZBA JE POMEMBNA VREDNOTA

Če v današnjem svetu nisi pismen, se težko znajdeš in imaš slabe možnosti za življenje. Žal pa je še vedno veliko ljudi, ki nima dostopa do izobrazbe.

Z znanjem lažje uresničimo svoje cilje in skrite želje. Lahko postanemo to, kar želimo biti. Ampak mi, ki imamo omogočeno izobraževanje, se tega enostavno premalokrat zavedamo. Ravno prek kratkim smo za domače branje brali knjigo z naslovom Savitri, ki je tudi nekako opisovala izobraževanje v Indiji. Na milijone otrok, namesto da bi hodili v šolo, pa preplašeni in bosih nog prosjačijo po ulicah in so že od rosnih let zaposleni na slabo plačanih delovnih mestih. Najbolj žalostno je, da bi oni z največjim veseljem in zadovoljstvom obiskovali šolo. Prepričana sem, da je med njimi toliko genijev, otrok, ki bi lahko postali izumitelji, otrok, ki so pametni, a za družbo so ti ljudje izgubljeni, ker za njih ne bo nihče izvedel.

Vsi na tem svetu bi morali imeti pravico, da bi se izobraževali. Da bi lahko uspeli in postali nekdo. In zakaj je tako? Nekaj je narobe. Zakaj prav tisti, ki si želijo biti izobraženi in bi jih šola osrečila, zakaj nimajo te sreče? Žal se stvari ne bodo spremenile. Še dolgo časa bomo spremljali po televiziji, kako dobri ljudje in različne organizacije pomagajo graditi šole v deželah polnih pomanjkanja.

Po drugi strani pa so na primer na Kitajskem otroci v šoli od jutra pa do poznega večera. Podobno je tudi na Japonskem.

Lahko smo srečni, da se v naši državi to ne dogaja. Država skrbi za izobrazbo vseh otrok. Lahko smo srečni, da zjutraj vstanemo z mislijo, da gremo v šolo, da se učimo za teste. Pa vendar ni tako. Šolanje nam bo omogočalo lažje razumevanja sveta okoli sebe. Mi vemo, da je naša prihodnost nekako zagotovljena. Vemo, da če se bomo učili in imeli motivacijo ter se izobraževali, nam bo vse enostavno, saj imamo pravico do izobraževanja.

V svetu so organizacije in predvsem dobri ljudje in mnogi misijonarji, ki po revnih delih sveta omogočajo vsaj nekaterim otrokom izobrazbo. Kot na primer otroci s posebnimi potrebami. V Sloveniji so centri, ki jim to omogočajo. Pri nas je relativno dobro poskrbljeno zanje.

Izobrazba mi veliko pomeni. Dobro se zavedam, da brez izobrazbe v svojem življenju ne bom veliko dosegla. Šola mi bo dala podlago v življenju, zato jo cenim. Če ne bom imela izobrazbe, ne bom mogla uresničiti svojih sanj. Zato je najbolje, da se trudim in se bom borila za izobrazbo. In zdi se mi žalostno, da se tega ne zavedamo.

Znanje in izobrazba sta pomembna za razvoj družbe. Znanje je v sodobni družbi dobilo velik pomen. Postalo je eden od glavnih dejavnikov v našem svetu. Človeku omogoča, da se prilagodi sodobnemu življenju in da razume svet, da je razgledan. Izobrazba ima velik vpliv na ljudi in naša osebna življenja. Zato se je bolje, če že imamo to možnost, potruditi in se učiti. Svet je odvisen od našega znanja in sposobnosti.

In če imamo vedno več znanja, zakaj potem enostavno ne popravimo slabih razmer v svetu?

Lina Čop, 9.b

PRAVICA DO IZOBRAŽEVANJA

Zdi se mi, da pravica do izobraževanja ni samo pravica, temveč kar prevečkrat tudi privilegij. Večina nas, osnovnošolcev, si šolo predstavlja kot še eno oviro oziroma breme, ki je tu brez pametnega razloga oziroma samo v naše slabo. Stavil pa bi, da če je ne bi imeli tisti, ki jo še tako sovražijo, bi svoje besede kmalu požrli in se ugriznili v jezik. Izobrazba je namreč zaklad, ki ga večina ljudi zavrača, nekateri pa hrepenijo po njem, ga iščejo na še tako nemogočih mestih.

Žalostno je dejstvo, da nekateri ljudje nimajo pravice do izobraževanja le zato, ker imajo razne razvojne napake ali pa celo samo zaradi njihove narodnosti ali vere, veliko je tudi primerov, v katerih družina svojim otrokom ne more plačati izobrazbe. To se nam sicer zdi nemogoče in menimo, da se to sploh ne dogaja, da so to le laži, namenjene le temu, da bi nas prestrašili, a žal ni tako. Ta težava je bližje, kot si mislimo, včasih smo ji priča na lastne oči, a se še vedno prepričujemo, da ni res. A to ni rešitev, to ni odgovor. Kdo drug, če ne mi in kdaj drugič, če ne zdaj, bomo to krivico popravili?

Vsaj del človeštva se zaveda te težave in vsaj del človeštva se trudi to težavo popraviti, a vendar se bojim, da to ni dovolj. Če hočemo težavo rešiti, moramo biti soglasni vsi, vsi naenkrat moramo zakričati, da potrebujemo spremembe! Težko se je zavedati vrednosti dobrin, dokler teh ne izgubimo. Vendar mi lahko

temu kljubujemo in dokažemo, da zmoremo, da se zavedamo. Ne zatiskajmo si oči, čas je za spremembe.

A dovolj o samih obljubah. Gotovo se sprašujete, kako si jaz predstavljam spremembe, gotovo se sprašujete, kaj bi naredil jaz. Odgovor je sledeč. Problemi, s katerimi se soočamo, so: finančna stiska, fizične ali duševne motnje, različna pripadnost veri, narodnosti itd.

Pa začnimo s finančno stisko. Denarja ljudem primanjkuje, zato predlagam, da vsaj osnovnošolsko izobraževanje vsem otrokom pokrije država.

Drugi problem pa so različne motnje v razvoju. Res je sicer, da je v naši državi veliko šol za otroke s posebnimi potrebami, vendar pa ne govorimo samo o naši državi, kajne? V nekaterih državah se namreč dogaja to, da je takšnih šol premalo ali pa jih sploh ni. Odgovor je torej jasen: »Nujno jih je potrebno zgraditi!«

In še zadnji problem – diskriminacija. Ta problem je sicer manj razširjen, je pa zato najhujši od vseh. Predstavljajte si recimo, kako bi se sami počutili, če bi se vaša družina preselila nekam v daljno državo, kjer bi vas v novi šoli zbadali in diskriminirali tamkajšnji otroci. Kaj bi naredili vi in kako bi se počutili? Za vas seveda ne morem vedeti, lahko pa sklepam, da se ne bi počutili dobro. Diskriminacija je kaznivo dejanje, a se še vedno dogaja v šolah. Kljub temu da se na šole močno zanašamo in jim zaupamo, da bodo naše otroke poučili in jim dali znanje. Diskriminacija bi se definitivno morala obravnavati resno in tudi kaznovati.

In to je to, to so moje misli, moje ideje in vse, kar sem hotel povedati. Upam, da mi je uspelo tudi komu kaj dopovedati.

Tschimy Aliage Obenga, 8.b

Škatlice za dobrodelne namene in druge stvari

Pred tremi leti sem obiskal Kenijo. Tisti revni del. Del, kjer otroci kričijo za tvojim vozilom: »Nyeute mtu, nyeute mtu, aqua, aqua, please!« (Belec, belec, vode prosim!). Tisti del Kenije, kjer izobrazbe večina ljudi sploh še ni doživela, kjer mama nima česa skuhati in da otroku, da je grenke liste banane, ker sadežev ne sme nabirati. Izobražujejo se le tisti, katerih oče je odšel v Nemčijo, Francijo ali kam drugam s trebihom za kruhom. Pa še tisti komajda znajo poštevanko.

Ko sem nadaljeval pot skozi revno deželo, sem videl izstradane črnčke, ki sedijo na prašnem robu ceste in gledajo s svojimi globokimi očmi. Bog ve, kaj si mislijo. Eden si želi kolo, drugi ima drugačne sanje. Ko sem jim delil bonbone, so se nekateri grdo stepli zanje. Tako lačni so bili, da so pozabili na sočloveka. Zato so nam kmalu po tem rangerji prepovedali dajanje sladkarij.

Ko smo prispeli v Nairobi, se je stanje izboljšalo. Nairobi je kot cirkus; otroci, namesto da bi bili v šoli in se učili poštevanke, mami pomagajo drobiti začimbe, drugi precejajo manjča, semena prosa od večjih. Tretji prodajajo CD-je svoje glasbe. Četrty spet prodajajo nekaj, kar poimenujejo kokakola, vendar to zagotovo ni. Najbolj pa me je osupel sejem, na katerem mladostniki izdelujejo kipce iz odpadnega materiala. Za nekaj sto šilingov sem dobil skrinjico iz plastenk, razrezanih na majhne koščke in zložene skupaj. Denar, ki sem ga dal najstniku, je ta gledal s širokim nasmehom. Pa je bilo največ 3 ali 4 evre.

Pa nadaljujmo s primerom dneva otroka v revni državi, kot je Kenija. Vstane približno ob šestih zjutraj, se ne umije, ne zdrgne zob, ne poje rezine kruha z maslom in si ne pripravi šolske torbe. Odpravi se na polje, kjer nabira semena kakavovca, ki ga bodo pozneje neki razvajeni otroci pomešali v kakav. Po približno petih urah dela se s svojo družinico odpravi domov. Včasih ostane na kakšni lokalni cesti in čaka turiste, da se pripeljejo mimo, mu dajo bonbon in odprejo nebesa. Všeč mu je, ker ve, da turista ne bo, vendar upa. Upanje mu daje upanje, da bo nekega dne odšel in postal košarkar (ali nekaj podobnega). Končno se nameni na kilometre dolgo pot po vročini in suši do doma. Stopala mu gorijo od vročine. Doma ga ne čaka topla večerja, čaka ga pest razkuhanega riža. Ko se napoji s kašico, gre končno spat.

V spisu sem bil morda malce napadalen do tistih, ki uživamo dobrine strehe nad glavo. To je samo primerjava mene z Muhamedom, dečkom, ki jé za večerjo razkuhan riž. Nekje sem nekoč prebral, da če daruješ 1 evro za dobrodelne namene, priskrbiš pest riža petim družinam nekje tam v Afriki, za 10 evrov bo neka šola dobila tablo za pisanje, za 1000 evrov bo dobila WC, za 3500 evrov bo imela trdno streho ter stene in bo nudila zavetje. Kar pa je neprecenljivo, pa je to, da s tem darovanim denarjem pričramo nasmeh na obrazu otroka.

Prejšnji teden, ko sem bil pri verouku, so nas nagovarjali s tem, da damo vsak teden nekaj odvečnega drobiža v škatlico, na kateri je bilo z velikimi črkami napisano DAROVI ZA UGANDO. Za Ugando sem že slišal. Tam naj bi bilo še huje kot v Keniji. Teh škatlic je polno. V McDonaldsu, cerkvah, šolah, Müllerju itd., vendar se mi zdi čudno, kako neopazne so. Večina jih je skoraj praznih. Da ne bom nadaljeval s tem, kako bi morali vsi dati denar v škatlico za prispevke, ker (se le soočimo z resnico) le redko kdo, ki si kupuje hlače, opazi škatlico, ali doma jé čips in gleda televizijo, pobere telefon in pošlje ključno besedo ' Upanje' na 1919. Takih ljudi pač ne najdeš več v vsaki hiši. Ljudje hitijo mimo takih stvari, vsak izmed nas lahko najde malo Pedra Opeke v sebi. Ni lahko, je pa mogoče. Vem, da se je včasih težko odreči mastnemu sirovemu bureku ali škatlici cigaret (ne kadim, to je primer). Vendar vseeno lahko kdaj pomislimo na tistega črnčka, naranenega na škatlici. Vse si razlagajmo kot hišo. Vse se začne z enim samim samcatim zidakom (človekom). Pridruži se mu še 60 zidakov. Dobimo steno. Za tem še eno in še eno in še eno. Pokrijemo s strešniki (ljudmi) in nastane prav lepa kvadratna hiška, zavetje.

Ko mi je učiteljica prvič povedala za natečaj in mi je izročila prijavni list, sem si mislil: »Kaj mi to prinese? Točke za gimnazijo, če zmagam?« Vendar sem se še istega večera zamislil in se lotil pisanja. Mogoče je vseeno bolje pomagati nekemu, ki pomoč potrebuje, kot igrati računalniške igre. Pa še točke za gimnazijo ti lahko prinese. ☺

Val Fürst, 8.b

Zakaj je na svetu toliko krivic?

Pravica do izobraževanja je temeljna človekova pravica. To pomeni, da bi moral vsak človek imeti dostop do nje. Pa ni tako. Kako je sploh mogoče, da 800 milijonov odraslih ne zna pisati? In kako je mogoče, da je na svetu še vedno 70 milijonov otrok, ki jih ni nihče naučil brati in pisati?

Kako so lahko ti otroci svoje otroštvo preživeli brez pravljič? Brez televizije? Brez računalnika? In kako ti otroci danes preživljajo prosti čas?

To so le številke, a za temi številkami se skrivajo resnični otroci s svojimi obrazi in s svojimi željami. Otroci, kakršni smo mi. Otroci, ki imamo veliko srečo, da živimo v svetu, kjer je obiskovanje osnovne šole dolžnost. Pa se vendar tega pogosto ne zavedamo. Šola, učenje, domače naloge – vse to nam nemalokrat predstavlja napor. In le malokdo pomisli, da je "nekje", nedaleč stran od nas, 67 milijonov otrok, ki bi morali hoditi v šolo, pa ne morejo. Nekje, na tej zemlji, živijo otroci, ki so ravno toliko stari kot jaz. Svet teh otrok je popolnoma drugačen. Živijo v revnih državah, kjer ni šol. Ti otroci nimajo možnosti, da bi se učili. Ti otroci so vojaki, ki so morali svoje otroštvo zamenjati za igro v pravih spopadih. Vsako leto svet pretresejo novi dokazi zločinov. Koliko deklic moje starosti je bilo posiljenih, koliko ubitih, koliko ranjenih? Takrat se za trenutek ustavim in si zaželim, da bi jim lahko pomagala. Toda kako?

Pred kratkim so nam prijatelji povedali, da so njihovi sorodniki posvojili deklico. Odšli so v sirotišnico, kjer je na golih tleh – podnevi in ponoči – ležalo na desetine majhnih otrok vseh starosti. Izbrali so si tisto, katere pogled je bil prazen, nemo je zrla predse, vdana v negotovo usodo. Stara ni še niti dve leti. A zato so morali plačati veliko denarja, izpolniti nešteto obrazcev in večkrat potovati v deželo tretjega sveta. A se je izplačalo. Njej bo življenje omogočilo, da se bo izobraževala in da bo živela življenje, kot ga živimo mi. V meni pa je ostalo nerešljivo vprašanje: Kaj bo s preostalimi sirotami? Kakšna bo njihova usoda? Koliko od njih se jih bo šolalo? Koliko jih bo umrlo od lakote? Koliko pod streli krutih vojakov?

Kako to, da je na svetu toliko organizacij, ki se ukvarjajo s človekovimi pravicami, a je kljub njihovem trudu toliko lačnih in neizobraženih otrok?

Kako dopovedati voditeljem, da bi morali ves denar, ki je namenjen vojnām, vložiti v izobraževanje? Ko bomo to dosegli, bo svet lepši in prijaznejši tudi za te otroke.

Iza Šilc, 8. a

KRIŽANKA

Tema: DRŽAVE IN MESTA

1. Kako z drugo besedo imenujemo Pariz? –
Mesto _ _ _ _ _.
2. V kateri državi je Hongkong?
3. V kateri državi je Istanbul?
4. Katero je glavno mesto Nemčije?
5. V katerem mestu je Buckinghamska palača?
6. Kateri državi smo pripadali pred osamosvojitvijo?
7. Kateri državi pripada ta zastava?
8. Katero je glavno mesto Avstralije?
9. Katera je največja država na svetu?

1.									
2.									
3.									
4.									
5.									
6.									
7.									
8.									
9.									

Križanko so sestavile: Tea Perme, Karin Merlak in Nina Danaja Kestner.

RECEPTI

TUFAHIJA

Predstavila vam bom pripravo sladice, ki se imenuje tufahija. Kaj pomeni tufahija? Na kratko bi jo poimenovali v sladkornem sirupu dušena polnjena jabolka. Med novoletnimi prazniki sem s starši obiskala Sarajevo, kjer sem prvič v življenju poizkusila izvrstno tufahijo. Njena priprava je preprosta in za njo boste porabili približno 40 minut. Skoraj ni človeka, kateremu ta sladica ne bi bila všeč.

Pa se lotimo dela.

Za pripravo tufahije za štiri osebe potrebujemo naslednje sestavine?

- 4 večja kiselkasta jabolka
- 2 dl vode
- 2 dl sladke smetane
- vrečko vanilijevega sladkorja
- 50 g rozin, ki jih namočimo v vročo vodo
- limono
- 100 g zmletih orehov
- 250 g skute
- 6 žlic sladkorja
- 1 žlico medu in
- malo cimeta

Ko imamo vse sestavine pripravljene, zavijamo rokave, si pripasamo predpasnik in začnemo z delom.

1. Jabolka najprej operemo in jim s pomočjo nožička in žličke pazljivo izdolbemo peščišča.
2. Nato jih olupimo.
3. Olupljena položimo v širšo kozico.
4. Jabolkom dodamo vročo vodo in 3 zvrhane žlice sladkorja, malce premešamo, da se sladkor raztopi.
5. V vodo iztisnemo še limonin sok.
6. Nato pokrito kozico položimo na štedilnik ter vse skupaj kuhamo. Vreti mora počasi približno 5 minut. Pravzaprav se jabolka na ta način dušijo v sladkornem sirupu.
7. Medtem časom pripravimo **nadev** za jabolka, in sicer na sledeč način:
V manjšo skledo stresemo zmlete orehe, skuto, odcejene rozine, sladkor, med, vanilin sladkor, dodamo nekaj kapljic limone ter ščepec cimeta. Nadev bo še posebej okusen, če mu dodamo malce sladke smetane, lahko pa tudi malo več medu, če ste bolj sladkosnede narave. Vse skupaj dobro premešamo.

8. Jabolka vzamemo iz kuhalne posode in jih položimo v lepšo stekleno posodo.

11. Nato jabolka pazljivo do vrha napolnimo z nadevom, jih prelijemo s sladko vodo, v kateri smo jih prej kuhali.

12. Tufahija je tako pripravljena za serviranje. V lično skodelico položimo eno nadevano jabolko, ki jo prelijemo z nekaj žlicami sladkornega sirupa. Za dekoracijo pa vrh jabolka okrasimo še s stepeno smetano.

Tufahija, arabsko tuffah, pomeni jabolko. Je bosanska nacionalna sladica, ki praviloma izvira iz Perzije. V Bosno in Hercegovino so jo najverjetneje prinesli Turki.

Z mojo mamo sva pripravo poenostavili oziroma podomačili tako, da velika kiselkasta jabolka prereževa na pol, jih izpeščičiva in olupiva (lahko jih tudi ne olupimo), nato jih položiva v pekač, napolniva z nadevom, zalijeva s sladkornim sirupom in pečeva v pečici približno 15 minut pri temperaturi 180 stopinj. Tudi takšna tufahija na naš način je izvrstna, morda še bolj kot originalna. Že sam nadev je tako dober, da bi ga najraje pojedla, še preden z njim napolnim jabolka. :-)

Gaja Filač, 8.a

PRIPRAVA DOMAČE OGNJIČEVE KREME

Za pripravo domače ognjičeve kreme potrebuješ cvetove ognjiča in rastlinsko mast. Pol kilograma rastlinske masti razgreješ in v razgreto mast, vržeš pest ognjičevih cvetov, ki jih nabereš na vrtu. NAJVEČJA SKRIVNOST pa je, da je treba ognjičeve cvetove na vrtu nabrati prav takrat, ko sije najmočnejše sonce. To pustimo stati celo noč. Zjutraj ponovno raztopimo maščobo, preko gaze precedimo in tako pripravljeno kremo spravimo v majhne skodelice oziroma lončke za kreme. Kremo hranimo v hladilniku. Ognjičeva krema je uporabna za vse vrste poškodb, ran in drugih zdravstvenih težav.

Manca Škulj, 6.a

PRETIRANO ZDRAVO ŽIVLJENE

Dedkov brat Hajmi živi pretirano zdravo življenje. Vsak dan si 5-krat umije zobe ter se 4-krat stušira. Mislim, da malo pretirava, saj do zdaj ni imel nič zdravstvenih problemov. Pred in po vsaki jedi si tudi umije roke z milom. V žepu ima vedno robček za kihanje. Drugače pa je zelo prijazen. Bolje je pretiravati o zdravem življenju kot ga ne imeti, mi včasih reče.

Tim Salecl Žižek, 7.b

JESENSKI CLAFOUTIS

Za 6 oseb potrebujemo:

- ✓ 700g zrelih sliv
- ✓ 1 žlico ruma
- ✓ 3 jajca in 2 rumenjaka
- ✓ 150 g sladkorja
- ✓ 2 dl sladke smetane
- ✓ 60 g moka
- ✓ 1 vaniljev sladkor
- ✓ 1 žličko masla za pekač
- ✓ 2 žlici rjavega sladkorja

Čas za pripravo: 15 minut in 40 minut za pečenje

Priprava:

1. Slive prepolovimo, pretresemo s 3 žlicami sladkorja in pokapljamo z rumom. Po želji jih lahko še potresemo s cimetom in klinčki v prahu. Pekač namažemo z maslom in pečico ogrejemo na 180 stopinj.

2. Jajca, rumenjaka in sladkor penasto umešamo. Dodamo presejano moko in vaniljin sladkor, počasi prilivamo smetano in naprej mešamo, da dobimo gladko zmes. V pekač nalijemo testo, nanj damo slive in potresemo z rjavim sladkorjem. Pekač postavimo v ogreto pečico in pečemo približno 40 minut.

Tea Perme, 6.a

TEST – Kakšna oseba si?

---

1. Ko jo/ga vidiš ...

- a) postaneš živčen/-a.
- b) pristopiš do njega/nje in ga/jo pozdraviš ter začneš pogovor.
- c) se mu/ji poskušaš izogniti.
- d) poskušaš narediti vse možne stvari, da te opazi.

2. Ko te ogovori ...

- a) zardiš in začneš jecljati.
- b) poskušaš peljati pogovor naprej, čeprav imaš GROMOZAANSKO tremo.
- c) se delaš kot, da ga/je ne slišiš.
- d) Postaneš samozavesten/-na in se začneš pogovarjati.

3. Učiteljica te vpraša, če bi vodil/-a pred novoletno predstavo in ti ji odgovoriš ...

- a) »NEEE NI ŠANS! Res ne, gospa, ker bom sigurno pozabil/-a celotno besedilo.
- b) »Ja, seveda! Ni problema! Ampak le pod pogojem, da bom na nastopu lahko imel/-a oporne točke.«
- c) »Ne, žal nimam časa za te nepomembne stvari.«
- d) »Z veseljem, gospa učiteljica! Če hočete, lahko zraven še nekaj zapojem.«

4. Jutri te čaka avdicija za glavno vlogo v šolski predstavi. Boš poskusil/-a?

- a) Nikakor, saj ti tako ali tako ne bo uspelo ...
- b) Mogoče pa res, saj nimaš česa izgubiti.
- c) Jaaa, paaa kaaaaj šeee! Jaz in igranje? Phahaa!
- d) Seveda, saj te bodo potem opazili režiserji, ker boš super odigral/-a glavno vlogo, in te povabili k sodelovanju!

5. Prijateljica si želi iti s teboj na rafting. Kaj praviš?

- a) Ne, absolutno ne! Zagotovo se bo tam znašel kakšen luškan fant in jaz se bom pred njim TOTALNO osmešila!
- b) Zabavno bi bilo ne glede na mokra oblačila ...
- c) Le zakaj bi šla, če se bo vse skupaj slabo končalo?
- d) Veš, da boš v čolnu najboljša in da se bo 100 % vođač/vodčka popolnoma zaljubil vate! Tako da ... TI SI ZA AKCIJO! ☺

6. Najraje bi šel/šla na zmenek ...

- a) ... nekam, kjer naju ne bi nihče videl.
- b) Hm ... Mogoče k meni domov.
- c) Ahh, zmenek? Raje ne, ker bom sigurno vse skupaj zafrknil/-a.
- d) ... v fino restavracijo, kjer se bom pustil/-a razvajati.

7. **Približuje se šolski ples. Vse osebe imajo že svoje soplesalce, ti pa še ne. Kaj narediš?**
- a) Prosila bom svojega najboljšega prijatelja/prijateljico, naj gre z mano kot moj spremljevalec.
  - b) Prosila bom fanta/punco, ki ga/je nobena punca/fant ni želel/-a, če bi šel z mano na ples.
  - c) Ne bom šla/šel na ples
  - d) Šla bom do luškanega fanta/punce iz prvega letnika in ga/jo prosil/-a, če bi bil moj spremljevalec. Kaj pa lahko izgubim?
8. **Na dom dobiš obvestilo, da se moraš zglasiti v ravnateljevi pisarni. Kaj narediš?**
- a) Ne vem, ne vem, ne vem. Ampak ta teden bom manjkal/-a v šoli.
  - b) Oborožil/-a se bom z desetimi prijateljicami in nato odšel/odšla v ravnateljevo pisarno. Z njimi bom pogumnejša/-i, pa še ravnatelj se ne bo mogel dreti name.
  - c) Šla/Šel bom v pisarno in pač poslušala njegovo nakladanje.
  - d) Samozavestno bom odšla/odšel v pisarno. Nikoli se ne ve – kaj pa, če me bo pohvalil, ker sem tako dobro vodil/-a šolsko prireditev?
9. **XXX je predmet, ki ga najbolj sovražiš. Pravkar pa ste pisali test, ki je del tvoje končne ocene. Kako si se izkazal/-a?**
- a) Hm ... No ... Ne vem ... Ni bilo tako slabo ... Dobro pa tudi ne ...
  - b) Strah me je! Cele noči ne bom spal/-a. Vem, da je bilo pri 2. nalogi ...
  - c) Briga me. Kar bo, bo.
  - d) Dobro sem se pripravil/-a. Če mi kaj ni šlo, mi pač ni šlo. Jaz sem se vseeno veliko učil/-a doma in sem iz te snovi dobil/-a veliko znanja.

REZULTATI:

NAJVEČ ODGOVOROV A:

Si zelo neprepričana oseba. Nikoli nisi povsem prepričan/-a vase in v to, da nekaj delaš prav. Včasih se ti zdi, da si vse naredil/-a ali boš naredil/-a narobe. Manjka ti samozavest. Ne počutiš se tako dobro, kot bi se moral/-a v svoji koži. Upoštevaj recept uspešnega igralca Charlija Chaplina:

*Ko sem se začel resnično imeti rad,
sem spoznal, da sem vedno in ob vsaki priložnosti
na pravem mestu in v pravem času
in da je vse, kar se dogaja, pravilno –
od takrat dalje sem lahko miren.*
Danes vem, da se to imenuje **ZAUPANJE**.

Zato se tudi ti začni imeti rad/-a in si zaupaj. Brez tega ne boš v življenju nikamor prišel/-a.

NAJVEČ ODGOVOROV B:

Pozdravljen/-a v klubu sramežljivčkov. Zakaj se vsega tako bojiš? Zakaj se postavljaš v ozadje? Zakaj si ne upaš povedati, kaj si misliš? Hej, enkrat se živi, zato je brez veze, da se skrivaš. Vidi te tvoja opravljiva prijateljica s fantom/dekletom. Reci si: »BRIGA ME!« Bom pač ta teden tarča opravljenih pogovorov, pa kaj! Sami so si krivi, da se ukvarjajo z mano, namesto da bi se s sabo. Sprosti se! Upaj si! Drzni si!

NAJVEČ ODGOVOROV C:

Uff, v tvoji bližini se je marsikdo počutil neprijetno, ker si mu povedal/-a, kar mu gre naravnost v obraz. To ima dobro in slabo plat.

DOBRA plat: Zelo v redu je, da imaš svoje lastno mnenje in da ga tudi izražaš. Si zelo iskrena oseba.

SLABA plat: Včasih ni dobro, da vse poveš točno tako, kot je. Zaradi tega lahko izgubiš ogromno prijateljev in ljudem se boš zdel/-a nesramen/nesramna. Moj nasvet je, da ljudem poveš svoje iskreno mnenje le takrat, ko te to vprašajo. Če pride prijateljica mimo tebe, ji ne reci, da ima grdo obleko in da ji res ne pristaja. Če pride prijateljica do tebe in te vpraša, če ji obleka pristaja, ker ima zmenek, ji odgovori: »Poglej ... Obleka ti res pristaja, ampak jaz bi na tvojem mestu za zmenek raje oblekla kaj bolj romantičnega«.

Gaja Filač, 8.a

